Biblioteca ta

Silvana De Mari

ULTIMUL ELF

BIBLIOTECA TA

Silvana De Mari

ULTIMUL ELF

De acelaşi autor:

Ultimul orc

Silvana De Mari

ULTIMUL ELF

Traducere de
Florentina Manea

CUPRINS

Partea I
ULTIMUL ELF 7

Partea a II-a
ULTIMUL DRAGON 139

Tatălui meu, ce mi-a arătat calea,
chiar dacă el a rătăcit-o pe a sa.

PARTEA I
ULTIMUL ELF

1

Ploua de zile întregi. Noroiul îi ajungea la glezne. Până şi broaştele s-ar fi înecat pe tărâmul ăsta preschimbat în mlaştină, dacă n-ar fi încetat să plouă.

Cu siguranţă urma să moară şi el, dacă nu reuşea să găsească degrabă un loc uscat unde să se adăpostească.

Lumea era amorţită de frig. Vatra bunicii lui fusese un loc călduros. Dar asta se întâmpla demult. Micuţului elf i se strânse inima de dor.

Bunica lui îi spunea că, dacă visezi cu destulă ardoare, lucrurile devin reale. Dar bunica nu mai putuse visa. Într-o zi, mama plecase în locul de unde nimeni nu se mai întoarce şi bunica n-a mai putut visa nimic. El era încă prea mic pentru a visa. Sau poate nu era.

Micul elf închise ochii câteva secunde şi visă cât de intens putu. Simţi pe piele senzaţia de uscăciune, de foc aprins. Simţi cum i se încălzesc picioarele. Ceva de mâncare.

Micuţul elf redeschise ochii. Îşi simţea picioarele încă şi mai reci, iar stomacul îi era şi mai gol. Nu visase cu destulă convingere.

Îşi potrivi gluga udă pe părul ud. Purta mantaua galbenă a elfilor. Ţesătura galbenă, din cânepă cu urzeala grosolană, era grea, aspră şi nu-l apăra de nimic. Un alt şuvoi îi curse pe gât şi i se strecură pe sub haină până la pantaloni. Toate lucrurile pe care le purta erau galbene, aspre, ude, murdare, roase şi reci.

Într-o bună zi, va avea haine moi ca aripile unei vrăbii şi calde ca fulgii unei raţe, în culorile zorilor şi ale mării.

Într-o bună zi, va avea picioarele uscate.

Într-o bună zi, Întunericul va dispărea, Gerul se va retrage.

Soarele se va înălţa din nou.

Stelele vor reîncepe să strălucească.

Într-o bună zi.

Visul la ceva de mâncare se întoarse pentru a-i umple din nou gândurile.

Îşi aminti de plăcinţelele făcute de bunica lui: sufletul i se strânse din nou de emoţie.

Bunica făcuse plăcinţele o singură dată în viaţa micului elf. Se întâmplase la ultima sărbătoare de lună nouă, când li s-a dăruit şi elfilor jumătate de sac de făină, pe când luna încă strălucea.

Protejându-şi ochii cu o mână, micuţul elf încercă să privească până hăt-departe, dincolo de ploaie.

Lumina zilei scădea. În curând avea să se facă întuneric. Trebuia să găsească un loc unde să se adăpostească înainte de căderea nopţii. Avea nevoie de un loc unde să stea şi de ceva de mâncare. Încă o noapte petrecută în noroi, cu stomacul gol, şi n-ar mai fi reuşit să rămână în viaţă până la venirea dimineţii.

Ochii lui mari se strânseră de efort, în timp ce rătăceau în cenuşiul arborilor, care alterna cu cel al pământului şi cu cel al cerului, apoi se opriră asupra unei umbre mai închise, care abia se vedea. Inima îi tresări. Speranţa îi renăscu. Se grăbi pe cât putea, cu picioarele obosite care i se afundau până la genunchi, cu ochii nedezlipiţi de pe umbră. Pentru un moment, în timp ce ploaia se îndesea, îi fu teamă că nu era decât un desiş mai întunecat de copaci.

Apoi acoperişul şi zidurile deveniră vizibile. Învăluită de arbori, sufocată de plante agăţătoare, se afla o minusculă construcţie din lemn şi piatră.

Trebuie că era un adăpost de păstori sau de cărbunari.

Bunica avea dreptate. Dacă visezi cu destulă ardoare, destul de mult, dacă ai credinţă, speranţă, visul ţi se împlineşte.

Mintea elfului începu din nou să se umple de vise cu un foc ce l-ar încălzi.

Mireasma răşinei conurilor de pin îi învălui mintea cât să simtă căldura pentru câteva momente.

Îl trezi brusc lătratul unui câine. Se simţi cuprins de tulburare. Nu era un vis. Căldura fumului şi mireasma focului de pin erau adevărate. Nu se aflau doar în mintea lui. Ajunsese în apropierea unui foc al oamenilor.

Acum era târziu.

Închipuirile pot ucide.

Lătratul câinelui îi explodă în urechi. Micuţul elf o rupse la fugă. Poate că avea să reuşească. Dacă ar fi putut fugi îndeajuns de repede, ar fi lăsat o apreciabilă distanţă de pământ şi nămol între el şi câine. Altfel oamenii l-ar fi prins, iar probabilitatea de a muri în pace, de foame şi de frig, ar fi devenit un vis imposibil. Un picior i se împiedică de o rădăcină şi se înţepeni în ea.

Căzu cu faţa în noroi. Câinele îi sări în spate. Totul se sfârşise.

Micuţul nu cuteză nici măcar să respire.

Clipele se scurgeau.

Câinele îi respira uşor pe gât ţintuindu-l, dar încă nu-şi înfipsese colţii în nici o parte a trupului.

- Lasă-l, spuse o voce.

Era o voce aspră, autoritară. Câinele dădu drumul prăzii. Micuţul elf reîncepu să respire. Îşi ridică privirea. Omul era foarte înalt. Pe cap, părul gălbui îi era înfăşurat ca o sfoară de cort. Nu avea nici un fir de păr pe faţă. Cu toate acestea, bunica

fusese categorică. Oamenii au păr pe faţă. Se numeşte barbă. Este unul din numeroasele lucruri care îi deosebesc de elfi. Micul elf se concentră pentru a-şi aminti, apoi se lămuri.

– Tu este un om femelă, concluzionă el triumfător.

– Se spune femeie, tontule, zise omul.

– Oh, eu cere iertare, femeie toantă, eu va fi mai atent; acum mi te adresez cum trebuie, femeie toantă, spuse micuţul plin de bunăvoinţă.

Limba oamenilor era o problemă. El o ştia puţin, iar ei erau întotdeauna atât de susceptibili şi susceptibilitatea le dezlănţuia cruzimea. Chiar şi în privinţa asta bunica fusese categorică.

– Băiete, vrei să sfârşeşti rău? îl ameninţă omul.

Micuţul elf fu nedumerit.

După părerea bunicii sale, lipsa absolută a oricărui gând logic, sintetizată mai degrabă de termenul „prostie“, era caracteristica fundamentală ce diferenţia rasa umană de cea elfică, dar, chiar dacă bunica încercase să-l prevină, întrebarea fusese de o stupiditate atât de profundă încât îl descumpăni.

– Nu, eu nu doreşte, femeie toantă, o asigură micuţul elf, eu nu dorea a sfârşi rău. Lucrul acesta nu face parte din planurile mele, insistă el.

– Dacă mai pronunţi o dată cuvântul *toantă*, asmut câinele asupra ta: e o insultă, îi explică femeia exasperată.

– Ah, acum eu înţelege, minţi micuţul încercând disperat să priceapă care ar putea fi sensul discuţiei. De ce dorise omul să fie insultat?

– Eşti un elf, nu-i aşa?

Micuţul abrobă. Era mai bine să spună cât mai puţine vorbe posibil. Aruncă o privire îngrijorată câinelui, care-i răspunse printr-un mârâit.

– Mie nu-mi plac elfii, spuse omul.

Micuţul aprobă din nou. Teama i se contopi cu frigul. Începu să tremure. Nici unui om nu-i plăceau elfii. Bunica i-o tot spusese.

– Ce doreai? De ce te-ai apropiat? întrebă femeia.

– Frig.

Vocea micuţului elf se frânse. Gerul, oboseala, frica se amestecară. Cuvintele începură să-i tremure.

– Colibă...

Vocea i se frânse din nou.

– Nu-mi juca scena mortului de frig. Eşti elf, nu? Ai propriile tale puteri. Elfii nu suferă nici de frig, nici de foame.

Glasul omului deveni cu adevărat maliţios.

Micuţul elf simţi cum frica i se revarsă, cum îi ajunge până la gât, uscată precum deşertul, până spre faţă, care începu să plângă. Era un plâns fără lacrimi, doar lamentări şi sughiţuri înspăimântate.

Femeia îi simţi disperarea şi teama ca un fior îngheţat prin vertebre şi pielea spinării.

– Dar cu ce am greşit? se întrebă ea. Micuţul plângea în continuare. Era un sunet sfâşietor, care îi pătrundea în inimă încărcat de toată durerea lumii. Eşti un copil, nu-i aşa? întrebă ea apoi.

– Unul abia venit pe lume, confirmă micuţul, domnule om, adăugă el după ce încercase să găsească un termen care să nu sune ofensator.

– Ai ceva puteri? întrebă femeia. Spune-mi adevărul.

Elful continuă să o privească. Nimic din ceea ce spunea femeia nu părea să aibă vreun sens.

– Puteri?

– Tot ceea ce poţi face.

– Ah, ce pot face. Ei bine, multe lucruri. Să respir, să merg, să privesc, eu ştie să şi alerg, să vorbesc... să mănânc atunci când e ceva de mâncare... Tonul micuţului elf deveni nostalgic şi, întrucâtva, plin de speranţă.

Femeia se aşeză pe pragul colibei. Îşi lăsă capul în jos şi rămase acolo. Apoi se ridică.

– Oricum nu voi avea nicicând inima să te las aici afară. Poţi intra. Te poţi aşeza lângă foc.

În ochii micuţului elf se oglindi teama şi el începu să se tragă înapoi.

– Te rog, domnule om, nu...

– Ce-ai mai păţit acum?

– Foc nu: am fost cuminte. Te rog, omule domnule, nu mă mânca.

– ...Poftim?!

– Cu rozmarin cred. Bunica mea spui aşa, când ea trăieşti. Dacă tu nu este cuminte, vine omul şi te mănâncă cu rozmarin.

– Aşa spunea bunica ta? Ce drăguţ!

Cuvântul „drăguţ" îl entuziasmă pe micuţ. Cunoştea cuvântul acesta. Se simţi pe un teren sigur. Se lumină şi surâse.

– Da, e adevărat, aşa este. Bunica spui: „Oamenii chiar canibali şi acesta e cel mai drăguţ lucru posibil spune despre ei“.

De data asta o nimerise. Reuşise să spună ceea ce trebuia. Omul nu se înfuriase. Îl privi îndelung, apoi izbucni în râs.

– Am ce mânca în seara asta, îl asigură femeia, poţi intra.

Încetul cu încetul, elful se târî în interior. Afară oricum ar fi murit de frig.

Un foc de pin ardea înăuntru, răspândindu-şi întregul parfum de răşină.

Pentru întâia oară de ceva timp, se afla într-un loc uscat.

Pe foc se rumenea un ştiulete de porumb adevărat.

Micuţul îl fixă cu privirea, aproape în transă.

Apoi se întâmplă un miracol.

Omul scoase un cuţit şi, în loc să-l folosească pentru a-l tăia pe el şi a-l face tocăniţă, tăie porumbul şi-i dădu o bucată.

O mică îndoială tot mai avea micuţul elf în privinţa omului. Poate nu era chiar atât de rău, dar poate că îl punea doar la îngrăşat până ce ar fi găsit un pic de rozmarin.

Cu toate acestea, mâncă porumbul, bob cu bob, ca să-i ajungă cât mai mult posibil. Termină de mâncat târziu în noapte... Ronţăi chiar şi coceanul, apoi se înfăşură în mantia lui aspră şi udă şi adormi buştean lângă flăcările care dănţuiau.

2

Zorii se revărsară plumburii ca de obicei. Lumina se strecura prin pereţii din trunchiuri ai colibei, în fâşii subţiri, întretăind spiralele de fum care încă se ridicau din jăratic.

Micuţul elf se trezi cu o senzaţie neobişnuită. Îi luă ceva timp să înţeleagă, apoi îşi dădu seama: nu-i era frig, nu-i mai era atât de foame şi nu avea picioarele îngheţate.

Viaţa putea fi minunată.

Iar omul nici măcar nu-l mâncase.

Micuţul se ridică plin de voioşie.

Era acoperit de un şal de lână adevărată. O lână cenuşie mai mult găuri decât lână, dar totuşi lână. Omul îl învelise. Iată de ce nu avea picioarele îngheţate. Se întrebă de ce îl învelise omul.

Poate că, dacă ar fi început să tuşească, ar fi fost mai puţin gustos.

Omul era deja treaz. Meşterea ceva. Cu un soi de lopăţică minusculă, împingea tăciuni în interiorul

unei sfere perforate pe alocuri, care avea înăuntru paie şi o bucată măricică de lemn uscat.

Toată operaţiunea i se păru de o nerozie grosolană sau mai degrabă de un „rafinament“ tipic uman.

Nu comentă, se limită să-i înapoieze şalul.

– Îl poţi păstra, bodogăni omul. Azi-noapte tremurai.

Agăţă de un băţ sfera cu focul fumegând, protejată de un fel de streaşină făcută din piele cusută, şi îl puse pe umăr.

– Mă îndrept spre comitatul Daligar, îi spuse ea pe neaşteptate. E sus, pe podiş. Se spune că acolo apa se scurge pe pantă şi mai sunt ogoare şi culturi.

Tăcere. Micuţul elf se întrebă ce sens avea acea informaţie.

Poate că era o formulă de politeţe şi el ar fi trebuit să răspundă, precizând locul spre care mergea el. Ce păcat că el nu mergea nicăieri. Se rezuma doar la a se îndepărta de locul unde locuise înainte, care pur şi simplu nu mai exista sau, mai bine spus, de existat mai exista, însă dedesubtul a zeci de picioare de apă, noroi şi frunze veştede.

– Ce e? Ţi-a mâncat pisica limba?

– Nu este pisică pe-aici, Excelenţă, îi răspunse prichindelul.

În sfârşit, izbutise să-şi amintească apelativul de politeţe pentru oameni. Al ei părea, lăsând la o

parte orice, de o lipsă de bun simţ nemărginită: mai bine era să meargă la sigur cu respectul.

– Acela se numeşti câine, Excelenţă... şi, dacă el mâncat limba mea, acum fost sânge pe..., începu el să-i explice politicos şi răbdător, dar omul îl întrerupse.

– Bine, bine. Opreşte-te.

Omul îl privi şi inspiră mai adânc decât de obicei, în timp ce-şi clătina uşor capul. Poate că suferea de o boală care-o împiedica să respire normal.

– Poate că inteligenţa şi magia apar mai târziu, ca măselele de minte.

– Ce anume, Alteţă? se informă micuţul, alarmat de cuvântul „măsele". De-ar fi fost măcar sigur care era formula de politeţe!

– Măselele astea din spate, cele care apar ultimele.

I le arătă. Fu o idee total nepotrivită. Micuţul se puse din nou pe plâns.

– Tu spus tu nu mâncat pe mine, Maiestate, se smiorcăi el.

Omul inspiră din nou adânc. Trebuie că suferea într-adevăr de vreo boală.

– Chiar aşa am spus, rosti femeia veselă. Acum nu mai e nimic de făcut, nu te mai pot mânca.

Pocni din degete la câine şi se îndreptă spre uşă. Micuţul elf fu cuprins de tristeţe. Pe cât de

imprevizibil şi de necugetat, omul tot însemna ceva; oricum, era mai bine cu ea decât să fie singur în nemărginirea orizontului. Şi-apoi, poate mai avea vreo bucată de porumb. Inima micuţului elf se strânse din nou, iar el simţi cum tristeţea copleşea totul, ca întunericul la căderea nopţii.

Uşa era masivă, făcută din scânduri de pin, tăiate strâmb şi prost îmbinate, dar cardanele din bronz erau în stare bună.

– Asta trebuie să fie coliba unor vânători sau a unor neguţători de piei, spuse omul. Nu a unor simpli cărbunari.

Fericit, câinele o rupse la fugă prin ploaie.

Omul mai rămase în prag cercetând coliba. Îşi înălţă privirea spre ţiglele de piatră încă bune, apoi privi bucăţile de lemn băgate între pietrele din partea de jos, pentru a opri curentul. Erau bine uscate, fără mucegai, cu muchiile neşlefuite şi pline de aşchii.

– Coliba asta nu e abandonată, comentă ea. Proprietarii se pot întoarce în orice clipă.

Micuţul elf începu să înţeleagă sensul conversaţiei.

– Ei mâncă elfi?

– Cu siguranţă nu-i au la suflet: dacă aş fi în locul tău, n-aş rămâne aici să-i întreb, spuse omul.

Micuţul elf ţâşni afară mai iute decât câinele.

Se îndepărtară.

– Ai vreun nume?

– Da, îi răspunse micuţul răspicat.

Omul inspiră din nou în felul acela caraghios.

– Şi care anume ar fi acest nume?

Lecţiile de gramatică umană ale bunicii începură să-i revină în minte.

– Nu, nu se spune ar fi. „Ar fi“ se foloseşte pentru lucruri incerte, în timp ce numele e un lucru cert. Oricine a fi sigur de numele său, prin urmare tu trebuie întrebat nu care ar fi, Excelenţă, ci care a fi...

– Şi care este numele acesta? ţipă femeia. Bine, bine, nu mai ţip, îţi promit. Să nu mai plângi. Nu ţip şi nu te mănânc. Cum te numeşti?

– Yorshkrunsquarkljolnerstrink.

– Ai vreun diminutiv?

– Sigur, eu are.

Pauză şi din nou răsuflarea aceea caraghioasă a omului. A sta de vorba cu ei era un adevărat chin: bunica i-o spusese.

– Şi care este acest diminutiv?

– Yorshkrunsquarkljolnerstri.

– Evident, zise omul, care păru dintr-o dată vlăguit.

Fără nici un dubiu trebuia să fie bolnav.

– Îţi voi spune Yorsh, concluzionă omul.

Îşi clătină din nou capul.

– Într-o viaţă anterioară probabil că oi fi făcut ceva îngrozitor şi acum plătesc, bombăni ea.

Acest lucru avea măcar un sens. Iată de ce omul era atât de încuiat şi de nebun: îi pusese opt întrebări numai pentru a afla cum îl cheamă. Dar să stai de unul singur în ţinutul acela acoperit de apă era mult prea înspăimântător. Şi-apoi şalul de lână, până să se ude, îi ţinuse puţin de cald.

– Eu mă numesc Sajra, zise femeia.

Yorsh grăbi pasul în urma ei, mulţumit de acea prezentare.

– Cum se numeşte câinele? întrebă el.

– Nu are nume, răspunse femeia, se numeşte câine şi basta. E un nume scurt şi nu a trebuit să-mi bat capul prea mult ca să-l găsesc.

Faptul că o fiinţă poate să rămână fără nume, definită cu un substantiv comun ca un copac sau un scaun, îi părea de o tristeţe absolută micuţului, dar acum cunoştea furia imprevizibilă a femeii, aşa că decise să-şi păstreze pentru sine observaţiile.

În orice caz, el nu-l va lăsa aşa, fără să-i pună un nume. Îi va da un nume în mintea lui. Numai că trebuia să fie atent: un nume nu este ales la întâmplare. Numele-i nume. O responsabilitate importantă.

Ploaia continua să se reverse.

Mergeau încetişor pe drumul noroios.

Femeia avea picioarele mai lungi decât el. Yorshkrunsquarkljolnerstrink trebuia să alerge pentru

a o urma, iar oboseala era teribilă. Aproape că nu-i mai era teamă de câine şi de câteva ori îndrăznise chiar să-l atingă pentru a se sprijini de el. Câinele îl lăsase.

– Tu mai are ceva din boabe galbene? se informă discret micuţul.

– Mai am un porumb, dar vreau să-l păstrez pentru diseară.

– Dacă noi moare în noroi înainte de seară, cine mâncă porumbul?

– Ţi-e foame acum?

– Da. Îmi sunt foa...., nu, mie îmi este foame acum.

– Bravo, înveţi repede. Acum bagă bine la cap. Dacă mâncăm porumbul acum, diseară va fi groaznic pentru că nu vom avea nimic.

– Poate că lumea se sfârşeşte înainte de căderea serii. Poate că noi sfârşim înainte de căderea serii. Poate că eu sfârşesc înainte de căderea serii.

– Taci şi mergi. Foloseşte-ţi suflul la mers.

– Eu poţi, nu, eu poate... hmmm, nu, eu pot să fac două lucruri în acelaşi timp, să merg şi să vorbesc despre porumb. Dimpotrivă, obosim mai puţin dacă noi vorbesc.

– Linişte, spuse femeia. Vocea i se schimbase.

– Dar...

– Taci, şuieră femeia. Îngenunche lângă micuţul elf pentru a fi mai puţin înaltă, mai puţin vizibilă. Câinele mârâi. Ochii ei continuară să exploreze stufărişul şi bălţile ce împrejmuiau cărarea.

– Nu-i nimic, noi mâncare seara. Tu nu enervează...

– Fugi, urlă femeia. Se ridică şi o rupse la fugă. Îl apucase pe micuţ de un braţ şi începuse să alerge.

– Aici, strigă ea la câine, care, şi el, o luase la goană o dată cu ei. Micuţul elf căzu, se ridică, apoi căzu din nou. Izbucni în lacrimi.

– Nu enervează, nu enervează, noi mâncare seara.

– Ne urmăresc, îi explică femeia cu ultimul suflu pe care-l mai avea, în timp ce continua să alerge. Vezi colina aceea, jos? Eu am picioarele mai lungi. Trec pe la poalele ei şi-i atrag după mine. Tu treci prin mijlocul tufelor de mure şi pui la adăpost focul. Ţine. Ne vedem la colină.

Femeia îi dădu băţul cu sfera de metal şi începu să alerge. Frângea crengile alergând, scotea sunete răguşite. Micuţul elf se ghemui între tufele de mure şi rămase acolo, în timp ce-şi calma bătăile inimii.

Se întrebă cine îi urmărea. Poate că proprietarii colibei unde înnoptaseră. Poate că se supăraseră pentru intruziune. Poate că aveau ceva rozmarin şi le lipsea doar un elf mic pe care să-l asezoneze. Frica îi încleştă măruntaiele.

Străbătu repede cu privirea stufărişul în ploaia uşoară, dar nu văzu pe nimeni.

Teama începu să i se topească încet-încet şi fu înlocuită de tristeţe.

Era din nou singur. Din nou, până la marginea orizontului, era singur.

Se gândi iar la bunica lui ce-l ţinea în braţe, în timp ce într-o oală fierbeau castane.

Tristeţea îi cuprinse toată fiinţa, apoi se preschimbă în disperare.

Începu să se gândească la omul-femeie, care-l înspăimânta, dar care îi oferise porumbul, iar asta tot era ceva. Mai bine decât să fie din nou singur. El singur, până la marginea orizontului. Reîncepu domol să se tânguiască uşor-uşor, fără să scoată vreun sunet, doar în sinea sa, fără să acopere câtuşi de puţin ropotele iuţi de ploaie.

Se gândi apoi că dacă urma să-l mai întâlnească vreodată pe câine, ar fi putut să-i spună „Cel care-ţi respiră aproape", dar femeia zisese că unui câine i se potriveşte un nume scurt, iar acesta nu era.

3

Lumina era pe sfârşite când femeia ajunse la colină.

Micuţului elf i se luă o piatră de pe inimă.

Femeia respira cu greutate. Se lăsă să alunece în noroi. Câinele o însoţea.

– Era un vânător, zise femeia gâfâind. Cu un arc. L-am văzut. Am reuşit să-l semăn prin hăţiş.

– Oooooooooooo, spuse micuţul, într-adevăr impresionat. Care va să zică, îi va creşte grâul deasupra?

– Nu, îi explică femeia exasperată, înseamnă că l-am făcut să-mi piardă urma.

– Aaaaaaaaaaa! Am înţeles, minţi micuţul: de ce complicata limbă a oamenilor avea mai multe înţelesuri pentru acelaşi cuvânt? Dar este evident! Datorită prostiei! Trebuia să-şi amintească.

– Ce este acela un arc? continuă el să se informeze.

Câinele reîncepu să mârâie.

– Ţine câinele, zise o voce.

Micuţul elf înţelese ce era un arc: o ramură îndoită, de care era prinsă o sfoară atât de întinsă, încât să poată azvârli bastonaşul cu vârful de fier spre inima femeii.

Vânătorul era şi mai înalt decât femeia, avea părul închis la culoare, zbârlit în toate direcţiile, deasupra şi în jurul feţei şi, el da, avea barbă. Purta haine care păreau călduroase, mai călduroase decât cele de stofă, iar la centură avea o impresionantă colecţie de pumnale, precum şi o secure.

Se ivise pe neaşteptate din spatele micuţului elf. În timp ce femeia crezuse că-l păcălise, el ocolise prin spate, prin pădure. Vânătorul şi femeia se fixară îndelung, apoi femeia chemă câinele.

Vânătorul coborî arcul.

– Vreau doar puţin foc. Al meu s-a stins. Vreau doar să-mi reaprind fitilul. Am văzut că ai.

Femeia îl privi.

– Atâta tot?

– Atâta tot.

Se fixară din nou, apoi femeia încuviinţă.

– Dă-i focul, spuse ea. Hei, cu tine vorbesc. Dă-i focul. Unde l-ai pus?

– L-am ascuns acolo jos, răspunse micuţul.

– Aşa? zise femeia. Bună idee. Mai exact unde l-ai ascuns?

– Acolo, în mlaştină, sub apă, astfel nimeni nu-l poate vedea, zise micuţul fericit.

Era aşa de bine să fii aprobat. Îşi aminti când bunica îl ţinea în braţe şi-i spunea că este cel mai iscusit elf din lume. Îl cuprinse fericirea, ca atunci când vântul de primăvară alunga departe norii, pe când mai exista încă primăvara.

Coborî colina cu paşi mici şi repezi, plin de voioşie. Ploaia încetase. O fâşie palidă de azur apăru printre nori şi se oglindi în apa bălţii, lângă care micuţul se aplecă pentru a scoate triumfător bastonul cu sfera de fier. Râuşoare de apă se scurseră cu repeziciune.

Bărbatul şi femeia îl urmaseră şi îl priveau muţi. Femeia se aşeză pe un trunchi şi îşi cuprinse capul cu mâinile.

– L-ai stins, spuse ea cu o voce întretăiată.

– Da, desigur, aşa e mult mai simplu de ascuns!

Îşi mişcă braţele pentru a-i sugera faptul de a ascunde. Şalul îi căzu dând la iveală hainele galbene.

– E un elf, zise vânătorul uluit.

– Da, într-adevăr, e un elf, recunoscu femeia cu o voce atonă.

– Vrei să dai de necaz? o întrebă bărbatul.

– Nu, dau de el fără s-o fac înadins.

– Are puteri?

– Nu, e un fel de copil.

– Unul abia venit pe lume! confirmă micuţul.

Bărbatul nu avea intenţia să cedeze. Se adresă micuţului:

– Ştii să aprinzi focul?

– Daaaaaaaa, cred că da. N-am mai încercat niciodată, dar toţi ştiu să aprindă focul.

Femeia ridică privirea şi îl fixă năucită.

– Acum aprinde-l, îi ceru vânătorul.

Avea o voce mult mai profundă decât femeia.

Micuţul îşi aşeză mâna în faţa sferei de fier uscate pe care vânătorul o scosese din traistă. Înăuntru erau paie. Închise ochii. Imaginea focului îi umplu mintea. Mireasma focului îi umplu nările. Căldura focului ieşi din nou la iveală din amintirile sale.

Când deschise ochii, focul ardea înăuntrul sferei.

Femeia era tulburată.

– Poţi aprinde focul fără iască?

– Daaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa.

– De ce nu mi-ai spus?

– Tu nu întrebat.

– Te-am întrebat dacă ai puteri!

– Da. Eu răspuns, vorbit mari puteri: să respir, să mănânc, să rămân în viaţă. Focul aprins e o putere mică. Este de ajuns să ridici temperatura şi focul se aprinde. Toţi ştiu facă acest lucru.

– Eu nu, spuse femeia.

– Nuuuuu? micuţul era uluit. Nu e posibil. Toţi ştii...

– Şi dacă putem aprinde focul de ce mai păstrăm cu noi iască?

– Pentru că sunteţi oameni, le explică micuţul senin. Voi sunteţi proşti.

– Îţi plăteşti păcatele dintr-o viaţă anterioară sau ai un alt motiv pentru care purcezi la drum cu un elf? Bărbatul părea să fie şi mai nedumerit. Lăsând la o parte plăcerea companiei, în primul sat vă vor „aranja" pe amândoi. Oamenilor nu le plac cei care pot aprinde focul cu gândul.

– De ce nu? E mult mai comod decât să cari sfera cu foc înăuntru.

– Ai putea aprinde o casă sau o persoană. O casă înăuntrul căreia se află o persoană sau două sau cincisprezece.

Ideea era atât de cumplită, încât ochii elfului se închiseră, iar el gemu de durere. Văzu în sinea sa corpurile arse, simţi chiar mirosul cărnii arse. Groaza îl copleşi. Începu să verse. Apoi, în final, reuşi să se oprească, dar se puse pe plâns. Nu cu normala succesiune de tânguieli şi ţipete. Era un plâns prelung, încărcat de gemete pătrunzătoare şi urlete sfâşietoare.

– Fă-l să se oprească! strigă bărbatul. Fă-l să se oprească. E insuportabil!

– Ai văzut ce-ai făcut? ţipă femeia, apoi i se adresă elfului: Te rog, micuţule, nu s-a întâmplat nimic, totul e în regulă. A fost un fel de-a spune.

– Un fel de spunere, micuţul era indignat. Cum îndrăznit, cum putut, cum putut îndrăznit spunere lucru atât de dureros numai pentru spunere.

Se puse din nou pe plâns. De data aceasta era obişnuita succesiune de tânguieli sfâşietoare.

Bărbatul se aşeză pe un trunchi. Şi el trebuie să fi avut vreo boală, pentru că inspiră îndelung, în acelaşi mod ca femeia. Cerul continua să se limpezească. Începură să apară primele stele după multe săptămâni.

– Am un iepure, spuse bărbatul, l-am vânat azi-dimineaţă. Voi mi-aţi dat focul, eu am un iepure şi văd că ploaia a încetat. Acum haideţi să ne instalăm tabăra şi să mâncăm ceva. Pe mine mă cheamă Monser.

Urmă un moment de tăcere, doar un moment.

– Sajra, spuse femeia.

Până şi micuţul încetă să se mai lamenteze şi-şi făcu auzită vocea.

– E răcit? întrebă bărbatul.

– Nu, nu a strănutat: acela este numele lui.

– Şi iebulele are bobi ca porumbul? se informă Yorsh, repede înviorat la auzul cuvântului „mâncare".

Bărbatul izbucni în râs.

– Nu, spuse, iepurele are o blană frumoasă, astfel că apoi se pot ţine picioarele la cald, priveşte! Desfăcu desaga pentru ca micuţul să poată vedea.

Yorsh îşi puse mâinile pe marginea tolbei şi se uită fericit înăuntru. Gândul la ceva care să-i umple stomacul şi care să-i încălzească şi picioarele îi părea pur şi simplu divin: nici măcar bunica, atotştiutoare, nu vorbise vreodată de o asemenea comoară. Poate că oamenii nu erau chiar aşa de... Un urlet prelung străbătu mlaştina.

Un urlet prelung, sfâşietor, ce purta toată durerea lumii.

– E un cadavru, ţipă micuţul elf, priveşte: l-a lovit cu vârful vergelei. Şi-acum e mort. Vreţi să mâncaţi un cadavru?

– De ce întrebi, voi mâncaţi iepurii de vii? bărbatul era exasperat.

– Elfii nu mănâncă nici o fiinţă care a gândit, care a alergat, care a simţit foamea şi teama de moarte. Bunica spunea că oamenii mănâncă fiinţe care au fost vii. Cu rozmarin. Creşte rozmarin pe aici? Eu nu vreau să fiu mâncat. Micuţul se cufundă din nou în strigătu-i jalnic, sfâşietor.

Femeia îşi prinse capul cu mâinile.

– Mai exact, ce ai făcut în viaţa anterioară atât de grav: ţi-ai vândut mama? întrebă bărbatul.

– Cred că e mai bine să pleci. Mulţumesc pentru propunerea de a împărţi iepurele cu noi. Asta este. Acum ai foc. Adio.

– Doar n-ai de gând să renunţi la o bucată de iepure pentru prichindelul ăsta?

– Ştiu, e o prostie, dar nu suport să-l aud plângând. Te rog, pleacă.

– Nu pot să plec, spuse bărbatul nesigur.

– De ce?

– Nu pot să las o tânără singură în mlaştină. Ar fi fost şi aşa destul de periculos să fii neînsoţită, darămite însoţită de ăsta!

– Mulţumesc, nobile domn, m-am descurcat până acum şi singură, nu am nevoie de ajutor. Ia-ţi...

– Dar ce face?

Femeia se răsuci să vadă. Micuţul luase iepurele în braţe şi îl mângâia încetişor. Degetele-i zăboveau uşor pe porţiunea unde blana era năclăită de sânge. Ţinea ochii închişi şi avea o mină visătoare. Se oprise din plâns.

– Ce faci? întrebă femeia.

– Mă gândesc.

– Te gândeşti? Şi la ce anume?

– La el, la iebule.

– Iepure.

– Iepure. Mă gândesc la cum respira. Cum alerga. El... da, el simţea mirosurile mişcându-şi nasul.

Ultimul miros pe care l-a simţit a fost cel al frunzelor ude şi al ciupercilor. Nu l-a simţit pe vânător. Era doar mirosul frunzelor ude şi al ciupercilor, da, o aromă plăcută... Mă gândesc la cum respira... La sângele care curgea înăuntrul lui...

Iepurele tremură, deschise ochii şi îi ţinu larg deschişi şi înspăimântaţi vreme de câteva răsuflări, apoi se scutură, se aruncă la pământ şi o rupse la fugă. Ocoli picioarele vânătorului, trecu printre labele câinelui, sări peste trunchiul pe care stătea femeia, apoi, după o ultimă săritură într-o parte, dispăru în stufăriş.

Micuţul elf se întrebă dacă „Iepure“ ar fi putut fi un nume bun pentru câine. Poate că nu: se asemănau puţin, dar forma cozii era cu totul diferită.

Bărbatul şi femeia fixară îndelung cu privirea punctul unde dispăruse coada albă a iepurelui. Micuţul elf părea sfârşit. Stătea ghemuit pe pământ şi tremura, apoi încetişor începu să prindă puteri. Câinele se încovrigă lângă el, iar elful îl cuprinse cu braţele.

Întunericul deveni atotstăpânitor.

Stelele începură să strălucească în apa mlaştinii, ca o altă boltă discontinuă – întreruptă de smocurile de trestie.

Era prima noapte senină de mult, mult timp.

– În afară de mamă, ţi-ai vândut şi câţiva fraţi mai mici? se informă bărbatul.

Înainte de a-i răspunde, femeia se adresă elfului.

– Poţi face asta şi în cazul persoanelor?

– Oameni, elfi sau troli? Bineînţeles că nu. E posibil în cazul fiinţelor mici, care au puţine lucruri în minte: mireasma apei, albastrul cerului. Ceea ce e într-adevăr uşor e să readuci la viaţă muşte, ţânţari şi musculiţe; e de ajuns să le atingi uşor şi să visezi puţin că zboară că ele reîncep să zumzăie.

– Chiar aşa? spuse bărbatul. Ce drăguţ! Vara, cineva care salvează muşte şi ţânţari e o companie preţioasă. Unul care poate reînvia ţânţari; care-mi reînvie cina, când aveam una: eşti visul vieţii mele. Cum de-am trăit oare fără tine?

– Mai ştii să faci şi altceva? întrebă femeia. Habar n-am: să înmulţeşti porumbul? Avem unul: poţi face trei? Sau cinci?

Erau chiar ridicoli. Micuţul părea dezamăgit.

– Sigur că nu, materia nu se poate multiplica deloc.

– Dar să reînsufleţeşti un iepure mort!?

– Asta e posibil facere. O fiinţă moare atunci când îşi risipeşte energia...

– Îşi risipeşte ce?

– Energia. Până şi focul se stinge atunci când îşi pierde energia. Faptul de a reînvia o fiinţă este ca aprinderea focului: trebuie să transfer puţină energie, dinăuntrul minţii mele în afara ei.

Vânătorul se adresă femeii:

– Hai să plecam, îi spuse. Hai, e periculos. Lasă-l aici şi vino.

– Nu pot: e... ei bine, da, e un copil.

– Un pui, o corectă bărbatul.

– Unul născut de puţin timp, preciză micuţul.

Se lăsă o scurtă tăcere. Femeia dădu din cap în semn că nu.

– Ei bine, domnilor, spuse bărbatul, a fost o adevărată plăcere să vă cunosc, îndrăznesc să spun chiar o adevărată încântare. N-aş vrea ca toată fericirea asta să mă afecteze, aşa că îmi reiau calea de vânător înspăimântător, care striveşte ţânţari pentru propria-i desfătare, îşi face tabăra şi mănâncă iepuri şi prosperă vânzându-le pieile. Îmi urez ca, dacă drumul meu se va încrucişa cu al vostru, să fac în aşa fel încât să vă ocolesc iute, înainte ca voi să mă vedeţi.

Micuţul elf păru interesat de acea descoperire.

– Aa, adevărat? Oamenilor nu le este prielnică fericirea? De aceea vă străduiţi atât să suferiţi? Nu este doar din pricina faptului că sunteţi proşti!

– Nu, răspunse vânătorul, oamenii, de obicei, caută să fie fericiţi. Ceea ce am spus mai devreme se numeşte „ironie". Plec, pentru că tovărăşia voastră mă împiedică să fiu fericit, chiar să-mi mănânc iepurele. Dar, în loc de a spune un lucru, spun contrariul. Câteodată oamenii fac asta. Ai înţeles?

– Da, desigur, minţi micuţul. Chiar erau proşti. Nebuni şi proşti. Fără nici o speranţă.

– Aşteaptă, spuse femeia, îţi dau porumbul meu. Din cauza noastră nu mai ai iepurele. Scoase din desagă ultimul porumb şi i-l întinse. Micuţul privi boabele galbene cum îşi schimbau stăpânul. Ochii lui îşi pierdură strălucirea şi tristeţea i se întipări pe faţă, dar nu îndrăzni nici să respire.

– Doar pe acesta îl ai?

– Da, îi răspunse femeia. Şi ea avea o faţă de parcă tocmai îi murise mama. Mama şi fraţii mai mici.

Vânătorul reflectă puţin, apoi prinse tolba şi arcul de bandulieră şi se aşeză pe singura piatră plată de pe toată colina.

– Ei bine, iepurele oricum a scăpat. Rămân aici în noaptea asta, iar porumbul îl împărţim în câte o bucată de fiecare.

Cerul se întunecă din nou, dar nu reîncepu să plouă. Se aciuară sub o stâncă uscată.

Porumbul se coapse. Vânătorul îl tăie în trei, iar ei îl mâncară încet, bob cu bob, apoi micuţul adormi ca un pui de marmotă. Înainte de a închide ochii, se gândi puţin la un nume pe care să-l dea câinelui. „Cel care aleargă în vânt" i se păru frumos, dar nu era sigur că ar fi fost acceptabil aşa de lung. După ce-l prinse somnul, vânătorul îl acoperi cu haina lui de piele, ca să-i ţină de cald.

Îi trase haina şi peste cap: peste ochi, urechi şi nas. Apoi luă o desagă mai mică, pe care o ţinea sub tolbă, şi de acolo scoase o prepeliţă: o jumuliră cu mişcări hoţeşti, pe tăcute.

Femeia îl ajută cum putea. Puseră pasărea deasupra focului, contrar direcţiei vântului faţă de micuţul elf, iar când fu gata, sau cel puţin cât de cât comestibilă, o mâncară.

De data asta mestecară în grabă, tăcuţi ca doi pungaşi, aruncând mereu priviri îngrijorate în direcţia ghemului format de micul elf ce dormea. Când terminară, aruncară oscioarele câinelui, care fericit le făcu să dispară în stomac, adunară toţi fulgii, apoi vânătorul se îndepărtă ca să sape o groapă minusculă şi să-i facă să dispară.

Apoi, în sfârşit, adormiră.

4

Zorii se iviră în culori mai puţin palide decât de obicei. Nu plouă din nou şi apăru chiar o fâşie mică de cer albastru palid.

Bărbatul se trezi primul. Se întinse, respiră adânc şi se gândi că aerul avea un miros plăcut. Frunze ude şi ciuperci. O mireasmă plăcută. Privi femeia şi micuţul elf care dormeau. Îşi adună lucrurile, şi le puse pe spate împreună cu bastonul cu iască, îşi luă tunica de blană cu care-l învelise de jur împrejur pe micuţul elf şi plecă.

În timp ce cobora colina, se întoarse şi-i mai privi o dată, femeia şi prichindelul, două ridicături în jurul a ceea ce mai rămăsese din foc. Micuţul elf se cutremură de frig. Se vedea şi de la distanţa aceea. Bărbatul se întoarse şi reaşeză vestonul în jurul prichindelului, apoi reaţâţă focul. Apoi îşi reluă drumul. Pe la mijlocul colinei, se întoarse şi privi din nou cele două ghemuri din jurul focului. Mai merse jumătate de milă, apoi se întoarse din nou.

Strălucirea flăcărilor se îmbinase cu aceea a soarelui ce răsărea, care, pentru întâia dată în luni de zile, se ivise pentru câteva minute la orizont: erau vizibili încă şi de la distanţa aceea. Bărbatul rămase îndelung să-i privească, apoi încetişor, pas cu pas, făcu drumul înapoi.

Se aşeză pe un bolovan şi aşteptă.

Mai întâi se deşteptă micuţul elf.

Un urlet prelung străbătu mlaştina, încărcat de toată durerea lumii.

Micuţul elf ţipă îndelung la vederea învelişului acela groaznic din piele de cadavre. Ţipătul se prelungi, apoi se dispersă în altele, care se împleteau cu ecoul celor dinainte, în timp ce soarele apărea din nori, apoi dispărea, apărea din nou, până când reîncepu să plouă.

Îşi reluară drumul. Una dintre penele prepeliţei fu adusă de vânt şi fu imediat identificată – după miros sau poate din gândurile ce se aflau în rezonanţă, acest lucru nu fu limpede – ca pierdută de o prepeliţă defunctă şi urmă un şir lung de jeluiri sfâşietoare.

Copleşit de mâhnire, micuţul nu văzu o rădăcină şi se împiedică: urmă o smiorcăială tăcută care dură până la amiază, moment în care vânătorul îl ameninţă că îl va străpunge ca pe o frigăruie dacă nu

va înceta, iar asta dezlănţui o nouă serie de văicăreli înspăimântate, care se întinseră până seara.

Tocmai ce începuse să se însereze când micuţul elf îşi dădu seama că îi era nemaipomenit de foame. Era o foame ce se năştea din burtă şi-i ajungea în minte trecând prin picioarele bocnă şi, într-un anume fel, prin urechile îngheţate. Se adânci cu totul în descrierea senzaţiei pe care o încerca, nereuşind să stabilească dacă era vorba de un gol pur şi simplu, de o insuficienţă sau de o veritabilă entitate negativă.

Pornind de aici, discuţia se îndreptă spre suferinţă în general, care şi aceea nu era clar dacă era o entitate negativă aparte sau pur şi simplu o lipsă a veseliei, chiar a bunăstării, mai exact, întrucât, nu-i aşa, lipsa sănătăţii provoacă, în general, o suferinţă mai mare decât lipsa bucuriei, care lipsă de bucurie, dimpotrivă, poate deveni o situaţie stabilă, aproape normală cel puţin. În general vorbind. În timp ce, referitor la suferinţă ca entitate independentă, le povestise oare vreodată cum i-a intrat o aşchie sub unghia de la degetul mare al piciorului din dreapta? Sau era cel din stânga? A, nu, era cel din dreapta, da, acum că s-a gândit mai bine, era sigur, i se înfipsese ghimpele şi bunica i l-a scos cu un ac, UN AC. Încă i se făcea rău numai gândindu-se, fusese îngrozitor, ÎNGROZITOR. Şi apoi, atunci când căzuse şi-şi

făcuse o rană în cot. Sângele îi ţâşnise dinăuntru risipindu-se pe dinafară. Un lucru oribil, ORIBIL. Cotul stâng. În timp ce unghia era de la degetul mare drept: acum era sigur. Îi rămăsese şi o cicatrice, la cot vroia să spună. Doreau să o vadă? Cicatricea. Erau siguri că nu vroiau să se uite?

În timp ce micuţul se lungea cu vorba povestind cum răcise a treia oară şi cât îi cursese nasul în diferitele momente ale evoluţiei bolii, ce culoare şi ce densitate avusese mucusul, dădură peste nişte tufişuri verzi, pe care atât femeia cât şi vânătorul le identificară drept rozmarin. Din acel moment, pentru întâia oară începând de dimineaţă, micuţul elf tăcu.

Dintr-odată, în timp ce străbăteau o pădurice de castani şi zadă, pe coasta unui deal, după o cotitură, apăru Daligar. Era în fundul unei mici văi, aşezat pe ambele maluri inundate ale unui râuleţ. Părea un tărâm de basm. Erau o mulţime de case, toate cu lumini la ferestre pentru a lumina parii ascuţiţi şi tăioşi care protejau zidurile exterioare. Toate ferestrele se oglindeau în apa întunecată şi, de parcă nu ar fi fost îndeajuns, mai erau alte focuri, câte unul pe fiecare turn ce alterna cu zidurile de apărare, unde se aflau arcaşii. Şi pe ziduri erau alte torţe, câte una la fiecare şase paşi, corespunzând fiecărei gărzi de câte doi halebardieri. Toate acele lumini se reflectau în apele şanţului de apărare. Podul mobil era ridicat şi, chiar şi

acesta, ca şi zidurile exterioare şi turnurile, era dotat cu pari ascuţiţi îndreptaţi spre exterior, ceea ce da întregului orăşel aspectul unui imens porc-spinos.

Vânătorul se opri pentru a contempla întregul.

– Nu par prea prietenoşi, comentă el.

– Ba dimpotrivă! obiectă micuţul. Lumea aprinde lumina atunci când îşi aşteaptă prietenii. Unde sunt atâtea lumânări, sunt şi mulţi ştiuleţi de porumb. Ce plăcut va fi acolo! Vor fi mese cu ştiuleţi de porumb deasupra şi chiar cu castane şi cu lumânări! Poate că au şi farfurii. Poate chiar un pat adevărat. Vetre mari. Mergem?

– Nu, acum ne culcăm, apoi mâine vom pleca repede, ţinându-ne la distanţă.

– De ce?

– Pentru că prietenosul lor pod, luminat ca un brad de Crăciun, e închis ca o scoică. Pentru că pare a fi unul din locurile unde este greu de intrat şi încă şi mai greu de ieşit.

– Ce este o scoică?

– Un lucru ce se află în mare, apa de dincolo de Munţii Întunecaţi.

– Se mănâncă?

– Niciodată! Scoicile sunt vii, se nasc, mor, gândesc şi se pricep să compună şi poezii. Lăsând podul mobil şi gardul de pari la o parte, tu eşti un elf şi elfii pot trăi doar într-un „Ţinut al Elfilor“, iar acesta nu

este unul. Dacă ne vom arăta cu tine, vom sfârşi atârnaţi de unul din turnuri înainte de venirea zorilor. Cum ai sfârşi tu, prefer să nu cercetez: cei ca tine, care se lasă înhăţaţi în afara Ţinutului Elfilor, sfârşesc urât, ştii? Dar într-adevăr urât.

Lăsară jos boccelele şi începură să strângă vreascuri şi conuri de pin pentru foc. Vânătorul tăie două ramuri groase şi le aşeză una într-alta, astfel încât să formeze o colibă minusculă, un fel de vizuină care să-i adăpostească puţin în cursul nopţii. Femeia căută muşchi, ferigi şi iarbă uscată pentru a o căptuşi, ca să poată dormi pe ceva moale.

– Apropo, spuse femeia. Elfii au fost duşi în Ţinuturile Elfilor în vremuri străvechi. Cred că pedepsele prevăzute, în cazul în care unul dintre voi le părăseşte, nu-s deloc amuzante. Ce faci tu plimbându-te prin lume?

– Ţinutul Elfilor unde locuiam eu a fost acoperit de ape, răspunse micuţul. Amintirea îi strânse inima. Faţa i se mâhni din nou şi ochii, din pricina tristeţii, se deschiseră la culoare, devenind de un cenuşiu nedesluşit, unde azuriul se risipea ca şi culoarea cerului într-o băltoacă.

– A fost acoperit de ape? Era apă pretutindeni?

– Da, totul era sub apă; şi-apoi bunica mi-a spus să plec.

– Să pleci unde?

– Nu ştiu. Să plec.

– Dar bunica ta nu putea face o vrajă, ceva? Eu ştiu, să încălzească apa şi să o facă să dispară, aşa cum dispar bălţile în timpul verii, ceva asemănător.

– Poţi să faci asta cu o apă mică. Cu o strachină de apă. Dar nu şi când apa e îndeajuns de multă cât să înece lumea. Şi apoi chiar şi mama plecase în locul de unde nu există cale de întoarcere. Era mama mea şi fiica bunicii. Iar bunica n-a mai făcut vrăji. Când eşti prea trist, vraja se îneacă înăuntru, ca şi fiinţele în apă. Dar bunica ştia cum se fac. Dacă te gândeşti intens la anumite lucruri, ele devin reale. Dar dacă înăuntru nu-i decât tristeţe, tot ceea ce îţi iese din minte este tristeţea. Eşti trist şi nu reuşeşti să aprinzi nici măcar un foc. Noi aveam foc pentru că era mereu în vatră. Dacă s-ar fi stins, am fi rămas fără, pentru că bunica nu mai avea putere, iar eu eram prea mic. Apoi a venit apa şi s-a stins chiar şi focul din vatră şi apoi a venit o altă apă şi apoi alta şi bunica mi-a spus: „Pleacă".

„Să plec unde?" am întrebat eu. „În orice alt loc în afară de acesta" a spus ea. „Apa a înghiţit până şi posturile de pază. Nu te vor opri. Pleacă. Eu sunt prea bătrână, dar tu poţi reuşi. Pleacă departe şi nu privi înapoi." Şi am plecat. Pas cu pas, prin noroi şi prin apă. Apoi am privit în urmă. În Ţinuturile Elfilor, colibele nu au ferestre şi nici măcar uşi, au numai

nişte deschizături şi astfel o vedeam pe bunica aşezată în scaunul ei şi apa ce se revărsa, iar ea era acolo şi apa se revărsa şi apoi s-a văzut numai apa.

Micuţul reîncepu să plângă, o înşiruire înfundată de tânguieli uşoare, aproape imperceptibile.

Bărbatul şi femeia aprinseră focul folosind iasca vânătorului. Apoi, căutând prin tufăriş, adunară o mână de castane. Le coapseră şi i le dădură aproape pe toate micuţului elf, întrucât ei, în mod ciudat, îşi dăduseră seama, amândoi, că nu le era foame.

Micuţul le mâncă încetişor, fărâmă cu fărâmă, pentru ca să-i ajungă cât mai mult timp. Iar tristeţea lui se topi înăuntrul miezului pal al castanelor.

Înainte de a adormi, se gândi la un nume pentru câine, care avea aceeaşi culoare ca şi castanele, dar care alerga şi lătra, pe când castanele stăteau nemişcate şi tăcute şi nu veneau niciodată să-ţi lingă faţa şi nu ştiau nici măcar să dea din coadă. Nu mergea nici „Castană“. Trebuia să născocească altceva mai potrivit. Adormi lângă foc înainte de a reuşi să găsească un nume, între bărbat şi femeie, înfăşurat în şalul lui de lână.

5

Îi treziră halebardierii.

Era o patrulă.

Nu numai Daligar, dar şi împrejurimile sale erau interzise oricărei persoane care nu locuia acolo, care nu era rudă cu vreun locuitor, oaspetele unuia sau chiar bine primit de locuitori, iar ei nu făceau parte din nici una dintre aceste categorii.

Patrula se informă dacă aveau ceva bunuri, în ce cantitate şi, în general, despre mijloacele lor de subzistenţă, iar răspunsul obţinut, un „La naiba, nimic, în afară de hainele de pe noi şi de trei monede de un ban", îi făcu şi mai puţin cordiali.

Patrula se interesă în detaliu în privinţa stării lor de sănătate. Aveau căpuşe, păduchi, purici? Au intrat în contact cu bolnavi de holeră, cu leproşi, pustuloşi, scrofuloşi, cu bolnavi de ciumă, de vărsături, de dizenterie, de febră, cu pete de orice fel, cu ulceraţii, cu ochi urduroşi, cu viermi intestinali? Întrucât în

acest caz ar trebui ucişi pe loc, pentru a se evita orice posibilitate de molipsire. Copilul lor se simţea bine? Dar atunci de ce îl ţinea mama strâns în braţe, înfăşurat în şalul acela, dacă se simţea bine? De ce era obosit, mic şi plângăcios? Nu, totuşi copiii mici, obosiţi şi plângăcioşi nu aveau interdicţie.

Apoi fu rândul armelor. Aveau arme tăioase, de aruncat proiectile, de tras, incendiare, contondente, penetrante, ascuţite, care provoacă arsuri, de vânătoare, de luptă la sol, călare pe cai, pe măgari, de-a buşilea, pentru duel, pentru războiul desfăşurat între unităţi de armate, în tranşee, pentru asedii, pentru contraasedii, pentru tragerea la ţintă şi pentru distracţie? Daaa? Un arc, un pumnal, o secure, un mic cosor, un cuţit de tăiat pâine. Se confiscă tot. Chiar şi cele două sfere de păstrat focul: arme incendiare.

Ei au fost cei care au tăiat două crengi întregi aflate în proprietatea comitatului Daligar şi tot ei cei care au smuls patru ferigi pentru a se adăposti? Asta se încadra în categoria „delictelor împotriva domeniilor statului", pentru care se cuvenea o judecată. Erau amabili să ţină câinele cât îl închideau în cuşcă? Erau interzise toate animalele, fie domestice sau sălbatice, iar animalul lor se încadra în ambele categorii.

Acum puteau pleca.

Intrară în Daligar escortaţi de halebardieri. Era locul cel mai bizar, incredibil, pe care micuţul elf şi-l imaginase vreodată. Pretutindeni se aflau oameni: mari, mici, bărbaţi, femei, înarmaţi, neînarmaţi, cu veşminte în toate culorile posibile.

Se auzeau voci. Părea că toţi vindeau câte ceva. Plăcinţele, porumbi, mere mari, oale de gătit, lemne de foc, lemne de făcut scaune. Peste tot erau păsări caraghioase, care se plimbau printre oameni – ciudate, mari, grase, cu aripile prea mici pentru a putea zbura, care scoteau un viers ciudat, în care tot repetau: cot-codac.

Halebardierii îi escortară până în centrul pieţei, unde se afla un soi de baldachin acoperit de tot felul de stofe purpurii şi aurii, care dădeau strania impresie de leagăn colosal. Înăuntrul lui stătea un ins, înfăşurat la rândul lui în întregime într-un veşmânt alb cu broderii, care-i acoperea până şi capul, arătând ca un bebeluş gigantic.

Bebeluşul gigant le aduse la cunoştinţă că răspunde la numele de GUVERNATORADMINISTRATORALCOMITATULUIDALIGARŞIALŢINUTURILORLIMITROFE, care nu era tocmai un nume frumos, aşa ca Yorshkrunsquarkljolnerstrink, dar care era totuşi un nume potrivit.

GUVERNATORULADMINISTRATORALCOMITATULUIDALIGARŞIALŢINUTURILORLIMITROFE vru să ştie cum se numeau, ce vârstă aveau, cu ce se

ocupau şi chiar ce ştiau să facă şi mai cu seamă ce aveau de gând să facă în Daligar, nefiind nici măcar localnici, nefiind rude ale unor localnici, oaspeţi ai unor localnici sau cel puţin bineveniţi acestora.

Vânătorul răspunse că îi erau complet indiferenţi Daligar sau locuitorii săi, rudele locuitorilor săi, oaspeţii locuitorilor săi sau simpatizanţii sau ce erau ei şi că tot ceea ce doreau era să plece cât de repede cu putinţă din Daligar şi ţinuturile sale limitrofe şi să-şi vadă de treabă.

GUVERNATORADMINISTRATORALCOMITATULUIDALIGARŞIALŢINUTURILORLIMITROFE păru îndurerat de acest răspuns. Se întunecă la faţă şi chiar şi mulţimea din jur scoase un murmur de dezaprobare. Yorsh ştia că nu era politicos să-i spui cuiva că nu te interesa căminul său: bunica îi explicase aceste lucruri.

Domnul GUVERNATORADMINISTRATORALCOMITATULUIDALIGARŞIALŢINUTURILORLIMITROFE făcu observaţia că, dacă nu aveau la suflet comitatul Daligar, ţinuturile sale şi pe localnicii săi, incluzând rudele, oaspeţii sau simpatizanţii, ar fi fost de ajuns să rămână pe la casele lor, oriunde s-ar fi aflat acestea situate, pentru a-i scuti astfel pe halebardieri de osteneala de a-i dibui, interoga şi aresta, iar pe el, GUVERNATORULADMINISTRATORALCOMITATULUIDALIGARŞIALŢINUTURILORLIMITROFE, de neplăcerea de a-i întâlni, judeca,

condamna şi expulza, lăsând la o parte delictul împotriva bunurilor aflate în proprietatea statului, tăierea a două ramuri întregi şi smulgerea a patru ferigi, cu care, în barbaria lor, prejudiciaseră comunitatea.

Mulţimea murmură în semn de aprobare. În acel moment, reîncepu să plouă, iar starea de spirit generală nu se îmbunătăţi.

Pedeapsa consta în plata a trei monede de un ban, exact tot ceea ce aveau (ce potriveală!), confiscarea tuturor armelor, a iascăi şi focului. Îi lăsau să păstreze câinele.

– Bine, şopti femeia, în timp ce începeau să se îndepărteze, putea fi mai rău.

– Şi cum anume? întrebă vânătorul.

În acel moment, începu judecata celui de-al doilea caz din ziua aceea, oficiată de excelenţa sa GUVERNATORULADMINISTRATORALCOMITATU-LUIDALIGARŞIALŢINUTURILORLIMITROFE.

Era vorba despre o doamnă căreia tocmai îi fusese ucisă, călcată de un cărucior, una dintre păsările acelea caraghioase, care făceau cotcodac şi al căror nume se dovedi a fi „găină". Femeia o ţinea în braţe şi i se putea vedea gâtul frânt. În timp ce trecea pe lângă Sajra, un deget minuscul, ataşat unei mânuţe care se iţea dintr-o mânecă de o inconfundabilă culoare galbenă, ieşi din şalul de lână cenuşie,

se postă pe găină – pe fulgii moi din jurul fracturii – şi se opri acolo. Gâtul găinii îşi redobândi arcuirea normală, apoi – încetişoooor – ochii păsării se deschiseră larg.

După asta urmă vacarmul: găina fugea, cuvântul „elf" răsună în mulţime, oamenii ţipau şi se izbeau unii de alţii, iar apoi ei trei se găsiră în mijlocul lăncilor halebardierilor, cu vârfurile sprijinite chiar de gâturile lor.

– Uite aşa, răspunse femeia. Acum ne merge mai rău.

După reînvierea găinii, atmosfera deveni cu adevărat incendiară. De data asta, GUVERNATO-RULADMINISTRATORALCOMITATULUIDALIGARŞI-ALŢINUTURILORLIMITROFE avea ceva personal chiar cu Yorshkrunsquarkljolnerstrink, care totuşi îl găsise amabil şi simpatic, avea chiar şi un nume frumos; ei bine, este adevărat că vânătorul fusese puţin cam aspru cu el când îşi vorbiseră. Nu se spune unei persoane că ţinutul său nu este cine ştie ce şi că nu-l ai la inimă. Nu este politicos. Aşa ceva nu se face deloc.

– Eşti elf, spuse acuzator Guvernatorul.

Cuvintele erau domoale. Tonul era solemn şi definitiv. Limba pronunţase mai rar cuvântul „elf", scandându-l: e-l-f. Cuvintele căzuseră ca nişte pietre peste mulţimea amuţită.

– E doar un pui, spuse vânătorul.

– Unul mic, adăugă femeia.

– Unul abia născut, preciză micuţul foarte bucuros. Cum vroia să demonstreze că şi el avea un nume frumos, se prezentă făcând o plecăciune uşoară: Yorshkrunsquarkjolnerstrink.

– E interzis să râgâi în faţa curţii, spuse Guvernatorul indispus, iar eu, GUVERNATORUL-ADMINISTRATORALCOMITATULUIDALIGARŞIAL-ŢINUTURILORLIMITROFE, îţi interzic chiar şi să minţi.

În timp ce pronunţa acele ultime cuvinte, Guvernatorul se ridică în picioare cu un aer încă şi mai solemn.

Micuţul rămase năucit. Elfii nu pot spune altceva decât ce au în minte. Ei, da, poţi folosi mici politeţuri, ca a spune că ai înţeles când discuţiile sunt de neînţeles, pentru că a-i trata pe proşti ca pe nişte proşti este o lipsă de maniere, dar asta-i tot. Albă, neagră, asta e! De la uimire trecu la dezamăgire. Chiar dacă avea un nume frumos, bărbatul nu era mai puţin ciudat decât ceilalţi.

– Şi-ţi cer să mi te adresezi cu respectul ce mi se cuvine.

– Oare care era formula aceea de politeţe? Micuţul elf începu să se agite.

– Imbecilule!

Nu, poate că nu era asta.

– Imbelenţă, nu... Excecilule... Oare cum era?

– Linişte, ţipă Guvernatorul spre mulţimea care râdea fără jenă. Iar tu spune-mi GUVERNATORUL-ADMINISTRATORALCOMITATULUIDALIGAR-ŞIALŢINUTURILORLIMITROFE, încheie omul întorcându-se spre elf.

– Desigur! Desigur! răspunse micuţul entuziasmat, în timp ce un surâs enorm îi lumină faţa: GUVERNATORADMINISTRATORACOMITATULUI-DALIGARŞIALŢINUTURILORLIMITROFE este un nume extrem de frumos. Îl putem boteza aşa pe câine! adăugă el triumfător.

Mulţimea se dezlănţui de-a dreptul. Un domn în vârstă aproape că se sufocă de râs, iar un halebardier îşi scăpă halebarda pe un picior. Acest lucru spori veselia generală. Molipsit, chiar şi micuţul începu să râdă: când râdeau, oamenii erau chiar frumoşi.

Singurul care rămase serios fu Guvernatorul.

– Răspunde, spuse el ţintuindu-l cu privirea pe micuţ. Îi cunoşti pe bărbatul şi pe femeia asta?

– Da, spuse micuţul hotărât.

– Pe lângă delictul grav de a însoţi un elf şi cel încă şi mai grav de a-l fi introdus prin înşelăciune în preaiubitul nostru oraş, au mai comis vreun altul?

– Daaaaa. Omul mascul se hrăneşte cu cadavre (le asezonează cu rozmarin cred) şi apoi câştigă bani vânzându-le pieile, femeia aceea şi-a

vândut mama şi fraţii mai mari, ba nu, pe cei mici... hmmm... da, mai întâi pe cei mici; nu-mi aduc bine aminte.

Urmă din nou un moment de tăcere deplină. Apoi se stârni un vacarm infernal: chiar că nu se mai înţelegea nimic.

– Te-am avertizat dinainte că atrag necazul, îi spuse femeia vânătorului. De ce nu ţi-ai văzut de treburile tale?

– În viaţa anterioară trebuie că mi-am vândut tatăl, îi răspunse el.

În timp ce erau escortaţi, micuţul elf revăzu găina: stătea cocoţată într-o firidă a unei ferestre, unde avea un fel de cuib cu două ouă înăuntru. Se priviră preţ de-o bătaie de inimă, apoi se salutară, întrucât pentru o clipă fuseseră o singură minte şi lucrul acesta îi unea pe vecie.

Micuţul se întrebă dacă „Găină" sau „Pui" ar fi putut fi nişte nume potrivite pentru câine. Nu aveau aceeaşi formă, dar culoarea penelor cozii găinii aducea puţin cu aceea a cozii şi a labelor din spate ale câinelui. Apoi se gândi că nu făcea ouă, câinele, şi că găina nu lingea faţa nimănui atunci când era tristă. Prin urmare, nici acest nume nu se potrivea.

6

Îi închiseseră într-un loc care se numea „temniţă".

Era cu adevărat frumoasă.

Era făcută toată din piatră trainică, cu coloane groase ce susţineau bolţile cu arcade. Acest tip de arhitectură aparţinea celei de-a treia dinastii runice – asta reieşea din faptul că arcadele nu erau rotunde, ci făcute din două semiarce care se întretăiau într-un unghi ascuţit –, în timp ce arcadele rotunde aparţineau primei dinastii runice, iar cele alungite în partea de sus celei de-a doua.

Apoi, acolo se aflau paie adevărate, pe care puteai dormi. Şi le dăduseră chiar şi un blid cu boabe de porumb şi de mazăre, care chiar erau gustoase. Bune şi totuşi destule. Dăruise câteva boabe de porumb şi de mazăre unei încântătoare hoarde de şoareci mari, de o frumoasă culoare neagră lucioasă, care ieşiseră de peste tot, atunci când mirosul mâncării se răspândise, şi care acum alergau în toate direcţiile pe pardoseala de piatră.

Locul acesta era chiar paradisul.

Şi nu era picătură de ploaie nicăieri, în afară de cele de pe faţa femeii, care în mod ciudat ploua singură.

– De ce picuri? o întrebă micuţul elf pe femeie.

– Se numesc „lacrimi", îi răspunse bărbatul, e modul nostru de a plânge.

– Într-adevăr? Şi lucrul acela care i se scurge din nas şi pe care-l şterge cu mâneca?

– Face parte tot din plâns.

– Când suntem trişti, noi ne tânguim, astfel ceilalţi simt tristeţea noastră şi pot să ne mai domolească durerea, spuse micuţul cu un orgoliu prost disimulat. Dar să stai pe jos, picurându-ţi nasul şi ochii, drept care apoi ţi se înroşesc şi trebuie să respiri pe gură, e ca şi cum ţi-ai provoca răceală într-adins.

– Ca să vezi, comentă bărbatul sec.

– De ce plângi?

Îi răspunse tot bărbatul.

– Pentru că mâine dimineaţă ne vor spânzura.

– Aha. Serios? Şi ce anume înseamnă asta?

– Nu, spuse femeia, te rog nu, altfel începe din nou să plângă şi nu vreau să-i aud plânsul.

– Bine, dar e numai vina lui dacă...

– Nu, repetă femeia, nu suport să-l aud plângând.

– Bun. Ascultă, micuţule, mâine ne vor spânzura:

va fi minunat, ne vor atârna undeva sus şi noi vom putea vedea de sus mulţimea întreagă şi acoperişurile caselor. De parcă am fi păsări şi am zbura.

– Ooooooooooooooooh. Serios? Şi atunci ea de ce picură?

– Plânge pentru că suferă de vertij. Când se află la înălţime se simte foarte rău, îi vine chiar să vomite. Pentru ea, mâine va fi groaznic. Un adevărat coşmar.

– Ooooooooooooooooh. Serios? Micuţul elf rămăsese de-a dreptul fără cuvinte. Se pare că toată viaţa se învaţă câte ceva.

– Atunci nu. Nu, nu, nu, nu, nu, nu, nu şi nu. Dacă ei i se face rău, atunci gata cu spânzurarea, spuse micuţul hotărât. Să zbori ici şi colo, sus, deasupra acoperişurilor, trebuie să fie minunat, dar nu şi dacă i se face rău cuiva.

– Deloc?

– Deloc.

– Şi ce facem? Ei au hotărât deja să ne spânzure.

– Am putea să plecăm.

– Corect, bună idee. Vânătorul părea impresionat de-a dreptul. O idee chiar bună. Cu teoria stai bine. Ai vreo soluţie în privinţa zăvoarelor?

– Le deschidem! le explică prichindelul entuziasmat.

– Da, desigur. Absolut genial! Şi cheile?

– Chestiile alea lungi care se învârt, fac clic, iar uşile se deschid?

– Exact, chestiile alea lungi care se învârt, fac clic, iar uşile se deschid.

– Sunt agăţate la opt paşi după colţul care se vede dacă te uiţi de-a curmezişul zăbrelelor.

Vânătorul, care stătea lungit, se ridică şi se aşeză brusc.

Până şi femeia care şedea ghemuită într-un colţ, cu braţele în jurul genunchilor, îşi şterse faţa şi se ridică.

– Şi tu cum de ştii?

– Este în mintea lor, spuse micuţul arătând şoarecii. Trec pe lângă ele de-o grămadă de ori în fiecare zi. Nu ştiu ce sunt cheile, dar au imaginea lor în minte.

– Poţi face ceva pentru a lua cheile? N-am idee: să le faci să zboare până aici?

– Nuuuu, bineînţeles că nu, aceste lucruri nu sunt deloc posibile! Gravitaţia este inviolabilă.

– Gra... ce?

– Principiul după care totul este atras în jos, explică micuţul. Priveşte! Lăsă să cadă două boabe de mazăre, timp în care şoarecii veniră în fugă.

Bărbatul şi femeia se aşezară din nou.

– Este principiul prin care mâine corpurile noastre vor fi atrase în jos, în timp ce gâtul va rămâne

sus, agăţat de funie, explică femeia punându-se din nou pe plâns.

– Pot trimite animăluţele astea drăguţe să ia cheile. Cheile sunt chiar deasupra băncii de lângă perete: un loc atât de accesibil pentru un animăluţ drăguţ.

Din nou se ridicară amândoi în picioare.

– Serios?

– Sigur, confirmă senin micuţul. Care-i problema? Acum ei ne sunt prieteni, adăugă el voios arătând spre şoareci. Dacă eu mă gândesc intens cum un animăluţ drăguţ ia cheile şi le aduce aici, acest gând devine o imagine ce trece din mintea mea în căpşorul animăluţului drăguţ şi apoi el face acest lucru.

Prichindelul se aplecă, iar micile sale degete atinseră uşor capetele şoarecilor. Animăluţele se îngrămădiră vesele dincolo de zăbrelele care ferecau celula, iar după un trosc! mai puternic şi o serie de zăngănituri mai uşoare, reapărură trăgând după ei un mănunchi mare de chei. Micuţul elf le luă, alese una din bogatul mănunchi şi clac!, încuietoarea greoaie se deschise.

– Gata, spuse micuţul.

Femeia şi bărbatul săriră afară ca din praştie.

– Şi acum pe unde mergem?

– Pe-aici; totul este întipărit în mintea micuţelor animăluţe drăguţe. Zece paşi la stânga, apoi din nou

la stânga, apoi sunt scările. Aici o poartă – din nou micuţul elf alese cheia potrivită din prima încercare – altă scară şi altă poartă, hop, din nou jos, scări, poartă, cheie, clac, gata, acum trecem prin subterane şi apoi dăm de râu. Ce frumos, priviţi aici, aceste arcade rotunde, prima dinastie runică.

– Splendid, într-adevăr. Ne întoarcem altădată să le privim liniştiţi. Acum trebuie să plecăm. Ştii, se pot supăra că nu i-am lăsat să ne spânzure.

– Ooooooooooooooh, priviţi!

– Semnele acelea?

– Nu sunt semne, sunt litere.

– Sunt semne: elemente decorative.

– Nu. Sunt litere. Rune din prima dinastie. Eu ştiu să le citesc. Bunica m-a învăţat. Ea ştia să le citească. Ace... sta a fos...t con... stru... it... Acesta a fost construit dedesubtul locului unde se varsă râul... ce noroc am avut că l-am citit. Dacă treceam de locul acesta, muream înecaţi. Pe sus şi-apoi ocolim. Aici, iată, priviţi ultima poartă, ultima cheie şi suntem afară. Clac. Ce sunet frumos: sunt clopoţei, nu-s clopoţei; sunt clopoţei, nu-i aşa?

– Sunt armurile străjerilor. Cred că sunt foarte furioşi: trebuie că s-or fi supărat.

– Hei, priviţi! Chestiile astea de pe protic...

– Portic.

– Sunt arcade alungite: a doua dinastie runică.

Primele pe care le întâlnesc.

– Sunt sincer impresionat. Ne putem grăbi? Clopo... nu, străjerii ne urmăresc îndeaproape.

– Astea, în schimb, sunt rune din timpul celei de-a doua dinastii runice... Se diferenţiază prin faptul că partea de sus a literelor are acea rotunjime de spirală.

– Fascinant! Asta-i tot ce poţi face cu piciorușele alea sau poţi merge încă şi mai repede?

– Acel tip de spirale simbolizează infinitul... ba nu, timpul care se tot învârte: asta este o profeţie!

– Mă sufoc de emoţie. Vrei să te iau în braţe, să alergăm mai repede?

– C... ând a...pa va po... to... pi... pă... mântul... Când apa va potopi pământul...

– Acum însă trebuie să facem o cursă de toată frumuseţea. Ne urmăresc. Sunt cu adevărat supăraţi. Te iau în braţe, aşa o să citeşti mai uşor în timp ce alergăm.

– Hei, e vorba de elfi! Când apa va potopi pământul, soarele va dispărea, întunericul şi gerul se vor lăsa. Când ultimul dragon şi ultimul elf vor rupe cercul, trecutul şi viitorul se vor întâlni, soarele unei noi veri va străluci pe cer... Hei, aşteaptă, mergi mai încet. Mai scria ceva, dar n-am reuşit să citesc. Mai scria ceva despre unul mare şi... puternic... mare şi puternic se va cununa... trebuie să se cunune cu o

copiliţă care se numeşte ca luna la răsărit şi care găseşte înţelesul a ceea ce este ascuns şi care este fiica... nu am reuşit să citesc... a cui!

– Putem să nu luăm în seamă ultima parte, spuse bărbatul răsuflând din greu. În mod sigur nu va fi fiica noastră, ci a unui rege sau a vreunui mag. Cei ca noi nu-s pomeniţi niciodată în scrierile de pe ziduri.

Erau deja în afara palatului. Vânătorul fugea cu elful în braţe şi femeia alături. Străzile erau înguste, şerpuitoare şi, din fericire, aproape pustii, dacă-i lăsăm la o parte pe ei şi străjerii care-i urmăreau.

Ostaşii erau într-adevăr supăraţi din pricina poveştii aceleia cu spânzurarea şi începuseră să tragă în ei cu bastonaşe din acelea cu vârf, ceea ce nu era frumos din partea lor, nu, nu, nu, nu, nu şi nu, pentru că unul dintre ele îi putea chiar răni.

Micuţul elf începuse să se sature. Prea erau susceptibili: ei trei refuzaseră pur şi simplu să se lase spânzuraţi!

Unul dintre străjeri li se postă în faţă şi-şi încordă arcul.

Micuţul elf îşi dori din toate puterile ca acest lucru să nu se întâmple. Imaginea prinse contur în mintea lui şi zbură în mintea tuturor celor care fuseseră una cu ea. Iepurele, care în acea clipă alerga prin stufăriş, se opri năucit. Găina, care clocea sus, într-o firidă între coloane, chiar deasupra

străjerului, se ridică de pe paie şi, cu toată forţa aripilor ei, se lăsă să cadă pe faţa războinicului, care se clătină, lăsând liberă trecerea.

În fundul pieţei erau cuştile cu animalele sechestrate. Câinele femeii lătră cu toată puterea. Din fericire, aici nu erau încuietori, doar un cârlig mare pe care femeia îl ridică.

O stradă, o cotitură, încă o stradă, zidul de apărare, podul mobil: erau salvaţi.

Nu, nu încă: le ridicară podul mobil chiar de sub nas. Vânătorul, purtându-l pe micuţ în braţe, se aruncă pe treptele ce urcau pe ziduri.

Câinele, care alerga deschizându-le drumul, doborî un străjer ce li se postase în faţă. Odată sus, bărbatul o prinse pe femeie de încheietura mâinii şi, continuând să-l ţină în braţe pe prichindel, trecu peste marginea zidului şi se aruncă în apa îngheţată a râului. Câinele îi urmă.

– Poate că o spânzurare mică n-ar fi fost aşa de îngrozitoare! comentă micuţul, dar era prea târziu.

Legea gravitaţiei nu are nici un remediu.

Plonjară toţi în apa întunecată.

Micuţul elf se întrebă dacă „Forţa gravitaţiei" ar fi un nume potrivit pentru câine, dar, dacă se gândea mai bine, nu era nici scurt şi nici nu sugera ceva moale şi dornic de joacă.

7

Apa îi intră în gură şi în nas. Răceala era teribilă. Nu putea să respire. Micuţul elf simţi frigul şi disperarea ce copleşeau totul. Disperarea şi teama îţi pot pune stăpânire pe minte, iar magia se îneacă înăuntru.

Apoi, brusc îi veni în minte că este un peşte. Se gândi, ei bine, cum se spune, la calităţile peştelui, la chintesenţa fiinţei acvatice.

Se gândi la ce simţi când ai branhii, la plăcerea contactului cu apa răcoroasă, la bucuria pe care o simţi când aluneci, zbori pe sub valuri, aşa cum o pasăre zboară pe sub nori.

Respiraţia îi umplu plămânii, răceala apei se preschimbă în încântare.

Se lăsă să alunece aproape de suprafaţă pentru a evita bastonaşele ascuţite, care „plouau" în apă, trase de soldaţii întregii garnizoane din Daligar. Înotă lângă ceilalţi. Câinele se descurca de minune, dar bărbatul şi femeia, ca de obicei, se comportau

prosteşte; ea băga capul sub apă, iar el încerca să i-l ţină la suprafaţă. Micuţul elf încercă să le spună că nu era tocmai momentul să se joace de-a trânta şi apoi să le explice care era metoda corectă: în minte ţi se conturează imaginea unui peşte, apoi atenţia se concentrează asupra branhiilor..., dar vânătorul nu dorea să-l asculte şi, mai mult decât atât, fu incredibil de nepoliticos.

Din fericire, curentul îi purtă în direcţia corectă: departe, mai departe şi apoi tot mai departe, mai departe de Daligar, de halebardierii săi şi de spânzurătorile sale, către podiş şi coline.

Peisajul devenea din ce în ce mai plăcut. Pe maluri, stâncile începeau să se rărească şi se îndesea stufărişul. Apa devenea mai puţin adâncă, iar curentul era mai puţin impetuos.

În cele din urmă, reuşiră să ajungă la mal şi să se târască afară.

Femeia nu respira bine – aerul, în timp ce trecea, făcea un zgomot de apă: un fel de bolborosit ce-i amintea de o oală cu grăunţe pusă la fiert, cu condiţia să ai o oală, foc, apă şi grăunţe, dar chiar dacă nu-s boabe ci numai apă, atunci când ea fierbe face zgomotul ăsta.

Bărbatul părea disperat.

Şiroaie de apă şi mâl i se scurgeau vânătorului de pe păr pe faţă, şi din cauza asta micuţul elf nu era sigur, dar ar fi putut jurat că şi lui îi picurau ochii şi nasul.

– Fă ceva, îi strigă bărbatul, dacă poţi, fă ceva, te rog. Poţi face ceva, nu-i aşa? Moare.

– Oh, seriooooos!

Micuţul elf era înmărmurit: când mor, oamenii fac acelaşi zgomot ca grăunţele pe foc.

Întinse mâna şi o aşeză pe faţa femeii.

Fu ca şi cum ar fi primit un pumn în stomac. Sau mai degrabă nu, un pumn în plămâni şi în gât. Micuţul elf simţi apa bolborosind înăuntru, în timp ce gâtul îi ardea de parcă fusese străpuns de unul din bastonaşele acelea ascuţite. Dar şi mai cumplit era ceea ce se întâmpla în mintea lui: acea senzaţie că-şi trăia ultimele minute, că totul era pe punctul de a se sfârşi. Teama era cât pe ce să-l copleşească, dar reuşi să o înfrângă şi fu norocos, pentru că magia se îneacă în teamă.

Prichindelul îşi concentră toată puterea asupra respiraţiei: asupra aerului ce se inspira şi asupra aceluia care se expira, asupra parfumului ierbii ude, al trestiilor, al ciupercilor.

Aerul este inhalat: are un miros plăcut. Plămânii se umflă. Aerul este expirat. Mintea se umple cu mireasma aerului, iar noi ştim că respiraţia asta nu este ultima, că după ea va mai fi una şi apoi alta şi încă una apoi.

Femeia tuşi, scuipând o cantitate mare de apă mâloasă, apoi deschise ochii şi respiră. Şi micuţul elf

tuşi. Erau amândoi foarte palizi şi tremurau. Vânătorul surâse fericit, apoi dădu o fugă şi adună trestii şi crengi uscate. Erau o mulţime; chiar dacă nu mai avea securea şi trebuia să le frângă cu mâinile, acest lucru nu-i încetinea mişcările. Când strânse o grămadă frumuşică, micuţul o atinse cu un deget, iar focul izbucni vesel. Erau îngheţaţi şi uzi, dar vânătorul continuă să strângă vreascuri, iar focul pâlpâia şi, încetul cu încetul, frigul şi umezeala începură să se domolească. Femeia adormi. Vânătorul găsi nişte nuci într-un cuib de veveriţe şi le împărţi cu micuţul.

– Nu mai avem arme, dar nici nu ne-au spânzurat, spuse bărbatul.

– Ce păcat: a trebuit să renunţăm la a fi atârnaţi şi a ne legăna sus! Ar fi fost aşa de frumos!

Bărbatul începu să râdă.

– Dacă ţii morţiş, se poate face. Nu mi-au confiscat şi sfoara. Priveşte: încă o am. Acum îţi voi arăta. Ramura asta este destul de solidă. Leg aici, apoi aici. Voi dubla sfoara aici. Gata: vrei să încerci? Ţine-te bine. Acum te împing.

Era minunat. Sus, jos. Jos, sus. Stufărişul, râul, cerul şi apoi încă o dată cerul, râul, stufărişul.

În depărtare se aflau colinele, iar în spatele lor era lumina soarelui ce apunea. Micuţul elf nu mai văzuse niciodată soarele apunând. Nu fuseseră

întotdeauna decât nori. Acum totul era trandafiriu, iar câţiva norişori mici, lungi şi subţiri străluceau ca un şirag de aur. În ultimele raze ale soarelui se zăreau păduri de castani, ce alternau cu câmpuri cultivate.

Era cel mai frumos lucru la care poţi visa. Frumos ca şi cum ai zbura. Fericirea îl copleşi pe micuţul elf.

Femeia se trezi zâmbind.

Micuţul râdea ca un nebun.

– Priveşte, asta este o spânzurătoare, îi spuse el voios omului-femeie.

– Nu, îi răspunse ea. Ăsta se numeşte „leagăn".

Femeia încetă să mai zâmbească.

– A fi spânzuraţi e un lucru oribil, continuă ea, ţi se pune o sfoară în jurul gâtului şi o trag folosindu-se de greutatea propriului tău corp. Sfoara se strânge, aerul nu mai intră şi mori, aşa cum făceam eu în apă cu puţin timp înainte.

Micuţul se blocă buimăcit.

Apoi lunecă jos din leagănul improvizat.

De groază, ochii îi erau larg deschişi.

Deveni cenuşiu.

Începu să se sufoce.

Se răsuci pe jos şi începu un lung şir de tânguieli sfâşietoare. Bărbatul şi femeia simţiră degete de gheaţă pe şira spinării.

– De ce i-ai spus? bărbatul era furios. Era fericit. O singură dată era şi el fericit.

– Pentru că va întâlni alţi oameni şi pentru că următorii oameni pe care îi va întâlni vor dori să-l spânzure, având în vedere faptul că este elf. Iar eu nu vreau să le iasă în întâmpinare plin de fericire, convins că furca spânzuratorii e un leagăn. Mai bine nefericit, dar în viaţă.

– Eu îl pot apăra.

– Am observat. Dacă nu erau şoarecii, acum atârnam de o furcă.

– Dacă nu ar fi fost şoarecii, acum am fi atârnat de o furcă, o corectă micuţul printre vaiete.

Femeia îl luă în braţe şi-l strânse. Încetul cu încetul, tânguielile se potoliră. Primele stele începură să strălucească. Conturul dulce al colinelor se detaşă pe fondul cerului, de culoarea safirului.

Îl puse pe micuţ din nou în leagăn şi reîncepu să-l împingă uşor.

– Te poţi simţi din nou fericit, dacă vrei. Trebuie doar să-ţi aminteşti că oamenii, dacă te prind, te spânzură.

– Si apoi mă mănâncă cu rozmarin?

– Nu.

– Fără rozmarin?

– Oamenii nu mănâncă elfi. Niciodată.

– Şi-atunci de ce vor să mă spânzure, dacă nici măcar nu mă mănâncă? Nu este frumos, nu, nu, nu, nu, nu, nu, şi-apoi de ce o fac?

Leagănul se mişca uşor.

– Pentru că toţi oamenii urăsc elfii.

– Şi de ce?

– Pentru că e vina voastră.

– Vina noastră, pentru?

– Tot.

– Tot ce anume?

– Ei bine, lucrurile care merg rău. Întunericul. Ploaia. Da, uite, ploaia. Apa ce inundă pământul. Foametea. Copiii noştri mor de foame din cauza voastră. Satele au fost măturate de pe faţa pământului de ape.

– Noi provocăm ploaia? Cum asta? micuţul era indignat. Cum asta?

– Ce ştiu eu? Poate că visând la ploaie.

– Dacă numai visând la ea o pot provoca, acum aş visa la un soare bun, care mi-ar usca picioarele. Şi apoi, insistă micuţul, am fi chiar ridicoli, pentru că apa şi mizeria ne nimicesc pe noi în aceeaşi măsură sau chiar mai mult decât pe voi. De ce bunica nu s-a gândit la soare în timp ce apa creştea şi creştea? De ce mama nu s-a gândit să rămână cu mine în timp ce se îndrepta spre locul din care nu există întoarcere?

Micuţul se puse din nou pe plâns. O scânceală potolită.

– Bine, dar..., vânătorul părea uluit. Toţi spun că este vina...

Se întoarse spre femeie, căutând sprijin.

Femeia era în picioare, lângă leagăn. Fruntea îi era uşor încruntată, dar nu era nici furioasă, nici tristă: avea doar o expresie gânditoare.

– Noi vă urâm pentru că sunteţi mai buni decât noi. Insuportabili. Dar mai buni, concluzionă ea. Aveţi darul vrăjilor. Cunoaşteţi mai multe lucruri. Ceea ce pentru noi nu-s decât semne, pentru voi sunt cuvinte... Cred că ne este teamă de voi. Deoarece nu ştim cât de puternici sunteţi, credem că sunteţi foarte puternici. Şi cum neputinţa noastră e aproape... totală..., încât oricine...

Micuţul încetase să mai plângă.

– În ceea ce priveşte ştiinţa de a face anumite lucruri, continuă femeia, cum de nimereai de fiecare dată cheia bună pe care să o vâri în încuietoare?

Micuţul păru uimit.

– Cheia bună în ce sens? întrebă el cu vădit interes.

Acum era uimită femeia.

– Ei bine, cea care se potriveşte perfect cu mecanismul încuietorii în cauză şi pe care o deschide.

– Pe care să o vâr? Micuţul era uluit. Aaaaaaaaah, serios? Trebuia să o bag înăuntru? Şi se proti...

– Potriveşte: adică se îmbină perfect. Ai înţeles?

Micuţul era năucit. Se afundă în gânduri atât de intens, încât i se încreţi fruntea. Apoi se lumină:

– Am înţeles! ţipă el euforic. Există câte o cheie pentru fiecare încuietoare: aceasta se introduce şi, dacă este cea bună, se potriveşte cu mecanismul, iar când se roteşte declanşează bucata de fier orizontal care blochează uşa. Ce ingenios! Într-adevăr ingenios! Incredibil de inteligent pentru nişte oameni! Chiar aşa! Bunica îmi spunea întotdeauna că punctul artistic maxim la care aţi putut ajunge este să puneţi un capitel pe o coloană, dar că, în schimb, puteţi fi şi ingenioşi! Ce entuziasmant!

Urmă o tăcere îngheţată.

– Mulţumesc, spuse vânătorul sec.

Micuţul se legănă plin de voioşie în leagănul lui, mândru de noile cunoştinţe dobândite.

– Dar cum ai făcut să deschizi, dacă nu ştiai nimic despre îmbinare? întrebă femeia.

– Puneam cheia pe încuietoare şi apoi în minte vedeam uşa deschizându-se şi apoi... clanc: uşa se deschidea.

Bărbatul şi femeia rămaseră fără răsuflare pentru câteva momente, apoi îşi reveniră.

– Păi atunci tu ai ştiut întotdeauna să deschizi încuietorile! Fără chei, fără şoareci. Fără să ai nevoie de nimic!

Micuţul continuă leneş să se legene, fără să-şi descreţească fruntea:

– Da, e adevărat! Yorsh izbucni în râs: Ce caraghios! Am riscat să fim spânzuraţi, în timp ce eu puteam oricând deschide încuietorile!

– Într-adevăr amuzant, comentă vânătorul. Mă sufoc de râs. Avea tonul cuiva căruia îi rămăsese o bucăţică de porumb în gât.

În timp ce continua să se legene, micuţul elf continuă să se gândească la evadarea lor. Dintr-odată, altceva îi reveni în minte: Profeţia!

– Cercurile de pe portic?

– Da, literele în formă de spirală. A doua dinastie runică. Acum îmi amintesc:

> CÂND APA VA POTOPI PĂMÂNTUL,
> SOARELE VA DISPĂREA,
> ÎNTUNERICUL ŞI GERUL SE VOR LĂSA.
> CÂND ULTIMUL DRAGON ŞI ULTIMUL ELF
> VOR SFĂRÂMA CERCUL,
> TRECUTUL ŞI VIITORUL SE VOR ÎNTÂLNI,
> SOARELE UNEI NOI VERI
> VA STRĂLUCI PE CER.

– Apoi mai scria ceva despre ultimul elf care va trebui să se cunune cu cineva...

8

— Şi ce vrea să însemne?

– Nu ştiu. Eu cred că ar putea însemna...

Se întrerupse. Câinele sărise în picioare şi mârâia.

– Oooooooooh, priviţi, un pom care se mişcă! spuse micuţul.

– Nu este un copac: e un trol.

– Serios? Acela este un trol? E primul pe care îl văd!

Micuţul părea euforic.

– Incredibil! Arcadele de pe timpul celei de-a doua dinastii runice şi acum un trol în carne şi oase, şi în aceeaşi zi. Astăzi este o zi a descoperirilor!

– Dacă fugim în grabă, poate că ne vom salva din nou.

– Ce sunt acele două tufişuri din spatele trolului? Sunt copii troli? Şi trolii au copii?

– Aceia din spate sunt cei mai mari şi mai înarmaţi doi oameni pe care i-am văzut vreodată.

N-au fost îndeajuns de rapizi.

Cei doi giganţi fură mai iuţi. Îi înconjurară.

Şi ei păreau a fi puţin vânători: aveau aceleaşi straie, făcute din fâşii de piele şi blană de animale, şi câteva pumnale, doar că, în cazul lor, ceea ce abunda era prezenţa topoarelor: aveau din cele mici, întunecate, de mărimea unui pumn, satâre enorme, care ar fi retezat un cap doar dintr-o lovitură, securi cu două tăişuri, de dimensiuni diferite, cu mânere din lemn şi lucrături diverse, dar toate ascuţite cu atenţie.

Trolul era enorm: se înălţa deasupra lor şi, în ultimele raze piezişe, umbra lui ciclopică învălui copacul şi leagănul în care se balansa micuţul. Mârâitul câinelui se transformă într-un schelălăit înspăimântat.

– Nu vă apropiaţi, porunci vânătorul ameninţător. (Era întotdeauna aşa de capricios!)

– De ce nu? Sunteţi neînarmaţi! rânji cel mai mic dintre ei sau, mai bine zis, cel mai puţin uriaş dintre cei doi oameni, care oricum păreau doi pitici pe lângă trol.

– Nu suntem neînarmaţi, replică bărbatul cu o voce fermă. El e elf, un elf în carne şi oase, continuă arătând înspre micuţ. Prin magia lui, poate să vă

mistuie ca focul, să vă spulbere ca un uragan. Vă poate astupa gâtlejurile, astfel încât să vi se taie răsuflarea ca unui spânzurat sau să vi le umple cu apă ca la înecaţi.

– Nu, nu este adevărat, nu este adevărat, nu este adevărat, nu este adevărat, nu este adevărat, nu este adevărat, nu, nu, nu, nu, nu, nu şi nu.

De ce continua vânătorul să spună lucrurile acelea aşa de înfiorătoare, oribile, înfricoşătoare, teribile, terifiante, respingătoare, dezgustătoare şi false? Neadevărate. Neadevărate. Neadevărate. Micuţul era indignat, supărat şi ofensat.

– Nu-i adevărat că facem aceste lucruri! Noi nu facem rău nimănui! Noi nu am făcut rău niciodată cuiva! Noi nu putem face rău cuiva, pentru că, dacă îi facem rău, răul pe care i l-am făcut, care se află în afara minţii noastre, intră în mintea noastră, având în vedere că tot ceea ce se află în afara minţii noastre este înăuntrul ei şi că tot ceea ce este înăuntrul ei se află în afara ei!

Micuţul se săturase să fie maltratat de toţi şi ca toţi să vorbească de rău despre el şi stirpea lui! Ei bine, când trebuia, trebuia.

Vânătorul, pentru prima dată, rămăsese fără cuvinte.

Până şi cei doi uriaşi rămăseseră fără cuvinte.

Îl priviră pe vânător, apoi pe micuţ, apoi din nou pe vânător, apoi din nou pe micuţ, apoi din nou pe vânător.

– Importantă armă de apărare, îi spuse cel mai mare dintre uriaşi vânătorului. Plăteşti vreo datorie dintr-o viaţă trecută sau ai un alt motiv pentru care însoţeşti un elf?

Cei doi oameni nou-sosiţi păreau într-adevăr uimiţi.

– Trebuie că mi-am vândut tatăl, confirmă vânătorul.

– Trol mănâncă elfi, bolborosi trolul apropiindu-se.

Câinele chelălăi din ce în ce mai înspăimântat, dar, curajos, în timp ce chelălăia, strecură şi un mârâit.

– Nu-l poţi mânca. E doar un pui, spuse vânătorul.

– Un copil, spuse femeia.

– Unul abia născut, preciză istovit micuţul.

– Trol mănâncă elfi, repetă încăpăţânat trolul.

Micuţul izbucni în râs.

– Da, sigur, cu rozmarin. Asta se numeşte „ironie“, spuse el plin de însufleţire, cu o complicitate triumfătoare.

Trolul fu năucit. Rămase cu privirea aţintită la faţa micuţului elf, cu zâmbetul lui imprimat pe ea, de

parcă ar fi privit un asin zburând sau luna coborând să se joace cu mingea.

Până şi cei doi oameni de curând sosiţi rămăseseră împietriţi şi trebuiră să facă un efort pentru a-şi aminti că trebuiau să respire.

Micuţul se apropiase de trol. Faţa enormă era complet lipsită de orice urmă de expresivitate, ca masca unui idol de piatră. Prichindelul era într-atât de obişnuit să se găsească în prezenţa unor frunţi mâhnite, iritate sau îngrijorate, încât rămase liniştit în faţa acelei inexpresivităţi de granit.

Pielea trolului era solzoasă ca aceea a şopârlelor, care sunt animale drăguţe şi pe care, mai mult decât orice, micuţul elf le iubea mult, pentru că şopârlele trăiau în lumina soarelui, iar soarele este frumos. Chiar şi faţa trolului te ducea cu gândul la o şopârlă şi, în plus, ca şi pielea şopârlelor, şi cea a trolului avea irizaţii verzi şi violete, care erau, dintre toate, culorile preferate ale prichindelului, pentru că erau culorile perdeluţelor bunicii, când încă le era permis elfilor să aibă perdeluţe.

Colţii mari, ce-i ieşeau în afara maxilarului conturându-se pe cer, erau strălucitori ca jumătăţile de lună, dar nu-l neliniştiră deloc pe micuţ, care, în convingerea lui că orice serveşte la mestecat se află în gură şi nu în afara ei, le luă drept elemente decorative, afară doar dacă nu serveau la înşirarea

covrigilor sau aveau funcţia de cămară mobilă, sau aceea mai distractivă de ţăruş pentru vreun joc în care trebuie să arunci cu covrigi.

Acest gând îi umplu sufletul de bucurie. Iar bucuria se învolbură ca apa ce fierbe într-o oală şi apoi, întocmai cum face apa într-o oală care fierbe, dădu pe dinafară pentru ca toţi să se poată bucura de ea.

– Cât eşti de frumos, îi spuse micuţul elf trolului. Vocea lui era într-atât de veselă, că suna visătoare. Sunetul reverberă plin de tandreţe şi voioşie, iar bucuria îşi găsi ecou în minţile ascultătorilor.

Tuturor celor prezenţi li se transmise o clipă de veselie, de încredere în viaţa care crease o făptură atât de frumoasă ca trolul.

– Cât eşti de mare! Ştii, eşti primul trol pe care îl văd! Eşti... impunător. Da: impunător. Bunica nu mi-a spus niciodată că un trol poate fi într-atât de frumos...

– Fru... fru... frumos? Trolul încercă să-şi revină din năucire.

Nu îndrăznea nici măcar să respire. Pentru câteva momente, păru chiar să-şi schimbe expresia sau, poate mai corect spus, păru să aibă una.

– Frumos. Da. Chiar dacă bunica nu a văzut niciodată unul, un trol vreau să spun. Ce-i spunea bunica? Că primul trol pe care l-ar fi întâlnit ar fi fost şi ultimul. Cine ştie ce înseamnă asta: în mod sigur

că trolii sunt rari, astfel încât dacă vezi unul în viaţa ta este destul! Prin urmare, este un noroc să vezi un trol! Dar cât sunt de fericit. FERICIT. Eu nu numai că am întâlnit unul, în plus, am întâlnit unul atât de frumos. FRUMOS.

– Fru... fru... frumos? mugi trolul.

– Este adevărat că tu călătoreşti mereu şi că nu te opreşti niciodată? continuă micuţul. Este adevărat că ai văzut lumea? Toată lumea, chiar şi dincolo de coline? Este adevărat că tu ai văzut marea? Şi că marea există? Ştii, apa mare, apa întinsă în toate părţile ca o câmpie, numai că în loc de iarbă este apă. Trebuie să fie frumos să fii trol. Trebuie să fie încântător.

– Fru... fru... frumos? bolborosi trolul.

– Da, cu adevărat frumos. Este o onoare să facem cunoştinţă. Eu mă numesc Yorshkrunsquarkljolnerstrink.

– Eu nu place tu tuşeşti. Tu mai spune mie frumos.

– Eşti foarte frumos. FOARTE FRUMOS. FRUMOS. Micuţul era cu adevărat vrăjit. Vocea îi devenea din ce în ce mai visătoare. Atât de mare. Trebuie să fie aşa de frumos să fii atât de mare.

Vocea micuţului elf era dulce şi tulburătoare, ca o adiere de primăvară. Era o dulceaţă care îi pătrundea în suflet şi îl încânta.

– Elfii papa bun, dar acest elf spune mie fru... fru... frumos.

– Ei, nu mai cred poveştile acestea. Micuţul elf părea cel mai puţin impresionat. Ştiu că nu m-ai mânca niciodată! Glumeşti.

Femeia era lividă. Chiar şi vânătorul, care în mod normal nu se tulbura niciodată, era foarte palid.

– Era mai bine dacă rămâneam în Daligar, spuse ea, ni se cuvenea chiar şi o ultimă masă înainte de a fi spânzuraţi.

– Ar fi fost mai bine dacă am fi rămas în Daligar, ni s-ar fi cuvenit chiar, etcetera, o corectă în mod automat micuţul.

– Şi l-ai vândut pe o sumă frumuşică pe tatăl tău? întrebă uriaşul cel mai mic dintre cei doi.

– Proastă afacere, răspunse vânătorul dezolat.

Micuţul se apropie de cei doi uriaşi.

Oricine colinda cu o persoană echipată pentru transportul covrigilor, sau cu suporţi pe care îi foloseşte pentru tragerea la ţintă, nu putea fi decât paşnică şi bună la nesfârşit – nu ca vânătorul ăsta care umbla încărcat cu un arc, săgeţi şi pumnale şi în plus era atât de iritabil.

– Voi sunteţi tăietori de lemne, nu-i aşa? se informă el.

– Tăie... ce????

– Cine, noi???? cei doi uriaşi erau din ce în ce mai uimiţi.

– Tăietori de lemne, tâmplari! Micuţul îşi trecu mânuţa, radiind de fericire, peste şirul ucigător de toporişti, securi şi satâre. Transformaţi ramurile arborilor morţi în lucruri pentru persoane vii. Leagăne, balansoare. Bunica mea avea un balansoar, ştiaţi? Era un balansoar de care era lipit pătuţul meu, aşa că, atunci când se legăna ea, mă legănam şi eu. Voi faceţi balansoare?

În timp ce se gândea la balansoare şi jucării, sufletul micuţului se umplu de tandreţe. Îl cuprinse o dorinţă infinită de normalitate, de cămin, îi reveni nostalgia pentru mama lui pe care nu o cunoscuse niciodată, pentru bunica pe care o părăsise.

Şi toată tandreţea aceea nesfârşită i se transferă din suflet în voce.

Toţi cei prezenţi avură impresia că le curgea miere prin vene. Toţi doriră să nu se oprească acea miere care îi străbătea, acel sentiment subit că sunt buni, iubiţi.

– Ei bine..., cei doi tâmplari fură vagi. Mai mult sau mai puţin.

– Chiar, şi jucării? Faceţi jucării? Păpuşi, căluţi care se leagănă?

– Ju... ce?

– Cine, noi? Păpuşi?

– Aţi făcut vreodată un balansoar cu pătuţ, dintr-o bucată?

– Hmmmmm, nu, nu, nu încă, nu ne-a trecut prin minte.

– Aţi putea să faceţi, este o idee bună, o idee drăguţă.

– Mmmmda, o idee drăguţă.

– Nu tăiaţi deloc arborii care nu sunt încă morţi?

– Hmmmm, nu, niciodată, spuse uriaşul mai mare.

– Îi omorâm înainte, confirmă uriaşul de statură mai mică, astfel nu le facem rău.

– Trebuie să fie frumos să fii tăietor de lemne. Chiar şi să fii ţăran este o meserie foarte frumoasă. Întâi graţie pământului şi apoi a cerealelor. A fost aşa de plăcut să vă cunosc. El este aşa de frumos şi voi sunteţi aşa de buni.

– Buni?

– Fru... fru... frumos?

Cei doi uriaşi se priviră, apoi ridicară din umeri.

Întunericul se făcea tot mai dens. Începu să plouă uşor.

În seara aceea se aşezară toţi în jurul unui focuşor pe care îl aprinsese micuţul, dedesubtul unui fel de acoperiş improvizat din ramurile pe care cei doi „tăietori de lemne“ le tăiaseră cu topoarele lor ucigătoare.

Câinele şi micuţul dormeau încovrigaţi unul într-altul, ca doua virgule îmbrăţişate, apoi erau, în şir, trei munţişori: cel mai mic dintre cei doi uriaşi, cel mai mare dintre cei doi uriaşi şi, în sfârşit, mare cât dublul celorlalţi doi la un loc, trolul.

Vânătorul şi femeia stăteau de cealaltă parte a focului.

Cei doi uriaşi sforăiau. Trolul mormăia în somn: Fru... fru... fru... fru... fru... fru...

– Oare va continua să fârnâie toată noaptea? întrebă vânătorul exasperat.

– Imediat ce nu mai fârnâie ne jupoaie, replică Sajra. Dacă aş fi în locul tău, nu m-aş plânge.

Vânătorul încetă să se mai văicărească.

Fârnâitul trolului se contopi cu sforăitul liniştit al celor doi.

Femeia se răsuci în somn şi îl atinse pe vânător, care rămase nemişcat până în zori, temându-se să nu o trezească şi să o facă să se îndepărteze din nou.

Ghemuit între labele câinelui, micuţul elf se întrebă dacă „Micul trol" putea fi un nume potrivit pentru un câine. I se păru drăguţ, dar câinele nu avea suporturi pentru covrigi de-o parte şi de alta a botului.

Apoi adormi şi visă marea.

9

Zorii se înfăţişară în tonuri de trandafiriu şi auriu, ce decolorară cerul, licărirea stelelor se topi în ele, pierzându-se în lumina tot mai intensă. Cerul era senin. În peisajul constituit de coline alternau piscuri înverzite, ce străluceau în soare, şi minuscule văi încă invadate de ceaţă.

Câteva păsărele cântau.

Primul care se trezi fu trolul, urmat de micuţul elf, care nu încetă o clipă să-i comenteze frumuseţea, puterea şi măreţia.

Prichindelul lăudă splendoarea crestelor violacee pe care trolul le avea sub gât, pe care se aşternuse roua ce strălucea acum în soare. Apoi lăudă ghearele ce păreau semilune dintr-o noapte de miez de vară şi nasul rotund şi roşiatic, care părea o lună plină dintr-o noapte de miez de iarnă. Apoi vorbi pe larg despre bunătatea celor doi oameni uriaşi care transformau arborii morţi şi chiar pe cei muribunzi în foc cald şi în leagăne şi în măsuţe şi în jucării. Lacrimi

de emoţie străluciră în ochii trolului şi ai celor doi tăietori de lemne.

Unul dintre cei doi uriaşi îşi scoase desaga pentru a oferi micul dejun întregii adunări.

Vânătorul îl privi extrem de surprins, cu o expresie îngrozită, de parcă şi-ar fi întâlnit fantoma propriului tată. În desagă se aflau şase ştiuleţi de porumb, adică astronomica cifră de unul pentru fiecare, şi o bucată de şuncă afumată.

Yorshkrunsquarkljolnerstrink privi cu durere bucata de şuncă şi gemu puţin. Fu o nimica toată faţă de jeluiala pentru iepure, pentru că în cazul acesta moartea creaturii survenise cu prea mult timp în urmă pentru a-i mai putea simţi durerea şi frica de moarte.

– Aşadar, putem s-o mâncăm? întrebă vânătorul plin de speranţă.

– Nicidecum! răspunse micuţul scandalizat. Se întoarse spre cei trei. Nu aveaţi deloc de gând să mâncaţi o fiinţă care a fost vie? Voi? Voi care sunteţi aşa de frumoşi şi de buni?

– Hmmmmmmmmmmmmmmmm cine, noi?

– Hmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmnu, noi nu.

– Cine ştie cum a ajuns în desagă.

– Noi frumos şi bun nu mâncare lucrul acesta pe care nu-l doreşti.

Vânătorul era tot mai uluit şi înfricoşat, de parcă toată acea conversaţie, care prichindelului i se părea, în fine, după zile de absurdităţi, o conversaţie normală, lui, din cine ştie ce motiv, i se părea ciudată.

În timp ce ştiuleţii se coceau pe foc, micuţul elf săpă o groapă minusculă şi îngropă bucata de şuncă. Acoperi totul şi o decoră, în lipsa florilor, cu un buchet de bace roşii. În tot timpul acestei operaţiuni, vânătorul nu-şi dezlipise o clipă ochii de pe bucata de şuncă, având faţa unuia ce privea înmormântarea unei rude apropiate. Poate că îl cunoscuse pe godac şi acum îl emoţiona amintirea... Luat pe de-a întregul, nu era chiar aşa de rău.

Gândul la un ştiulete pentru fiecare fusese o iluzie. Trolul mâncă trei, uriaşii câte unul, iar bărbatul, femeia şi micuţul îl împărţiră pe al şaselea, dar chiar şi aşa fu un festin.

La final, în timp ce soarele se înălţase, un soare adevărat care strălucea pe un cer albastru adevărat, cele două grupuri se salutară şi fiecare se îndepărtă urmându-şi calea.

Bărbatul, femeia, micuţul elf merseră, urmaţi de câine, în lumina soarelui scânteietor. Într-un mic luminiş găsiră o bucată de pergament agăţată de un copac.

Semnala trecerea a doi bandiţi periculoşi, care se întovărăşiseră cu unul dintre cei mai urâţi troli

văzuţi vreodată în memoria omenirii. Era promisă o recompensă. Micuţul se gândi că avuseseră mare noroc că ei nu-i întâlniseră! Ei, dimpotrivă, întâlniseră cei doi tăietori de lemne şi trolul cel mai frumos din univers! Curios, câţi troli erau în zonă!

– Îmi poate cineva explica ce s-a întâmplat şi de ce mai suntem încă în viaţă şi sănătoşi? întrebă vânătorul.

Sajra avea zâmbetul înţelept a celei care înţelesese:

– Ceea ce se află în mintea micuţului trece în exterior şi pătrunde în mintea celui care îl ascultă, explică ea. Când Yorsh e disperat, pentru noi este insuportabil, iar când îi este frică începe să ne cuprindă panica, dar continuăm totuşi să gândim. În privinţa minţilor simple, ceea ce spune micuţul e un fel de inundare: le umple. El i-a numit „frumos“ şi „buni“, iar ei... cum să spun... s-au adaptat definiţiei.

– Minţi simple? întrebă Monser.

– Minţi simple, confirmă ea.

– Minţi simple, repetă el. Apoi se opri şi îşi lovi fruntea cu mâna. Am uitat frânghia: era agăţată de copac în chip de leagăn. Aşteptaţi-mă aici: dau o fugă şi o recuperez.

Femeia, micuţul şi câinele se aşezară în soare într-un luminiş. Soarele era o adevărată încântare.

Vânătorul fugi ca vântul. Ajunse în locul unde improvizaseră campamentul, dar groapa unde Yorsh

pusese şunca fusese deja deschisă şi golită. Chiar şi simplitatea sufletelor simple are limite: nu fusese singurul care avusese ideea recuperării mortăciunii.

Îşi luă frânghia, o înfăşură, o băgă în desagă şi apoi îşi reluă drumul.

În timp ce mergea, îi reveni în minte conversaţia neterminată. Care era povestea aceea despre profeţie?

Li se alătură în luminiş şi îl întrebă.

Yorshkrunsquarkljolnerstrink îşi reaminti, scormoni prin minte şi recită:

– *Când apa va potopi pământul, soarele va dispărea, întunericul şi gerul se vor lăsa. Când ultimul dragon şi ultimul elf vor rupe cercul... soarele unei noi veri va lumina cerul.*

– Şi ce înseamnă?

– Nu ştiu.

– Bunica ta nu ţi-a vorbit niciodată de ploaie?

– Sigur că îmi vorbea de ploaie.

– Şi ce spunea?

– Spunea: „Astăzi plouă din nou“ sau: „Acoperă-te bine că plouă“ sau: „Învelitorile se mucegăiesc...“ O dată a spus: „Acoperişul s-a găurit...“ Altă dată a spus : „Aici vor locui broaştele“. Apoi, când am răcit a treia oară, v-am povestit cum a fost când am răcit a treia oară? Se întâmpla atunci când mucul care îmi înfunda năsucul se făcuse...

– Nu, vroiam să spun, bunica nu ţi-a povestit niciodată de ce a început să fie atât de frig şi să plouă atât de mult în ultimii ani? Ţi-a spus vreodată dacă va înceta mai devreme sau mai târziu, dacă se poate face ceva pentru a pune capăt? Ceva de genul acesta.

– Aaa, asta! Nu, nu mi-a spus niciodată nimic.

– Eşti sigur?

– Da.

– Bine, spuse femeia. Ce ştii despre dragoni?

– Sunt mari, au aripi, zboară, au o fire dificilă, mai ales de când oamenii i-au decimat, şi sunt deţinătorii secretelor antice ale lumii şi, ei, ştiu să citească scrierile runice, ceea ce nu se poate spune despre cei pe care îi cunosc eu, nu dau nume, care le confundă cu mâzgălituri...

– Trebuie să găsim ultimul dragon şi ultimul..., bărbatul se opri, de parcă îi trecuse prin minte ceva. Îl privi pe micuţ şi nu îndrăzni să continue.

– Ultimul elf, termină micuţul. Sărăcuţul! Ultimul elf. Trebuie să fie groaznic să fii ultimul elf. Să fii mereu singur. În afară de acest lucru, înseamnă că elfii nu vor mai exista. Este atroce. ATROCE. Mi se face rău numai când mă gândesc. Ei, aşa aş putea să întâlnesc un alt elf. Nu mă ştiu decât pe mine şi pe bunica. Şi, odată ce îl voi fi cunoscut, nu va mai fi deloc ultimul, pentru că vom fi amândoi şi va fi

minu..., prichindelul se opri. O umbră îi întunecă faţa: Dar dacă eu sunt, el nu poate fi ultimul...

Se lăsă tăcerea. O lungă tăcere.

– Eu sunt ultimul elf.

Tăcere. O lungă tăcere. Dintr-o dată soarele dispăru şi se lăsă ceaţa. O pasăre scoase un ţipăt răguşit. Femeia se aplecă şi-l cuprinse pe micuţ cu braţele şi-l ţinu strâns, aşa cum nu o mai făcuse înainte.

– E o profeţie. Noi nu ştim la ce epocă se referă. Poate că se va întâmpla peste mii de ani... Poate că nu-i nici măcar adevărată; iar profeţiile nu se împlinesc întotdeauna, ba dimpotrivă...

Micuţul deveni pământiu. Ochii săi verzi-albăstrui îşi pierdură complet strălucirea.

– Poate că în două mii de ani, confirmă bărbatul. Poate că nu se va întâmpla niciodată.

Se aplecă şi el pentru a-l cuprinde pe micuţ în braţe.

Rămaseră acolo, un bloc compact în ceaţă. Începu să cadă o ploaie fină. Nici măcar atunci nu se clintiră.

Câinele li se alătură şi astfel erau patru, îmbrăţişaţi sub ploaie. Prima care se mişcă fu femeia.

– Ne putem adăposti sub copaci.

– E un turn prin apropiere. Aud susurul apei: suntem aproape de un râu, nu prea departe de oraşul

Daligar, cum stai cu spatele la fluviu. Ştiu unde suntem. Prin părţile astea trebuie să fie un turn abandonat, cu un copac deasupra.

– Cum de ştii asta?

– Aud susurul apei râuleţului şi apoi am văzut desenul. V-am spus. Ştiu unde suntem.

– Dar ce desen? Despre ce vorbeşti?

– Vă explic pe urmă. Acum haideţi să căutăm un loc unde să ne adăpostim. Prichindelul părea istovit. Privirea lui nu mai avea nici un licăr.

Trecură cu trudă printre tufişurile ţepoase de mure. Râuleţul exista. Apa era curată şi malurile erau acoperite de iarbă verde şi moale. La mică distanţă de locul prin care ieşiseră din mărăciniş se deschidea un mic luminiş, în care se ridica un turn, pe jumătate dărâmat. În vârful turnului creştea un stejar imens.

Se refugiară înăuntru. Camera centrală a turnului era intactă şi găsiră înăuntru chiar şi o legătură de nuiele aproape uscate, pe care micuţul, chiar dacă printr-o osteneală considerabilă, reuşi să le aprindă.

Vânătorul îşi umplu bidonul cu apă şi astfel fu apă îndeajuns pentru toţi. Bărbatul reuşi să prindă apoi un păstrăvior şi îi explică micuţului că nu aveau de ales: sau murea peştişorul, sau mureau ei de foame – el, femeia şi câinele.

Prichindelul încuviinţă. Câinele îi rămase aproape, încovrigat în jurul lui, cald şi tăcut.

Îşi abătu disperarea pentru a-i găsi în fine un nume câinelui. „Loial" ar fi putut fi un nume frumos. Cel care nu te abandonează niciodată, nu te lasă niciodată, îţi este tot timpul alături, să se lupte pentru tine. Numai să-l scurteze puţin. Loial, fidel... FIDO. În sfârşit, numele perfect. FIDO: loial, fidel – iată numele potrivit. Fidelul meu companion, câinele meu de încredere. Perfect.

Odată găsit numele pentru câine, micuţul căzu din nou pradă disperării. Nu mai rămăsese decât el. Ceilalţi, hăituiţi, vânaţi, deportaţi, batjocoriţi, uneori spânzuraţi, alteori, mai simplu, lăsaţi să moară de foame, erau morţi cu toţii, alungaţi de pe tărâmul celor vii. Nu mai era nici unul, în afară de el. Era ultimul.

10

Bărbatul şi femeia îşi mâncară într-un colţ jumătatea de păstrăv, simţindu-se ca doi zbiri, în timp ce micuţul agoniza în colţul opus. Vânătorul îi adusese câteva ciuperci pe care le găsise, dar prichindelul nici nu dori să audă de ele. Câinele se ghemui lângă el, iar micuţul îl luă în braţe. Apoi micuţul îi rugă pe cei doi oameni să iasă şi să îngroape ceea ce mai rămăsese din păstrăvior, departe şi cât mai cuviincios. Simţindu-se pe de-o parte cei mai mari idioţi, iar pe de alta cei mai mari criminali, cei doi îi îndepliniră ruga.

La întoarcerea lor, micuţul se ridică din colţul lui şi scoase de sub hainele galbene săculeţul brodat şi ros. Îl goli răsturnându-l şi din el ieşiră, pe rând: un titirez mititel din lemn vopsit, albastru şi azuriu, o carte minusculă legată într-o catifea albastră uzată, cu broderii de argint ce alcătuiau caractere elfice, o bucată de pergament făcut sul şi legat cu un şiret de catifea azurie.

– Albastrul este culoarea elfilor, explică micuţul, dar nouă ne-a fost interzis. Noi urâm galbenul.

Cei doi oameni încuviinţară.

Micuţul desfăcu şiretul şi desfăşură pergamentul.

– Ştiţi ce este asta? întrebă micuţul.

– O bucată de pergament.

– Da, de acord, dar ştiţi ce sunt aceste semne?

– Desene? propuse bărbatul.

– Litere? încercă femeia.

– E o hartă! Când mi-a spus să plec, bunica mi-a dat şi cartea de poezii a mamei. Cartea cu poezii era a mamei, iar harta era a tatălui meu. Lui îi plăcea să călătorească. Din pricina asta a murit. Elfii nu pot ieşi în afara Ţinuturilor Elfilor. Când a încercat să se întoarcă acasă, în Ţinutul Elfilor unde locuiam noi, cei care patrulau l-au prins şi i-au dat pedeapsa cu moartea. Din acest motiv, eu nu l-am cunoscut niciodată pe tata. Asta este harta întregului drum pe care l-am străbătut şi a celui pe care trebuie să-l mai străbatem. Dar... nu ştiţi să citiţi o harta? Asta este uşoară: denumirile sunt scrise şi în limba elfică şi în cea omenească.

Tăcere. O îndoială cumplită străbătu mintea elfului.

– Voi nu ştiţi să citiţi! Nu ştiţi să citiţi deloc! Nu numai runele antice, dar nici măcar limba curentă!

Tăcere. Bărbatul dădu din umeri. Femeia încuviinţă.

Era îngrozitor! Micuţul elf simţi milă pentru cei doi amărâţi pierduţi într-o lume unde nu exista posibilitatea de a păstra cuvintele. Îşi aminti că trebuia să aibă răbdare cu ei, să fie politicos şi răbdător, pentru că ei erau rătăciţi într-o lume în care vorbele erau pierdute în timp şi se păstrau doar în memorie.

Micuţul le explică harta: de-o parte erau Munţii Întunecaţi şi, dincolo de Munţii Întunecaţi, marea. În jos, în stânga, era desenat un mare grup de case, înconjurat de un zid şi traversat de un râu şi acela era Daligar, era scris acolo. Râul se numea Dogon, şi acest lucru era scris. Cel lângă care erau ei în acel moment era râuleţul din partea aceea, fără nume: era desenat în apropierea unui turn întreg care avea deasupra un mic stejar. Cel în care stăteau ei era o jumătate de turn cu un stejar imens deasupra: evident, de când trecuse tatăl său pe acolo, stejarului îi mersese bine, turnului mai puţin. Dar locul era cu siguranţă acelaşi. Râuleţul se unea puţin mai departe cu Dogon, râul din Daligar, apoi continua, dincolo de Arstrid, care era ultimul sat marcat spre Munţii Întunecaţi. Râul îi traversa într-o vale adâncă, desenată aşa de bine pe hartă încât era surprinsă şi stânca ce domina trecătoarea. Era o stâncă din care se ridica un nor de fum şi pe care scria HIC SUNT

DRACOS, în limba celei de-a treia dinastii runice: „Aici sunt dragoni".

După stâncă era un desen ciudat, deasupra râului.

Era de ajuns să ţii linia râuleţului pentru a ajunge la râu. Era de ajuns să ţii linia râului pentru a ajunge la dragon.

El era ultimul elf.

El trebuia să o facă.

– Şi cum de eşti aşa sigur? îl întrebă femeia.

– Numele meu, informaţia este în numele meu. Numele meu este Yorshkrunsquarkljolnerstrink: *nerstrink* înseamnă „ultimul" în elfică.

– Poate că nu înseamnă nimic. Poate că este un sunet ca oricare altul, fără o semnificaţie adevărată. Eu mă numesc Sajra, care este numele pe care cei din satul meu îl dau unei flori ce creşte pe ziduri, dar eu nu-s câtuşi de puţin o floare.

– Restul numelui ce înseamnă? întrebă bărbatul.

– Mare şi puternic.

– E cu siguranţă o îngrămădire de sunete, întări bărbatul.

– *Shk* e o particulă de întărire pentru superioritatea absolută.

– O ce?

– Înseamnă „cel mai" în mod absolut. *Runsq* înseamnă „mare" şi *uarkljol* „puternic". Cel mai mare,

cel mai puternic şi ultimul, acela în urma căruia nu va mai fi nici unul.

Micuţul părea schimbat. Ochii săi mari străluceau în nuanţe de verde şi azur, culorile elfilor, iluminându-i chipul parcă din interior. Păru chiar mai înalt.

– Plecăm mâine, spuse calm. Mergem să căutăm ultimul dragon. Eu şi el trebuie să sfărâmăm un cerc. Nu ştiu care cerc. Nu ştiu ce înseamnă. Dar, după asta, soarele se va înapoia.

Apoi micuţul îşi ridică ochii şi privi în jur. Zidurile anticului turn îl înconjurau.

– Tatăl meu a trecut pe aici, spuse el emoţionat. Privi îndelung pietrele străvechi şi le atinse uşor cu mâna. Şi tatăl meu a atins aceste pietre, adăugă el. Apoi privi din nou harta. Este un desen ciudat pe hartă: de parcă ar indica ceva ce se află mai jos.

Indica ceva ce se afla mai jos. Arăta că în subsol, sub picioarele lor, turnul continua îngropat în pământ. Legăturile de nuiele mascau un chepeng ce dădea într-o celulă ascunsă, unde erau păstrate o spadă, o secure şi un arc. Erau toate încrustate cu argint, rotunjit în spiralele unor cuvinte misterioase.

– Cum se numea tatăl tău? întrebă bărbatul, când îi reveni vocea.

– Gornonbenmayerguld.

– Ce înseamnă?

– „Cel care descoperă calea şi o arată celorlalţi".

În tolbă se mai afla un săculeţ de catifea albastră, care conţinea trei monede de aur.

– Tatăl tău ţi-a lăsat o adevărată moştenire, concluzionă bărbatul.

Micuţul elf nu se mai simţi într-atât de orfan. Era o senzaţie ciudată. De parcă singurătatea ar fi fost un zid de sticlă, la care, pentru întâia dată, erau vizibile crăpăturile şi defectele.

Era ultimul dintr-o stirpe distrusă, dar din trecut i se mai transmitea o frântură din afecţiunea pe care prezentul i-o refuza.

Îşi trecea şi răstrecea degetele peste obiecte: fuseseră făcute pentru el; îi fuseseră lăsate.

Cineva simţise o iubire profundă pentru el, în timp ce le lucra, în timp ce i le lăsa.

Spera ca Moartea să fie un loc de unde tatăl lui să-l fi putut vedea.

11

Ceaţa se ridică în zori. Porniră la drum repejor, urmând torentul. După câteva ore, începu o ploaie uşoară, ce nu le încetini marşul.

La sfârşitul dimineţii, ajunseră în apropierea râului. Tufelor de mure luaseră locul castani imenşi, ceea ce însemna că puteau merge în grabă şi cu burţile pline. Mâncau castanele crude, din mers, pentru a nu se opri să le coacă.

Râul se mări. Cerul se limpezi. Ploaia încetă. Într-un golfuleţ dădură peste un grup de câteva case aşezate lângă un câmp de porumb şi o vie. Nu putea fi decât Arstrid, ultimul sat consemnat. Se vedeau păşuni, o pădure de castani, iar pe fundal începeau să se ridice crestele. Munţii Întunecaţi nu erau departe. Între case se aflau împletituri de nuiele, pe care se afuma câte o duzină de păstrăvi, aşezaţi deasupra unui ceaun. În jurul caselor, o livadă de meri gemea de fructe. În mijlocul golfuleţului, legate cu funii groase de nişte pari zdraveni, trei bărcuţe se

legănau pe valuri. Răspândite printre şirurile de pomi, în mijlocul pajiştilor şi al castanilor, erau vreo zece oi grase şi câteva capre. Fiecare casă avea câte un coş din care se ridica fumul.

– Înainte de ploile nesfârşite, toată lumea trebuie să fi fost la fel de bogată şi de frumoasă, spuse femeia.

Locuitorii, o duzină, socotind bărbaţii şi femeile, plus un grup nedefinit de copii, se strânseră la sosirea lor. Purtau haine făcute din lână groasă, neprelucrată sau vopsită într-o culoare liliachie.

Priviră tunica galbenă a micuţului şi arcul elfic pe care-l purta vânătorul, dar nu se arătară nici înspăimântaţi, nici ostili.

Vânătorul vorbi primul. Îi salută politicos, îşi spuse numele, întrebă dacă era posibil să cumpere hrană, o barcă şi haine.

Grupul nu răspunse imediat. Urmă un lung conciliabul, apoi cel care părea cel mai în vârstă din grup, un bărbat înalt cu o barbă scurtă, albă, întrebă cu ce plăteau.

– O monedă veritabilă, din aur veritabil, oferi vânătorul.

Urmă o negociere interminabilă. Nu era nimic de făcut: referitor la monede, bătrânul vroia trei. Vânătorul fu nevoit să cedeze.

În final încheiară târgul. Barca aleasă era mică, dar solidă. Vânătorul o încărcă cu un burduf de lapte de capră, un sac mare de mere, unul mai mic de porumb şi alţi doi, şi mai mici încă, cu păstrăvi afumaţi şi cu stafide. Apoi cumpără o tunică, o pereche de pantaloni şi un mantou mare de lână, de culoare azurie, pentru Yorsh, astfel că se putea lipsi de zdrenţele galbene, roase şi aspre.

Yorsh se lumină la vederea lor.

– Şi celălalt elf era îmbrăcat în albastru, spuse bătrânul. Cel care a trecut pe aici acum câţiva ani. Cel care ne-a vândut, pe aceste trei monede de aur, Oala abundenţei şi a concordiei.

– Ce anume?

– Oala abundenţei şi a concordiei, explică bătrânul arătând înspre ceaunul de afumat. Era o oală stranie, cu un fel de fund dublu, unde se punea mangalul, şi cu găuri sus, prin care ieşea fumul. Cât timp oala funcţionează, noi suntem protejaţi de sărăcie şi de conflicte. Plouă cât trebuie şi de când a trecut elful pe aici n-au mai fost încăierari: înainte erau cel puţin trei, în fiecare zi. Şi nu se terminau deloc bine: prin părţile astea, toţi ne pricepem să mânuim pumnalele. Cele trei monede erau chiar astea. Una puţin ovală şi o alta cam deformată într-o parte. Micuţul elf este fiul lui, nu-i aşa? Ei bine, a fost o plăcere să fac afaceri cu voi. Nu numai că am

recuperat aurul satului, dar, dacă şi voi răspândiţi concordie şi abundanţă, e bine că v-am ajutat.

– Nu crezi că dacă am avea una din cele trei monede ne-ar ajuta ulterior? îl încercă vânătorul.

– Sunt sigur că sunteţi în măsură să vă descurcaţi chiar şi aşa, răspunse bătrânul senin. Lecţia referitoare la comerţ şi negociere am învăţat-o de la celălalt elf înainte să plece. Era o fiinţă cu totul extraordinară.

Plimbarea cu barca fu minunată. Nu trebuia decât să stea tolăniţi pe spate, în timp ce curentul făcea toată treaba, purtându-i în direcţia corectă. Barca era încântător de confortabilă. Avea un mic acoperiş sub care se puteau adăposti de ploaie şi un vas de jăratic din fier, unde puteau păstra aprins focul, pentru a-şi încălzi picioarele şi a coace ştiuleţi de porumb. Dimineaţa şi seara coborau pe mal, ca să lase câinele să alerge şi să strângă mărăcini şi vreascuri. Malurile erau uneori pietroase, alteori mărginite de plaje înguste, dar întotdeauna plăcute şi pustii. Pentru întâia dată în viaţă, tovarăşa lor constantă, foamea, îi părăsise. Micuţul elf le permise celor trei carnivori să ia câteva îmbucături de păstrăv afumat.

Munţii se apropiau cu fiecare zi care trecea: acum călătoreau din ce în ce mai mult în umbra

piscurilor, pe parcursul zilei. Prichindelul stătea tăcut lângă vasul cu jăratic, ţinându-şi cărticica în mână.

– Tatăl tău trebuie să fi avut puteri magice foarte mari, îi spuse Monser într-o dimineaţă.

– Bunica spunea că nu. Puterile magice nu-s la fel pentru toţi: unii sunt mai puternici, alţii sunt mai puţin puternici. Bunica spunea că tata era în mod cert elful care avea cele mai mici abilităţi magice pe care le întâlnise vreodată. Spunea că tot ceea ce putea face folosindu-şi magia era numai să aprindă focul. Şi asta când nu era nici o problemă, iar vântul bătea în direcţia corectă, în timp ce bunica putea să facă să fiarbă apa fără a se folosi de foc şi să vindece negii cu ierburi.

– Şi atunci cum a reuşit tatăl tău să readucă în ţinutul acela abundenţa şi armonia? Cum a putut să rărească ploile?

– Nu ştiu. Se pare că nimic nu are sens!

Acum umbra îi înconjura din toate părţile. Râul curgea paşnic prin mijlocul unei trecători enorme.

Pereţii coborau perpendicular pe apă din înălţimi vertiginoase. Deasupra lor, cerul devenise un coridor paralel cu râul, în mijlocul a două ziduri imense de stânci ce îi flancau.

Sus de tot, pe cel mai înalt dintre cei doi pereţi, deveni vizibil un conglomerat de stânci, ce-ar fi putut fi un pisc, dar poate că era o construcţie. Ceea ce

ştergea orice urmă de dubiu era un nor imens de vapori, care domina totul, şi inscripţia, sculptată dedesubt cu caractere enorme:

HIC SUNT DRACOS

Aici sunt dragoni. Caractere din cea de-a doua dinastie runică. Acesta era locul indicat de micuţ.

Curentul era puternic, dar bărcuţa era dotată cu o vâslă şi bărbatul reuşi să se apropie de mal şi să o lege agăţând un vârf de stâncă cu frânghia. Frânghia se întinse, bărcuţa viră brusc în unghi şi se roti cu rapiditate în spatele vârfului de stâncă. Prora se implantă într-un tufiş. Mascată de tufişuri se afla o mică plajă, cu puţin mai lungă de un pas sau doi. Era singurul loc unde se putea acosta din toată trecătoarea şi se deschidea spre o scară extrem de îngustă şi abruptă, săpată în stânca dură.

Micuţul scoase harta şi o examină.

– Am înţeles ce înseamnă acest semn: o cascadă. Desluşesc puţin vuietul. Înapoi nu-i cale de întoarcere, în faţă este cascada. Nu ne mai rămân decât scările!

Porniră. Treptele erau înguste şi abrupte. Pe alocuri erau frânte. Pe altele, muşchiul le făcea să fie primejdioase şi alunecoase. După primele ore de

mers, apăru soarele. Ajunseseră destul de sus încât să vadă cascada: era un zid imens de apă, ce forma în soare culorile curcubeului. Oboseala devenea tot mai greu de suportat. Se opreau din ce în ce mai des. Când, în sfârşit, ajunseră la capătul scării, erau deja primele ore ale după-amiezii. Dincolo de Munţii Întunecaţi era o câmpie vastă şi dincolo de câmpie se afla o lungă fâşie azurie, pe care orizontul o separa de cer. Marea! Vedeau marea! Micuţul elf îşi recăpătă curajul. Îi pieri chiar şi oboseala. Văzuse marea, ca şi tatăl lui. Deasupra lui se înălţa inscripţia

HIC SUNT DRACOS.

Apoi drumul făcea o curbă şi ajungea la vârful de piatră care, acum se putea distinge, era o stâncă enormă scobită pe dinăuntru, astfel încât să alcătuiască o construcţie. Vârful stâncii se pierdea în stratul extrem de dens de nori joşi, care, în permanenţă, învăluiau piscul. Reuşise. Ajunsese.

Bărbatul ţinea în mână arcul cu săgeata potrivită deja. Femeia strângea securea micuţă. Chiar şi câinele nu părea în apele sale: adulmeca în jur circumspect.

Micuţul ajunse lângă construcţie. Avea o uşă imensă, flancată de inscripţii. Erau litere din prima dinastie runică.

– Ce scrie? întrebă bărbatul.

Micuţul începu să descifreze scrierea.

Spaima îl strângea ca un cleşte şi, în acelaşi timp, simţea oarecum că jubilează. Destinul lui era pe punctul de a se împlini. Soarta se afla în faţa lui.

– Proi... betur proibetur... sputaz... zel... lis. E interzis scuipatul.

– E interzis să scuipi? Nu-i posibil. Eşti sigur?

– Da. Chiar şi Yorsh era năucit.

– Hei, aşteaptă, am străbătut jumătate de lume, ne-am scos plămânii pe scara aia blestemată...

– Nu era chiar atât de groaznică scara!

– Nu era groaznică pentru că te-am ţinut în braţe! Am urcat mai multe trepte decât toate picăturile din mare, pentru a veni să citesc că-i interzis să scuipi? Nu trebuia să fie un cerc, viitorul, soarele unei noi primăveri? Uită-te dacă mai e scris ceva, văd că mai sunt acolo nişte mâzgălituri.

– E interzis să se scuipe, să se alerge, să se facă firimituri şi să se vorbească tare, confirmă micuţul elf.

– E obligatorie spălarea mâinilor înainte de a intra, adăugă el.

În acel moment uşa se deschise şi apăru dragonul.

12

Dragonul părea vlăguit.

Era cu adevărat bătrân şi nu-i uşor să descifrezi expresia unui dragon, dacă este foarte bătrân şi mai ales dacă este pentru prima dată când întâlneşti unul, dar era evidentă starea lui de oboseală.

Canatul de lemn era gigantic, înalt cât o jumătate de duzină de troli aşezaţi unul pe umerii celuilalt. Se deschisese cu un zgomot impresionant şi lăsa să se vadă o sală, o sală imensă, unde ciorchini de stalactite şi de stalagmite se prelungeau şi se întâlneau, creând infinite împletituri de lumini şi umbre. Dragonul stătea în centru. Lumina venea de sus, filtrată de zeci de ferestruici, închise de fine plăcuţe de ambră, ce răspândeau peste tot o strălucire aurie.

– Ce rău aţi păţit, o, străini imprudenţi, de aţi ajuns la uşa mea şi faceţi zarva aceasta necuviincioasă şi deranjaţi pacea acestor ţinuturi liniştite?

Vocea dragonului îi luă, oarecum, prin surprindere. Şuşotiră între ei. Apoi se uitară unul spre celălalt, încercând să se hotărască din priviri care dintre cei trei era cel mai potrivit să-i răspundă.

Monser fu întâiul care-şi recăpătă curajul:

– Iată, nobile domn, eu sunt un om, iar el este un elf...

– Nimeni nu este perfect în lumea aceasta, comentă mărinimos dragonul, care nu păru impresionat de informaţie. Cu atât mai puţin cu cât nu toate fiinţele se pot naşte dragoni, care sunt cea mai reuşită creaţie a naturii, concluzionă el condescendent.

Vânătorul rămase pentru o clipă perplex în urma întreruperii, înghiţi, respiră adânc, apoi reluă:

– El, micuţul elf vreau să spun, se numeşte Yorshkrunsquarkljolnerstrink.

Nici această informaţie nu păru să-l impresioneze pe dragon.

– E indicată clar interdicţia de a scuipa, spuse sentenţios dragonul.

– Nu am scuipat: acesta este numele lui. Tatăl său se numea Gornonbenmayerguld.

– Fiecare are numele său, îşi reluă ideea dragonul, tot mai puţin impresionat.

Urmă o tăcere stânjenitoare. Destinul părea nesigur, iar soarta în mod evident trebuie că se rătăcise de-a lungul drumului.

Yorshkrunsquarkljolnerstrink încercă să reia discuţia:

– Am citit o profeţie, care se referea la voi, imb... nu, excelenţă.

– Şi cine a făcut această profeţie?

– Oamenii de pe vremea celei de-a doua dinastii runice, în oraşul Daligar.

– E dificilă foarte arta viitorului a prezice şi nu s-a auzit niciodată ca oamenii să o nimerească, dar un neghiob întotdeauna s-a găsit, care să creadă-n mâzgălelile de pe un zid. Acum, domnilor, vă invit să vă deranjaţi a vă îndepărta, ceea ce înseamnă că trebuie să plecaţi, concluzionă dragonul.

Uşa imensă se închise. Huruitul fu atât de asurzitor, că nişte pietricele se rostogoliră din înaltul stâncii, iar ei fură nevoiţi să se dea într-o parte. Apoi, urmă din nou tăcerea.

– Dar cum dracu' vorbeşte? Ce a spus? întrebă Monser.

– A spus că profeţia e o prostie şi că trebuie să plecăm, traduse istovit micuţul.

Se lăsă să cadă pe o piatră mare. Câinele veni să-i lingă faţa.

Şi bărbatul încremenise. Se ghemui direct pe pământ şi îşi cuprinse capul cu mâinile.

Femeia rămase în picioare gânditoare.

– Cum de era atât de sigur că profeţia era scrisă pe un zid? întrebă ea în fine. (Era singura rămasă în

picioare.) Mult mai probabile pot fi un pergament, o masă de lemn, un scut, o icoană: lucrurile pe care în mod normal se scrie.

Femeia se aplecă, luă o piatră şi o aruncă cu toată forţa în uşă.

– Hei, tu, urlă ea cât o ţineau plămânii, deschide uşa, dacă nu vrei să o doborâm cu pietre!

– Ai înnebunit? Vrei să mori?

– Nu, din contră, nu vreau să mor. Suntem pe culmea unui munte unde se poate ajunge doar venind pe un râu care e mult prea iute pentru a putea fi străbătut contra curentului şi care se îndreaptă spre cea mai periculoasă cascadă imaginată vreodată. Dacă e vreo cale de scăpare, trece prin vizuina din chestia aia, prin urmare merită să încercăm sau rămânem aici pe vecie, să ne mănânce corbii. Şi apoi, în punctul ăsta, nu mai există cale de întoarcere. Am ajuns până aici şi, într-un fel sau altul, îl vom înfrunta pe dragon.

– Nici nu prea are nevoie să se lupte mult ca să ne facă bucăţi! E de ajuns să ne dea una!

Femeia nu îl ascultă. Se îndreptă din nou spre uşă, căreia, de data asta, îi arse o lovitură cu securea elfică. Zburară aşchii în toate părţile.

– Hei, ţipă ea din nou, cu tine vorbesc!

Uşa se redeschise, de această dată de-o palmă.

– Cum îndrăzneşti..., începu dragonul.

– Cunoşteai şi tu profeţia, nu-i aşa?

– Mi-a ajuns ceva pe la urechi, admise vag dragonul, dar lucrul acesta nu are nici un sens.

– Ţi-e teamă? întrebă femeia. E ceva legat de sosirea noastră care-ţi inspiră teamă, care te poate pune în primejdie? Ceva de care noi nu avem cunoştinţă. E foarte ciudat că tu nu eşti măcar puţin curios...

– Să nu fii, o corectă în mod automat micuţul.

Femeia îl săgetă cu privirea.

– E foarte ciudat ca tu să nu fii nici măcar puţin curios. Şi cum rămâne cu mitica ospitalitate a dragonilor? Nu ne-ai invitat nici măcar să intrăm!

– Vârsta înaintată, începu să se justifice dragonul, durerea pe care mi-o provoacă oasele picioarelor mele...

– Nu-ţi fie teamă, îi spuse femeia.

– Nu-ţi fie teamă? bombăni vânătorul. De cine? De noi? E de ajuns să tuşească şi sfârşim pe jăratic precum ştiuleţii.

Urmă o lungă tăcere.

– Dar nu întelegeţi? E bătrân, obosit, singur şi slăbit. Lui îi este teamă de noi. Chiar e posibil să nu înţelegeţi niciodată nimic? Femeia era într-adevăr enervată.

– Nu-ţi fie teamă, îi repetă ea bătrânului dragon.

Urmă din nou o tăcere îndelungată. Singurul zgomot care se auzea, de foarte departe, era murmurul cascadei.

Apoi dragonul începu să plângă. Urmă o serie de suspine convulsive, care se transformară într-un smiorcăit de căţeluş înspăimântat.

– Încep să înţeleg de ce au pierit dragonii, mormăi Monser. Evită în ultimul moment o lovitură iminentă de călcâi în fluierul picioarelor şi, în sfârşit, uşa se deschise de tot.

Sala era imensă. Printre stalactite şi stalagmite, valuri şi pânze de păianjen reflectau lumina de ambră care pătrundea prin ferestre, dând tuturor lucrurilor un aspect magic. Un abur dens acoperea totul, căldura era sufocantă şi o vegetaţie viguroasă de măzăriche aurie se întindea pe pardoseală, urcând chiar pe ziduri. În spate se aflau miriade de alte deschizături, ce dădeau în alte săli, şi ele căptuşite cu valuri şi valuri de fine pânze de păianjen, deasupra cărora se unduiau volute de aburi, printre păstăile încărcate.

– De unde iese aburul acesta? întrebă micuţul elf.

Lamentările dragonului crescură în intensitate şi volum, iar stalactitele începură să tremure datorită vibraţiilor ţipetelor mai ascuţite. Vânătorul începu să privească în jur îngrijorat şi, pentru întâia dată de

când intrase în grotă, femeia păru şi ea înspăimântată. Câinele rezolvă însă problema: se apropie de dragon şi îl linse, scâncind cu dulceaţă, aşa cum fac câinii atunci când vor să consoleze pe cineva. Dragonul încetă să mai plângă. Îşi ridică încet capul uriaş şi schimbă priviri îndelungi cu câinele. Câinele se gudură. Dragonul se linişti. Respiraţia îi redeveni normală. Stalactitele încetară să mai tremure.

Loial. Fidel. De fiecare dată când era nevoie de el, îşi făcea datoria. Fido: era fără doar şi poate numele perfect pentru câine.

Micuţul elf începu să hoinărească prin încăpere şi să privească în jur. Totul era cu adevărat aşa de neobişnuit! Dragonul era imens, solzii săi formau complicate, somptuoase volute trandafirii şi aurii, care pe alocuri erau jupuite şi în altele păliseră. Multe lipseau, smulse de răni vechi, care se cicatrizaseră în brazde adânci, în care mâinile s-ar fi pierdut. Labele aveau gheare care trebuie să fi fost cândva enorme şi care acum erau tocite şi aplatizate. Capul dragonului era sprijinit pe labele anterioare şi, când acesta îl ridică, fu străbătut de un uşor tremur.

Era bătrân.

O biată creatură lipsită acum de puteri.

Femeia avea dreptate!

Yorsh continuă să se plimbe încoace şi încolo. Se apropiase de partea cea mai profundă a grotei aurii.

Ceea ce văzu îi tăie respiraţia. Jos era un crater mastodontic, din care se ridica un fum intens cu

viteza fulgerului, înspre tot atât de mastodonticul orificiu din tavanul cavernei, proiectându-se astfel afară şi formând norul de aburi. Era un vulcan! Un vulcan de abur! Bunica îi povestise despre ei.

Micuţul îşi aminti de după-amiaza în care bunica îi povestise despre miezul cald al lumii, despre vulcani, despre cutremure. Îi făcuse desene în ţărâna colibei, deoarece de mult nu mai aveau pergament, şi-i arătase cum miezul cald al lumii încălzeşte vulcanii. Încălzise chiar, cu o lumânare, o sticluţă pe jumătate plină cu apă şi îi arătase cum căldura făcea să sară dopul de lemn, scoţând un mic plop şi o scurtă pufăială de aburi. El se prăpădise de râs, râsese chiar şi bunica şi apoi a scos trei nuci pe care le ţinea la păstrare pentru evenimentele importante şi-i spusese că atunci când cineva râde este întotdeauna un eveniment. Fusese o idee bună pentru că, după aceea, nuci n-au mai avut, dar, chiar şi aşa, bunica n-a mai râs şi, prin urmare, nu a mai fost nimic de sărbătorit.

Micuţul se smulse din amintiri şi privi coloana de vapori pe care o avea în faţă.

Ştia ce era: un puţ adânc, care comunica cu miezul fierbinte al lumii, centrul Pământului, unde anticul foc din care a luat naştere viaţa ardea încă. Nu era un vulcan cu lavă şi pietre. Era un vulcan de aburi. Râuri antice din adâncuri întâlnesc masa de

căldură şi se transformă în vapori, ce se ridică şi se ridică până când ies din pământ ca o coloană de nori. Iată de ce un nor imens staţiona întotdeauna în vârful muntelui. Se năştea din munte. Mai precis din centrul Pământului şi străbătea doar muntele. Apoi vaporii atingeau cerul şi acolo se eliberau dispersându-se până când acopereau stelele. Nori. Apoi iar nori şi nori şi nori. Stelele erau acoperite de ani. Nori şi iar nori. Ploaie şi iar ploaie.

– Acesta este un vulcan, nu-i aşa? Micuţul elf păru să-şi fi regăsit dintr-o dată glasul. Un vulcan de aburi. Vaporii ajung din centrul Pământului, ies pe aici, se ridică spre înălţimi şi întunecă cerul, apoi devin nor, care devine ploaie.

Îi privi pe ceilalţi. Faţa i se luminase: acum ştia.

– Iată de ce e prea întuneric şi plouă! explică el plin de mândrie. Ar fi de ajuns să mutăm piatra aceea imensă aici şi să blocăm deschizătura şi totul ar fi ca înainte. Soare şi ploaie ce se succed. S-ar termina cu noroiul. Pe de altă parte, această stâncă pare să fie făcută pentru a se enc... cum se spune? aa, da: încastra în crater. Are proeminenţe şi scobituri ce se potrivesc.

Micuţul continua să analizeze, dând roată craterului imens şi stâncii gigantice.

– Hei, se potrivesc într-adevăr. Până şi straturile stâncii se potrivesc!!

Apoi micuţul rămase fără cuvinte. Interesului ştiinţific îi luă locul indignarea.

– Stânca asta era aici de la început ca să acopere craterul şi tu ai mutat-o!!! îi spuse el dragonului. Tu ai deschis vulcanul! Acum tonul micuţului era cu adevărat indignat. Cum ai putut face un lucru atât de stupid? Ne-a costat ani întregi de noroi şi de ploaie! Ne costă ani de noroi şi de ploaie!

– Altul care a făcut şcoala de diplomaţie, bombăni Monser. Feriţi-vă din faţa fălcilor, le spuse celorlalţi doi. Înţelegeţi că, dacă scuipă, ne face frigărui?

Dar dragonul nu dădea semne câtuşi de puţin că intenţiona să-i extermine. În mod evident, dragonii sunt înspăimântători doar când sunt tineri, iar acesta era foarte bătrân. Extrem de bătrân, de istovit şi de disperat. Reîncepu să se vaite şi să se tânguiască şi câteva stalactite tremurară în mod periculos. Câinele scânci consolator.

Femeia rămase calmă. Se apropie de dragon şi îndrăzni chiar să-i atingă o labă:

– Nu-i nimic, nu-i nimic, rezolvăm acum totul. Nu-ţi fie teamă. Dar trebuie să ne explici bine sau nu vom înţelege nimic. Explică-ne totul de la început.

Suspinele începură să se mai domolească. Stalactitele încetară să mai oscileze. Dragonul se mai smiorcăi puţin, apoi îşi începu povestea.

13

— Eu ştiu locul acesta de acum mult timp, de pe când eram copil, începu dragonul.

– Pui, îl corectă vânătorul.

– Unul abia născut, îndreptă micuţul.

– Era în perioada când încă aveam un nume. Acum mi-a pierit din memorie, pentru că de secole şi secole nu l-a mai pronunţat nimeni niciodată. Eu am ajuns aici pentru că în acest loc se afla cea mai preţioasă comoară de pe întreg pământul, continuă dragonul.

– Serios? întrebă Monser interesat într-un mod entuziastic. O comoară? Şi unde e?

– Chiar aici în jur.

Vânătorul privi în jur: văzu doar stalactite şi pânze de păianjen.

– Păienjenii, în timpul celei de-a doua dinastii runice, erau consideraţi de valoare? se informă el dezamăgit.

– Admiră, spuse dragonul. Îşi umflă obrajii şi suflă uşor. Secole de praf şi pânze de păianjen zburară, lăsând la vedere milioane de tomuri. Aceasta este marea bibliotecă din cea de-a doua dinastie runică. Acesta era templul cunoaşterii şi aici se şedea aşa cum se stă într-un templu, pe tăcute şi fără să se scuipe, cu mâinile curăţite şi încălţările şterse de praf. Şi ca să nu fie nici un dubiu că ar fi fost cineva mojic, aici s-au aflat dintotdeauna dragoni şi datorită acestui lucru există şi inscripţia că aici sunt dragoni. Aceasta era cea mai mare colecţie de cunoaştere.

Apoi oamenii au pierdut darul scrierii. Au uitat să citească. Barbaria a cuprins lumea. Chiar şi amintirea acestui loc s-a şters. Mulţi nu au crezut niciodată în existenţa sa, dar eu, cu aripile mele, l-am găsit în fine. Şi când am ajuns, mare mi-a fost bucuria. Toate cărţile din lume erau ale mele. Şi acum îmi vin lacrimi în ochi când îmi amintesc. Când am simţit că mă ajunge bătrâneţea şi-mi răpeşte forţele, încât focul nu mi se mai aprinde, iar aripile nu mi se mai întind, că nici măcar numele nu mi-l mai amintesc, atunci până aici am ajuns şi aici m-am instalat.

Eram prea vlăguit, prea îmbătrânit să mai zbor.

Tot ceea ce aveam ca să nu sucomb de foame era un pumn de păstăi aurii pe fundul desagii mele, pe care le culesesem departe, din locurile unde soarele străluceşte puternic, iar ploaia cade des.

Nu-mi rămânea altceva de făcut, ca să nu mor, decât să cultiv păstăile; acestea însă au nevoie de mai multă căldură şi de mai multă apă decât pot fi în vârful acestui munte. Dar acest munte e un vulcan. Am dat la o parte pietroiul şi o căldură plăcută şi un abur plăcut mi-au încălzit oasele şi păstăile, astfel că oasele nu mă mai dor, iar păstăile cresc foarte frumos.

Apoi mi s-a făcut teamă că tot acel abur care se ridica la cer va întuneca soarele şi va răci pământul, dar îmi era aşa de greu să acopăr craterul şi să rămân închis aici, crăpând de frig şi de foame, îngheţat şi fără nimic de mestecat...

– Dar din cauza ta există foamete şi mizerie! spuse micuţul indignat, în timp ce vânătorul încerca să-l scoată din traiectoria nărilor dragonului.

Dragonul reîncepu să plângă. Plânse liniştit şi uşor. Stalactitele rămaseră la locul lor.

– Oare toţi cei pe care îi întâlnim noi îşi petrec timpul plângând? întrebă Monser.

– Nu, nu chiar toţi, îi răspunse femeia cu veselie. Numai cei care nu-şi petrec timpul încercând să ne spânzure.

– Poţi pune la loc pietroiul acela imens? întrebă micuţul pe un ton ferm, dar politicos.

– Şi apoi să mor de frig, de slăbiciune şi de foame?

– Nu, spuse micuţul curajos, din ce în ce mai ferm, mai calm şi mai hotărât, eu nu te voi lăsa să

mori. Jur că voi sta tot timpul cu tine şi te voi hrăni. Voi încălzi lăcaşul acesta arzând legături de lemne şi voi strânge legăturile căutând vreascuri în pădure. Dacă nu vor mai creşte păstăile, voi planta porumb. Îţi voi alunga foamea. Te voi încălzi. Jur pe onoarea mea de elf.

Urmă o lungă tăcere. Yorshkrunsquarkljolnerstrink era calm şi serios. Lăsa impresia că era chiar mai înalt.

Dragonul vorbi primul:

– Bătrân sunt şi slab foarte. Nu mai ştiu să zbor, nu mai ştiu să arunc flăcări. Nimic nu mai pot face dacă tu mă înşeli, decât să mor îngheţat şi cu burta goală.

Se întinse pe jos, cu botul imens pe pământ.

Închise ochii.

Urmă o tăcere prelungă.

Yorshkrunsquarkljolnerstrink se apropie de dragon; îi puse mâna pe frunte: solzi mari, aspri îi trecură pe sub buricele degetelor. O oboseală infinită. Micuţul o simţi în mintea lui, prin degete. O oboseală totală, absolută.

– Eu te voi proteja de tot, spuse micuţul, dar acum pune din nou lucrurile în ordine.

Dragonul încuviinţă. Îşi aşeză botul în partea de mijloc a pietroiului şi împinse cu toate puterile.

Mutarea fu lentă, pas cu pas, dar înainte de căderea serii craterul era blocat.

Vânătorul şi micuţul împinseseră şi ei. Femeia copsese păstăi o dată cu ştiuleţii de porumb. O

mireasmă de mâncare de-abia scoasă din cuptor şi bună se răspândise peste tot. Câinele se aşezase pe un covoraş de frunze de la păstăi, moale precum catifeaua, şi dormita liniştit.

Yorsh reîncepu să vorbească. Pentru întâia dată din întreaga lui viaţă se simţea puternic, ştia ce să facă, cum să facă şi de ce.

– Voi rămâne cu tine şi voi merge să-ţi caut ceva de mâncare, promise micuţul. Îţi plac ştiuleţii de porumb? Da. Bine. Am câţiva în buzunar. Până terminăm păstăile, plantăm boabe de porumb şi facem un câmp de porumb aici în faţă. Creşte şi fără să fie cald şi umezeală. Şi apoi citim. Ai să vezi, va fi frumos. Cred că acesta este cercul pe care trebuia să-l sfărâmăm: apa ce devine vapori, ce devin nori, ce devin ploaie, ce devine apă. Acum cercul este rupt: eu voi rămâne cu tine şi nu te voi lăsa să mori de foame.

Dragonul părea încântat.

Încuviinţă fericit.

Ceru să i se arate din nou ştiuleţii de porumb şi să i se explice povestea cultivării lor. Apoi plânse din nou puţin, dar de data asta de bucurie, iar la final veni cu istorisirea cea mai ciudată din ziua aceea. Zise că şi celălalt elf, cel înalt, cel care trecuse pe acolo cu mult înainte, îi spusese să păstreze închis craterul. Întrucât îi era teamă că acela ar fi fost motivul pentru care era întunecat şi ploua, se oferise şi el să-l ajute

să-şi potolească foamea. Dar, după câteva zile, elful plecase vesel, spunându-i că putea să lase craterul şi descoperit, dacă dorea, era bine pentru creşterea măzărichii. Ba dimpotrivă, era încă mai bine, cu norul de vapori deasupra, drumul era mai uşor de găsit pentru fiul său, care urma să treacă şi el pe acolo, mai devreme sau mai târziu, pentru a-şi împlini destinul. El, bietul dragon, îl crezuse. Redeschisese craterul şi se reîntoarse la aburul cald. Când ei au bătut însă la uşă, toată povestea aceea revenise pe neaşteptate, teama de a fi învinuit, totul... şi astfel...

Tăcerea care urmă fu teribilă.

Singurul zgomot perceptibil era cel provocat de neastâmpărata coadă a câinelui, care bucurându-se să se găsească în sfârşit la căldură şi pe un covoraş de frunze de la păstăi, nu contenea să o izbească de o stalagmită, ridicând în aer norişori minusculi de pânze de păianjen şi praf.

Micuţul elf nu mai avea nici măcar puterea să respire.

Tatăl lui fusese acolo.

Tatăl lui fusese acolo, avusese posibilitatea de a pune capăt întunericului, de a opri ploaia, de a reda lumii soarele, de a face să înceteze foametea şi mizeria din lume şi nu o făcuse.

Era îngrozitor, oribil, atroce, inimaginabil, inexprimabil, incredibil...

– Înspăimântător, spuse femeia.

– Înfricoşător, confirmă bărbatul.

Micuţul elf încercă unul din sentimentele cele mai dezolante pe care le poate avea un urmaş: să se ruşineze de propriii străbuni.

Faţa i se lăsă.

Ochii i se stinseră, sufletul i se umplu de ruşine, iar magia i se înăbuşi pe dinăuntru. Nu ar mai fi fost în stare să învie nici măcar o musculiţă.

– De ce? întrebă femeia.

– Ei bine, cum se pot vinde ceaune care aduc vremea frumoasă cu trei monede de aur bucata într-o lume unde străluceşte soarele? Elfii au fost întotdeauna motivaţi de afaceri, nu? răspunse vânătorul. O furie rece îi cuprinsese vocea şi chipul. Începu să măsoare cu paşi mari peştera. Lovi cu piciorul focul, făcând să zboare porumb şi păstăi în toate direcţiile. Câinele încetă să mai dea din coadă şi schelălăi înspăimântat. Ani de mizerie, ani de foamete, de întuneric, de disperare din cauza unui dragon idiot şi a unui elf care... care..., vânătorul căuta în minte o insultă îndeajuns de dură. Apoi o găsi pe cea mai drastică: Din cauza unui elf care s-a comportat ca elfii.

Yorshkrunsquarkljolnerstrink scoase un oftat uşor. Dar de data asta veni să-l consoleze numai câinele.

– Există vreo posibilitate de a pleca? întrebă bărbatul pe un ton ce părea deopotrivă sec şi obosit. Vreau să spun: fără să ne omorâm coborând cascada şi care să fie practicabil şi pentru cei care n-au aripi? adăugă el.

Era. Evident, cei care în cea de-a doua dinastie runică veneau să consulte tomurile, după ce îşi spălaseră mâinile, îşi şterseseră de praf încălţările şi-şi puseseră zălog onoarea că nu vor scuipa pe jos şi cu atât mai puţin pe pergamente, tot treceau pe undeva. La capătul luminişului, neştiut de nimeni, netrecut pe vreo hartă, se întindea un drum antic ce şerpuia prin Munţii Întunecaţi pe versantul meridional şi care se îndepărta de râu şi cascadă, pierzându-se apoi în desişul pădurii, la nord de Munţii Întunecaţi.

Când au ieşit, noaptea se lăsase deja, dar era aşa de limpede, plină de stele atât de luminoase, iar luna era atât de strălucitoare pe deasupra, că oricum deciseră să plece.

Drumul începea exact în partea opusă celei dinspre care veniseră. Nu se vedea, aşa cum era ascuns printre cedri şi în parte invadat de hăţişuri de mici margarete, dar era încă uşor de recunoscut datorită faptului că, la timpul său, fusese pavat şi ceva din vechea pavare încă se mai păstra.

Dalele erau mici, hexagonale, prinse unele într-altele precum celulele de fagure de albine în stupi. Ascunse printre margarete se aflau colonaşe,

care în trecut trebuie să fi susţinut balustrada ce ajuta la urcat şi coborât. Din loc în loc, drumul se deschidea în mici terase, pentru a putea întrerupe călătoria şi a lua o mică pauză de odihnă.

Pe măsură ce mergeau, cedrii fură înlocuiţi de zade şi apoi de castani enormi şi de câţiva stejari.

Noaptea era aşa de limpede încât, chiar şi la ora aceea înaintată, Sajra se opri să culeagă castane. Le punea în desagă, una câte una, încercând să nu se înţepe în spini. Culese cu zecile, umplându-şi mâinile de ghimpi, apoi izbucni în plâns.

– Ei bine, tot e mai bine decât să fim spânzuraţi! bombăni vânătorul.

Plânsul n-o ţinu mult. Sajra se ridică din nou în picioare. Se întoarse şi se reîndreptă spre vârf.

– Mă duc la micuţ, spuse ea hotărâtă. Dulce, calmă, dar hotărâtă. Avea tonul cuiva care nu avea să revină asupra hotărârii luate. Nu era deloc vina lui. Dimpotrivă. Îşi sacrifică viaţa pentru dragon, pentru ca soarele să strălucească din nou. Salvează lumea. Iar noi nici măcar nu i-am mulţumit! Ei bine, poate că tatăl lui a fost un nemernic, şi ce dacă a fost? Asta nu înseamnă că micuţul nu e bun. Şi apoi, cu atât mai puţin a fost tatăl lui cel care a cauzat epoca mlaştinilor. Pur şi simplu nu a evitat-o. E altceva. Nu a vrut să-şi sacrifice viaţa rămânând lângă dragon pentru a salva clima. Poate că nu a putut. Poate că

era bolnav. Poate că trebuia să facă altceva. Să se întoarcă la fiul lui, poate să încerce să-l avertizeze de ceva? Ce ştim noi? Dar cum ne permitem noi să judecăm? Dintotdeauna toţi i-au acuzat elfii pentru toate, iar noi nu ne-am alăturat corului datorită convingerii că nu era adevărat. Şi, în orice caz, nu a adus el întunericul. S-a limitat doar la a nu ne salva...

Vânătorul o urmă tăcut. Din timp în timp, scotea câte un sunet de dezaprobare, dar nu numai că nu încetini pasul, chiar îl lungi, aşa cum putea, în pofida oboselii pe care o resimţea în picioare. Ajunseră din nou printre cedri când luna apusese, se iviseră nori ce acoperiseră stelele, iar întunericul se înstăpânise absolut. Întoarcerea devenise imposibilă. Cei doi se strânseră unul într-altul, alături de câine, într-una din terasele ce erau folosite drept loc de odihnă pentru vechii drumeţi, şi aşa trecu restul nopţii.

La primele licăriri ale zorilor, se ridicară şi se grăbiră pe drumul de întoarcere, cu neliniştea celui care comisese o nedreptate, cu graba celui care nu şi-a controlat furia şi trebuie să îndrepte lucrurile făcute în pripă, pentru că făcuse rău unui prichindel, unui copil, unei fiinţe abia născute.

Când în sfârşit ajunseră la bibliotecă, soarele strălucea cu toată puterea, iar cascada, în depărtare, scânteia în toate culorile curcubeului. Poarta era

deschisă: dragonul dormea în lumina aurie a peşterii sale. Biblioteca fusese ştearsă de praf cu grijă: toate pergamentele, ordonate, străluceau de curăţenie.

Micuţul elf stătea într-una din camerele din interior. Era înconjurat de pergamente acoperite de inconfundabilele caractere elfice argintii, în care se aflau desenele ciudate ale unor sfere şi cercuri.

Era fericit ca un pui de vultur care de-abia învăţase să zboare. Se găsea în mijlocul unui şir de sfere ce se învârteau în cercuri inegale, oblice şi alungite, în jurul unei sfere centrale, care la rândul ei se învârtea în jurul propriei sale axe.

– Mi le-a scris tatăl meu, spuse micuţul fericit arătându-le scrierile şi desenele. Pe-acestea, în schimb, le-am făcut eu! adăugă el euforic, arătând înspre toate sferele ce se roteau pe la jumătatea încăperii. Am folosit o veche piele lepădată de dragon – ştiţi, şi-o schimbă ca şi şerpii – pentru a fabrica globurile, iar acum simulez planetele. Dacă sunt mici şi se învârt în jurul lor însele, reuşesc să le fac să rămână în aer, chiar împotriva gravitaţiei.

Urmă o lungă şi dificilă explicaţie.

Existau pergamente peste pergamente despre mişcările stelelor în camerele laterale. Dragonul însă nu ajunsese niciodată la ele. Datorită dimensiunilor deschizăturilor dintr-o sală şi alta, tot ceea ce nu se afla în camera centrală era pentru el de neatins ca aerul

liber de-afară. Dacă dragonul nu putuse niciodată să studieze mişcările astrale, tatăl micuţului elf, Cel care descoperă calea şi o arată celorlalţi, Gornonbenmayerguld, reuşise şi înţelesese. Şi lăsase explicaţii atât de limpezi că el, Yorsh, înţelesese uşor totul în răstimpul unei singure nopţi!

Concluzia era că schimbarea climei se produsese de la sine, fără a fi vina nimănui, şi se schimba acum din nou pentru că venise momentul să revină la normal, fără a fi meritul nimănui. Vulcanul nu avea nimic de-a face cu asta. Nu era într-atât de puternic, cu norişorul lui de vapori albi, încât să transforme toată regiunea într-un ţinut mlăştinos! Micuţul elf utiliză o grămadă de cuvinte fără înţeles: meteoriţi, variaţii ale axelor terestre; numi din nou legea gravitaţiei, chiar dacă acolo nu era nimic ce putea să cadă şi nici măcar cineva care trebuia să fie spânzurat.

Esenţa poveştii era că anii de ploaie şi mocirlă fuseseră cauzaţi de întâmplare, din pricina unui pietroi uriaş care străpunsese cerul pe unde nimeni nu putea să-l vadă, şi acum îl părăsea, pentru că pietroiul se îndepărta şi asta aducea cu sine ceea ce se cheamă „unghiulaţia axelor Pământului“ într-o poziţie unde clima este optimă. Sau cel puţin nu prea meschină. Pe scurt: ca de obicei. Cu puţin soare, cu puţină ploaie, din când în când câte o zi frumoasă cu

o adiere uşoară, în care poţi înălţa zmeie şi sădi grâul.

Vânătorul şi femeia nu înţeleseră prea mult. Însă nu-l întrerupseră nici măcar pentru a-l întreba ce era aceea o planetă şi dacă „glob“ era tot una cu „sferă“. Micuţul ajunse chiar să susţină că pământul este rotund şi că soarele nu se învârte în jurul lui, ba din contră, şi dintre toate lucrurile absurde ce fuseseră spuse acesta era cel mai absurd, este de ajuns să ai ochi şi să priveşti în jur ca să-ţi dai seama, dar cei doi oameni, din politeţe, hotărâră să nu-l ia în seamă şi să nu comenteze.

De fapt, a trebuit să recunoască faptul că în ultimele două luni timpul începuse, pentru prima dată în ani, să se amelioreze. Reapăruseră azuriul, soarele, stelele. Frânturi de apusuri. Fărâmiţe de zori îşi făcuseră loc, după ani, printre nori şi ploi torenţiale.

Ceea ce li se păru mai clar în explicaţia astronomică fu explicaţia lingvistică. Limba celei de-a doua dinastii runice este extrem de precisă. Profeţia spunea:

> CÂND ULTIMUL DRAGON ŞI ULTIMUL ELF
> VOR SFĂRÂMA CERCUL,
> TRECUTUL ŞI VIITORUL SE VOR ÎNTÂLNI,
> SOARELE UNEI NOI VERI VA STRĂLUCI
> PE CER.

Când. Nu când. În timpul celei de-a doua dinastii runice, când însemna în acelaşi timp, contemporan. Când indică o cazualitate: în consecinţă. Pur şi simplu s-ar fi întâmplat în aceeaşi perioadă. Nu în consecinţă. Cercul pe care prichindelul şi dragonul trebuia să-l rupă nu era ciclul apă, abur, nor, ploaie, apă, ci celălalt, cel al orizontului care ţi se închide în jur şi înăuntru nu rămâi decât tu. Cercul singurătăţii. Micuţul elf trebuia să întâlnească dragonul pentru a uni trecutul şi viitorul: să recupereze cunoştinţele trecutului glorios al oamenilor, când ştiinţa şi cunoaşterea umpleau viaţa, să le recupereze pentru viitor. Totul era aşa de clar… aşa de frumos... şi tatăl lui înţelesese totul şi trasase un drum pentru a fi urmat, ca un şir de pietricele ce strălucesc în lumina lunii….

– Şi ceaunul care aduce vremea bună? întrebă vânătorul.

– Este un ceaun normal de afumat. Ameliorarea ploii urma să înceapă din ţinuturile cele mai apropiate de Munţii Întunecaţi, care sunt protejate de vânturile ce vin din est. Tatăl meu a prevăzut acest lucru.

– Să vinzi un ceaun de afumat pe trei monede de aur, în limba omenească, se numeşte „înşelăciune“, comentă sec bărbatul, evitând în ultima clipă să fie lovit în fluierele picioarelor şi aşezându-se comod pe un jilţ sculptat în stânca golaşă.

– În limba elfică se numeşte talent, replică micuţul foarte fericit, nu numai pentru că astfel tatăl meu mi-a oferit mijlocul prin care să ajung până aici, dar şi pentru că, vânzându-l la un preţ mare, le-a oferit concordia. Ei, locuitorii satului, crezând într-o vrajă redutabilă, care pe lângă timpul frumos aducea şi pacea, au încetat să se mai măcelărească între ei şi asta valorează cu mult mai mult decât puţintel aur. Regula esenţială a comerţului este aceea că, atunci când plăteşti scump ceva ce nu are preţ, ai făcut totuşi o afacere. Căpetenia satului cred că a înţeles până şi el!

Urmă o tăcere lungă, apoi omul începu să râdă. Un lung hohot eliberator. Femeia începu să plângă şi-l îmbrăţişă lung pe micuţ, strângându-l cu putere, ca mai târziu să-şi amintească.

– Poate ne vom mai întâlni, speră din toată inima micuţul.

Poate că-i va mai întâlni, dar acum trebuia să se despartă. Trebuia ca ei să-şi trăiască viaţa, ce consta în câmpuri, ogoare şi gâşte de crescut, poate copii de avut, şi nu în cărţi şi păstăi aurii. El jurase să rămână lângă dragon. Tristeţea îl copleşi, iar sferele ce se roteau în mijlocul încăperii se rostogoliră uşor pe pământ. Câinele urmări câteva.

– Mai devreme sau mai târziu se va întâmpla, spuse femeia.

Rămaseră îmbrăţişaţi îndelung, în timp ce soarele se ridica tot mai sus, iar biblioteca era

inundată din ce în ce mai mult de lumina aurie. Păstăile străluceau precum nestematele în mijlocul dulapurilor vechi.

– Aş vrea să dau un nume câinelui, spuse Yorshkrunsquarkljolnerstrink.

Sajra îl strânse mai tare.

– Desigur.

Yorshkrunsquarkljolnerstrink era emoţionat. Îşi umflă pieptul cu mândrie.

– FIDO, spuse el triumfător.

– Fido? întrebă vânătorul. Fido? Câinii se numesc Codiţă sau Pată sau Lăbuş sau pur şi simplu Câine. Fido e un nume caraghios pentru un câine. Va fi, fără doar şi poate, primul şi ultimul câine care se numeşte...

Nu avu timp să continue. Obişnuitul şut în fluierul piciorului îl făcu să-şi înghită vorbele.

– E un nume foarte frumos, spuse Sajra, i se va potrivi de minune.

Rămaseră îmbrăţişaţi puţin şi, apoi încă puţin şi apoi încă puţin.

Apoi se dezlipiră din îmbrăţişare. Se priviră pentru ultima dată şi se salutară pentru totdeauna. Şi dragonul se trezise între timp. Căscă de vreo jumătate de duzină de ori, după care fu informat că putea să-şi redeschidă vulcanul şi să-şi încălzească bătrânele şi dureroasele oase, înconjurat de tufele de păstăi aurii pentru tot timpul ce va să vină. Bucuria-i fu atât de puternică, încât

vârstnicul dragon se scutură, doborând cu bătrâna-i coadă trei stalagmite şi câteva dulapuri. Fericirea, printre altele, îi răscoli memoria, aşa cum amesteci cu lingura prin supă, şi ceva ieşi la suprafaţă. Nu era numele său, căci acela era acum pierdut pentru totdeauna, ci altceva. Îşi aminti că dedesubtul uşii mari se afla o casetă cu lucruri dintre acelea care semănau cu păstăile aurii, dar care-ţi fărâmau dinţii dacă încercai să le mănânci. Oare cum se numeau? Da, lucrul acela care se folosea la fabricarea sceptrelor şi a coroanelor, a monedelor importante: înţeleseseră, nu-i aşa? Erau puţine: vreo sută de bucăţi. Ştiau ce să facă cu ele? Ei bine, atunci puteau să-i facă favoarea să i le ia din picioare, pentru că se împiedica de ele.

În timp ce coborau drumul, ce se întindea la nesfârşit, urmaţi de câine, vânătorul o ajută deseori pe Sajra în porţiunile mai dificile întinzându-i mâna. Apoi continuă să o ţină de mână, chiar şi atunci când nu mai era nevoie să se proptească sau să se caţere. Ea nu şi-o retrase. Câinele îi urmă fericit.

– Dacă vrei, cu aurul pe care ni l-a dat dragonul, am putea să ne cumpărăm o bucată de pământ şi să trăim fericiţi, spuse bărbatul.

Femeia nu răspunse.

– Cu o vie, cu ceva grâu, ceva porumb, adăugă el.

Femeia se opri.

– Cu câteva găini, propuse ea.

Bărbatul surâse fericit şi-i strânse mâna.

Continuară drumul în tăcere.

Ajunseseră aproape de sfârşitul coborâşului când omul reîncepu să vorbească.

– Ştii, în dimineaţa asta, când s-au ivit zorile şi te-au luminat, ei bine, iată... eu... vroiam să-ţi spun... să-ţi cer... ei bine... că eu... tu... adică, hmmmmmm, noi... noi am putea, mă gândeam.... Observi cât e de frumos când cerul devine roz, în zori vreau să spun... dacă o să avem o fată am putea să o numim Rosalba.

Nici acum femeia nu-şi retrase mâna.

– E un nume frumos, aprobă ea cu un surâs puţin timid.

Apoi el se gândi la cele spuse:

– Dacă am avea o fată, am putea să o numim Rosalba, se corectă el.

Evită o lovitură de picior ce-i ţintea fluierul piciorului.

Începu să râdă.

Apoi se îmbrăţişară. Şi rămaseră îndelung unul în braţele celuilalt. Simţind căldura plăcută a corpului celuilalt în braţe. Simţind părul celuilalt atingându-le faţa.

Rămaseră îmbrăţişaţi îndelung sub cerul ce-i lumina, pentru că îşi doriseră lucrul ăsta încă din primul moment în care se văzuseră.

Partea a II-a
ULTIMUL DRAGON

1

Robi se aşeză pe un trunchi. Respiră aerul proaspăt. Privi copacii de pe fundul văii. Frunzele începuseră să se îngălbenească. Pe pajişte străluceau în lumina soarelui de dimineaţă ultimele flori ale toamnei timpurii. Erau florile alea micuţe şi galbene pe care mama ei le numea „năsturaşii împăratului", apoi florile azurii care par clopoţei şi cele care-s un soi de minge căreia, dacă sufli, îi zboară toate bobiţele şi floarea se destramă.

Venea toamna. Asta însemna că după ea urma să vină iarna. Întâi toamna, apoi iarna. Asta era regula.

Toamna: castanele sunt puţine, mămăligă aproape deloc, mere câteva, picioarele sunt reci şi îţi curge nasul.

Iarna: castanele nu mai sunt, mămăligă aproape deloc, mere deloc, picioarele sunt îngheţate, nasul curge înfiorător, iar mucusul se scurge în jos, acolo pe unde respiri, şi se transformă în tuse; te-ai putea

încălzi cu lemnele de foc. Nu în sensul că puteai să le arzi, era interzis, doar că le tăiai cu toporul: după un trunchi, un alt trunchi şi apoi un alt trunchi şi apoi te dureau spatele şi braţele şi făceai băşicuţe la mâini, dar pentru scurt timp nu crăpai de frig. Apoi frigul revenea, iar băşicuţele de pe mâini rămâneau.

Dacă scăpai, venea primăvara şi atunci trebuia să mergi prin jur, pe la gospodării, şi să dai de mâncare la animale, să repari ţarcurile şi să duci vacile la păscut şi ăsta era un lucru bun, pentru că puteai şterpeli câte un ou sau puţin lapte, dar trebuia să fii priceput, pentru că acum toate gospodăriile aparţineau comitatului Daligar şi un furt în comitatul Daligar, chiar şi un ou, însemna douăzeci de lovituri de ciomag. Ei nu ştiau să numere, dar douăzeci însemna câte o lovitură de ciomag pentru fiecare deget al copilului, întâi cele de la mâini, apoi cele de la picioare. Cala nu avea un deget, din cauză că în timp ce tăia lemne cu toporul greşise ţinta: când o băteau pe ea, îi administrau o lovitură în plus.

Vara trebuia să-ţi aperi propriul sânge de păduchi şi ţânţari, dar era atâta mâncare care se putea fura, că toţi reuşeau să şterpelească ceva fără a fi prinşi, chiar şi cei mai tonţi, aceia de curând sosiţi, cei care mai plângeau încă.

Ea era pricepută. Nu a fost prinsă niciodată. Nu în ultimul an cel puţin. Cu doi ani înainte, când abia

sosise în Casa orfanilor, o prinseseră de trei ori, dar atunci era mică. Toantă cum sunt toţi copiii mici. Şi-apoi nu-i stătea mintea la altceva decât la tatăl şi mama ei. Ca să fii un hoţ bun trebuie să te concentrezi. Când te gândeşti doar la tatăl tău, la mama ta, la fosta ta casă, nu te concentrezi îndeajuns. Chiar şi atunci când încerca să şi-i scoată din minte pe tatăl şi pe mama ei, era suficient să-şi amintească bărcuţa ei de lemn verde şi roz sau păpuşa din cârpe că-i veneau lacrimi în ochi. Acum totul era în ordine. Acum se concentra. Nimeni nu o mai prindea.

Pe neaşteptate mintea-i fu cuprinsă de amintirea merelor mamei ei, atât de repede încât aproape că le simţi aroma. Mama tăia merele felii şi le punea să se usuce în magazia de lemne. Se prefăcea supărată atunci când Robi fura câteva şi o urmărea prin toată încăperea, dar atunci când o prindea o acoperea de sărutări şi-apoi râdeau amândouă ca nebunele. Mânca merele uscate cu lapte cald, lângă focul din vatră, în timp ce-şi ţinea păpuşa în braţe, iar afară zăpada se aşternea în straturi mari şi lumea devenea albă ca aripile gâştelor sălbatice când trec prin soare. Apoi seara se întorcea tatăl ei, cu ceva de mâncat într-adevăr bun. Tatăl ei era vânător mai mult decât ţăran, cioban, cultivator de mere, crescător de porci, văcar, tăietor de lemne, reparator de acoperişuri, constructor de case sau pescar, şi aducea

întotdeauna lucruri gustoase pentru cină. Iarna aducea păstrăvi, pentru că erau uşor de prins: făcea o gaură în gheaţa ce acoperea râul şi aştepta puţin. Amintirea păstrăvilor rumeniţi cu rozmarin îi copleşi chinuitor mintea şi stomacul. Robi alungă amintirea. Dacă o prindeau acum, de data asta nu o mai pedepseau cu sărutări. Îşi alungă lacrimile. Sunt lucruri de copii. Ea nu mai era o copilă.

Soarele se iţi şi o lumină. Aerul deveni mai călduţ. În spatele luminişului erau doi nuci mari. Nucile-s bune tot anul, după ce au fost puse în saci, şi minunate la începutul toamnei, când sunt încă în copaci, pentru că sunt fragede: se curăţă pielicica amară cu unghiile şi dedesubt este miezul, alb ca laptele proaspăt muls într-o ulcică. Nucii însă se vedeau de la ferestrele căsuţei din lemn şi piatră ce străjuia hâda Casă a orfanilor: prea riscant. În spatele nucilor se aflau desişurile de mure, care nu se puteau compara deloc cu nucile, dar care totuşi erau ceva. Murele însă erau în văzul arcaşilor care stăteau de veghe în gherete. E adevărat că la ora aceea probabil că gardienii încă dormeau, dar nu merita să rişte pentru chestiile acelea apoase, care nu-ţi umpleau stomacul nici măcar cât îţi trecea durerea pricinuită de zgârieturile spinilor.

Robi închise ochii şi sub pleoapele închise renăscu visul, cel pe care-l avea de fiecare dată când

putea sta liniştită cu ochii închişi într-un locşor călduţ de când îşi părăsise casa. Visa un dragon şi un prinţ, cu pletele atât de blonde încât păreau de argint, care îl călărea: un dragon enorm, cu două aripi imense verzi, care acopereau cerul şi prin care străbătea lumina. Prinţul avea un veşmânt de un alb strălucitor ca aripile gâştelor sălbatice ce survolau cerul, când migrau. Prinţul zâmbea. Veneau să o ia. Să o ducă departe de locul acela. Pentru totdeauna. Era un vis ce lua naştere singur. La început fusese neclar: ceva albicios deasupra a ceva verde. Cu fiecare zi ce trecea, visul devenea tot mai clar. Era ca şi cum prinţul şi dragonul ar fi zburat prin ceaţă şi zi de zi se apropiau de ea. Nu era un vis pe care îl ţesea ea: îi lua naştere în minte, ca prin vrajă.

Robi alungă visul. Era o prostie. Dragonii nu mai existau: fuseseră nişte animale crude şi ticăloase şi fuseseră exterminate de secole. Chiar şi prinţii binevoitori trebuie să fi dispărut sau poate că plecaseră în alte ţinuturi, pentru că şi ei pieriseră din amintire de mult timp.

Robi redeschise ochii. Un stol de potârnichi se ridică în zbor pe dinaintea-i în lumina aurie a începutului de toamnă. Fâlfâitul de aripi umplu pentru o clipă cerul cu un turcoaz închis: se ridicaseră din tufişurile de păducel în partea joasă a luminişului, cea care nu era vizibilă nici dinspre Casa orfanilor, nici

dinspre gherete. Tatăl ei fusese vânător. Dacă ar mai fi trăit, şi-ar fi scos arcul, iar ea şi mama ei ar fi mâncat potârnichi rumenite cu rozmarin. Numele tatălui ei fusese Monser. Avea părul negru ca al ei şi fusese înalt şi puternic ca un stejar. Mama ei ar fi curăţat de fulgi potârnichile; penele ar fi fost cusute, una câte una, pe hăinuţa ei, pentru a o face minunată şi foarte călduroasă. Numele mamei ei fusese Sajra. Robi încercă să-şi tragă peste glezne fusta murdară din cânepă aspră, cenuşie, pentru a se încălzi puţin, dar nu reuşi: nu era suficient de lungă. Mama ei avea părul blond închis şi făcea cele mai bune clătite cu mere din toată valea. Robi se ridică. Nu avea arcul şi săgeţile tatălui ei, dar, în orice caz, potârnichile turcoaz însemnau mâncare. Îşi depuneau ouăle la începutul toamnei, când erau frumoase şi grase, după ce-şi petrecuseră vara prinzând fluturi, viermi şi gândăcei. Şi fluturii, gândăceii şi viermii se pot mânca, dar numai când într-adevăr nu există altceva mai bun, pe când ouăle sunt printre lucrurile cele mai gustoase ce pot exista pe lume. Când ai un ou în stomac, nu numai foamea, dar şi frigul şi teama dispar pentru puţin.

Robi privi în jur circumspectă. Se trezise prima: toţi ceilalţi mai dormeau încă. Auzea somnul zgomotos al celorlalţi copii înăuntrul dormitorului: se auzeau tusete şi gemete ca de obicei, iar dinspre

căsuţă se auzea sforăitul obişnuit al celor doi supraveghetori, „iluştri patroni ai Casei orfanilor", Stramazzo şi Tracarna, soţ şi soţie, numiţi fără afecţiune „Hienele", ei, care dormeau într-o casă adevărată cu un cămin adevărat. Dinaintea ei se deschidea sub soare valea largă, iar munţii în depărtare păreau albaştri. Pe piscuri strălucea întâiul strat de zăpadă. Gheretele străjerilor erau departe, iar partea joasă a luminişului era în afara văzului lor. Străjerii, după cum spuneau Hienele, aveau rolul de a proteja copiii din Casa orfanilor, în cazul în care vreo persoană rău-intenţionată ar fi venit să facă nu se ştie ce, poate să le fure păduchii, unicul lucru pe care îl aveau din belşug. În realitate, dacă nu ar fi fost străjerii din gherete, nici unul dintre copii, nici măcar cei mai mici şi mai prostuţi, nu ar mai fi rămas în acea cocioabă oribilă, în compania Hienelor şi a ciomagului lor, să-şi dispute mămăliga plină de viermi, să muncească până când nu se mai putea ţine pe picioare, să fie burduşit de şuturi, să crape de frig sau să fie mâncat de viu de ţânţari, în funcţie de anotimp.

Robi nu se mişcă până când nu fu sigură ca toţi dormeau şi că nu o privea nimeni. Chiar dacă o luai dintr-un cuib de potârnichi din landă, dintr-un nuc ce nu aparţinea nimănui sau dintr-un tufiş de mure din mijlocul mărăcinilor, mâncarea trebuia să fie predată

în întregime. Dacă o mâncai de unul singur, se considera furt. Furt şi egoism. Iar egoismul era un delict grav. Părinţii lui Iomir, fetiţa cea mai apropiată de Robi, fuseseră egoişti, EGOIŞTI, e-go-işti, aşa cum silabisea Tracarna de fiecare dată când o spunea. Egoişti însemna că încercaseră să plătească mai puţine taxe decât trebuia, evocând scuza caraghioasă că, în caz contrar, copiii lor ar fi murit de foame şi pretextul ridicol că fasolea şi grâul pe care le recoltaseră de pe pământul lor, cocoşându-şi spatele şi scuipându-şi sângele, ar fi fost bunurile lor şi nu ale comitatului Daligar.

În ceea ce-i privea pe ai ei părinţi... Robi preferă să nu se gândească la ei. Alungă gândul. Nu în dimineaţa asta. Nu după ce descoperise unde-şi aveau cuibul potârnichile.

Se apropie încetişor, fără să meargă în linie dreaptă, astfel încât, dacă ar fi descoperit-o cineva, să dea impresia că hoinărea nevinovată, fără vreo preocupare anume. Nu era sigură că ar fi fost credibil ca o fetiţă, pe jumătate moartă de foame, să hoinărească prin landă în zori, dar Tracarna şi Stramazzo nu străluceau de isteţime şi le putea oricând povesti că s-ar fi trezit din pricina unui vis urât, pe care dorea să-l uite. Visele urâte erau frecvente. Iarba deveni mai înaltă. Robi merse în patru labe, pentru a se face nevăzută în ea. Lunecă

până la tufişuri. Cuibul era la înălţimea nasului ei: aproape se lovi de el. Înăuntru se aflau două ouă: două momente în care nu avea să-i mai fie foame. Erau ouă mici, cu coaja împestriţată, de o culoare maronie delicată, ce devenea aurie în părţile mai deschise. Robi prinse un ou în mână şi-i simţi netezimea şi căldura pe piele. Închise ochii pentru o clipă: când o strângea în braţe, mama-i spunea că, atunci când suntem fericiţi, persoanele care ne-au iubit mult şi care nu mai sunt printre cei vii se întorc din împărăţia morţilor pentru a ne fi aproape. Acum poate că tatăl şi mama ei erau acolo cu ea. Robi redeschise ochii: mai privi o dată comoara incomensurabilă, constituită din cele două ouă de potârniche, şi apoi o ştirbi. Mâncă imediat oul pe care îl avea în mână: îi făcu o găurice izbindu-l de o creangă şi apoi îl supse cu o fericire feroce: întâi partea albă şi apoi pe cea mai bună, cea galbenă, care se prelinse lent, picătură cu picătură, cu o plăcere ce friza bucuria de a trăi.

Problema era celălalt: prima idee care-i veni fu să-l spargă imediat. Nu poţi pierde ceea ce ai în stomac şi nici nu ţi se poate fura. Dar două ouă înseamnă mult: uneori burta, atunci când e obişnuită să fie pe jumătate goală, nu mai poate digera mâncarea şi te doare, apoi vomiţi. Iar după aia, oricât ai mânca, după o jumătate de zi burta ţi se strânge

din nou de foame. Mai bine să mănânci puţin de fiecare dată. Robi băgă celălalt ou într-un bulgăre mare de pământ, înfăşurat la rândul lui cu o mână de iarbă şi nu îl ascunse în buzunarul mare de la fustă, în care-şi punea ustensilele de lucru, ci în celălalt, cel ascuns.

Sub fusta de iută gri, murdară, îşi confecţionase singură – folosindu-se de ghimpi în loc de ace şi de o bucată de sfoară groasă, pe care o furase din sacii în care se păstra mălaiul – un fel de pliu, unde putea să ascundă diverse.

O zi fără să-i fie foame. Robi respiră aerul dimineţii: putea fi o zi frumoasă.

2

Soarele scăldă cu lumina sa zorile. Anticele ferestre de ambră filtrară lumina şi biblioteca deveni aurie. Yorshkrunsquarkljolnerstrink, tânărul elf, se trezi şi-şi întinse braţele lungi de adolescent.

Dragonul continua să doarmă. Plăcuţele de chihlimbar vibrau în sforăitul său liniştit, făcând ca pe pereţi lumina să se mişte uşor, ca briza pe suprafaţa unui lac. Tânărul elf se ridică şi se scutură de sutele de fluturi albaştri şi aurii, care îl acopereau în timpul nopţii şi îl învăluiau în căldura lor plăcută.

Rămase câteva momente în faţa plantelor agăţătoare, gemând de fructe, care tapetau anticele arcade, pentru a decide ce i-ar fi plăcut într-adevăr să mănânce la micul dejun. Dulceaţa plăcută a căpşunelor şi acreala accentuată a portocalelor? Nu, nu la micul dejun. Mai bine dulceaţa puternică a smochinelor, alături de dulceaţa proaspătă a unui strugure trandafiriu. Cu siguranţă mai bine. Chiar şi

din punct de vedere cromatic, efectul era mai plăcut. Trandafiriul deschis şi verdele închis se potrivesc. Pe farfuria de ambră formau un contrast graţios.

Avusese noroc să descopere într-o carte seminţele şi instrucţiunile de cultivare a plantelor fructifere agăţătoare. Parfumul lor se răspândea uşor, minunat. Tânărul elf suspină. Totul era aşa de perfect. Perfect în mod plăcut. Impecabil de perfect. Incomparabil de perfect. Inegalabil de perfect. Inevitabil de perfect. Ridicol de perfect. Insuportabil de perfect.

Dragonul părea un muntişor sforăitor, care ocupa cu dimensiunile sale întreaga sală enormă. Solzii cenuşii şi trandafirii se alternau, formând desene complicate şi spirale. Coada îi era răsucită ca un rulou de sfoară pe un dig. Tânărul elf trecu pe lângă el, apoi se apropie de antica uşă de lemn intarsiat care închidea peştera: o deschise cu delicateţe. Nu reuşi să nu facă zgomot, dar dragonul continuă să doarmă.

Afară sufla vântul. În depărtare, orizontul se sfârşea într-o mare adâncă, albită de spumă. Pescăruşii zburau. Băiatul simţi parfumul mării ajungând până la el. Se aşeză şi privi pescăruşii. În spatele lui, Munţii Întunecaţi se înălţau până dincolo de nori. Mireasma mării se contopea cu cea a pinilor.

Tânărul elf închise ochii şi visă că putea atinge marea. Că-i putea simţi spuma pe chip. Gustul sării.

Visă că vedea valurile frângându-se. Visă că naviga pe mare, că urca munţi, că străbătea oraşe, că privea râuri. Visă că simţea pământul sub picioare pas cu pas, în timp ce mergea să vadă cum este alcătuită lumea.

Vocea dragonului sfâşie dimineaţa şi-i bubui în timpane:

– Tu, tânăr rău, cum poate face un lucru aşa de crud ca acesta, să ţii uşa ceea deschisă, care mă îngheaţă pe mine, bătrân dragon bolnav într-atât, şi toate oasele mele reumatice? Sau ce, ai uitat, oh fără-de-inimă, că atunci când aerul face curent durerea ce-mi încleştează craniul se înrăutăţeşte?... Tu nu îţi aminteşti, tu atât de fără de milă, cât rău îmi poate face aerul care trece prin uşă şi mă îngheaţă... Aer de groapă, aer de mormânt...

Tânărul elf redeschise ochii. Suspină. O dată, cu trei ani înainte, îi expusese ideea de a coborî scările pentru a vedea marea îndeaproape. S-ar fi dus şi s-ar fi întors într-o jumătate de zi. Tânguirile au durat unsprezece zile. În graba marelui plâns, pricinuit de oroarea anunţatului abandon, dragonul făcuse şi sinuzită, care apoi s-a complicat cu o boală la ambele urechi, care au cauzat stări de ameţeală extrem de plictisitoare, care nu s-au mai vindecat niciodată pe deplin şi care se înrăutăţeau în zilele în care bătea vântul. Iar când stările de ameţeală îl

cutremurau, simţea de parcă stomacul i-ar fi urcat spre gât şi urechea dreaptă, câteodată şi cea stângă, dar dreapta era cea mai frecvent...

Yorsh suspină din nou.

Pe când era copil, jurase că îl va veghea. Pe dragon. Pentru totdeauna.

Îl întrebă politicos pe dragon dacă îi era foame.

Îi răspunse un lung urlet de suferinţă sufletească. Întrebarea îl indignase pe dragon. Foame? Foame? El? Nu-şi amintea răul că el, dragonul, suferea de halenă, aciditate la stomac, ghiorăială, eructaţii, dureri în al doilea, al treilea şi al şaselea spaţiu intercostal drept, ca să nu mai pomenim de sughiţ? Cum putea, suferind de toate acele nenorociri, să-i fie foame? Numai gândul acesta i se părea iresponsabil şi ciudat.

– Atunci nu vrei să iei micul dejun? întrebă Yorsh.

De astă dată, urletul făcu să tremure vitraliile de ambră, iar lumina se undui pe pereţi ca valurile în mare. Cum putea, cu câtă cruzime, cu câtă răutate putea îndrăzni să nu-i aducă micul dejun?

De fiecare dată când stătea nemâncat două douăsprezecimi de zi, i se producea în stomac şi esofag o serie de contracţii de parcă ar fi fost minuscule bule, ca să nu mai vorbească despre junghiurile din cel de-al cincilea, unsprezecelea şi al douăzeci şi şaselea spaţiu intercostal stâng...

Tânărul elf obiectă spunând că i se părea că, în ceea ce priveşte coastele, dragonii nu aveau decât douăzeci şi patru. Dragonul începu să plângă din cauză că nimeni nu-l iubea.

Tânărul elf se lăsă să cadă pe pământ şi-şi cuprinse capul cu mâinile. Apoi îşi aminti jurământul: îl va îngriji pentru totdeauna! Se ridică, aşeză o felie de pepene trandafiriu alături de un ciorchine de struguri rozalii, pe un strat de fragi roşiatici, sperând să-i placă. Plânsetele se întrerupseră. Reuşise. Rozul mergea de fiecare dată. Vântul intră prin uşa rămasă deschisă: angulaţia îl potoli într-o briză, trestiile agăţate de tavan vibrară şi o muzică încântătoare se răspândi.

Totul era blestemat de perfect.

După micul dejun, dragonul adormi din nou, iar sforăiturile acoperiră muzica.

În sfârşit putea citi în pace. De treisprezece ani, Yorsh era închis, practic închis în bibliotecă alături de o puzderie de fluturi şi de un dragon care era chintesenţa unei plictiseli abisale, ca să nu mai vorbim de faptul că mintea lui se risipea cu fiecare zi în cele mai întunecate meandre ale unei fragilităţi tot mai ranchiunoase.

Măcar putea citi. Toată cunoaşterea umană şi elfică, istoria anticelor regate, numele marilor regi,

invazia distrugătoare a orcilor, sfârşind cu botanica, astronomia şi fizica, se aflau în bibliotecă. Volum cu volum, raft după raft, Yorsh le citise, le studiase, le ordonase şi catalogase, sală după sală, stalactite după stalactite. Probabil că nici o altă creatură în viaţă, nici dintre elfi şi, în mod evident, niciodată dintre oameni, nu atinsese nici măcar pe departe nivelul lui de cunoştinţe. Probabil că nici măcar în timpul îndepărtatei şi fericitei epoci de aur, când înţelepţii o vizitau în număr aşa de mare, încât era interzis să se scuipe pe jos, biblioteca nu fusese atât de ordonată. Mai avea de citit un ultim raft din sala mică, aceea din capătul de sud, cea mai îndepărtată de sala mare din inima bibliotecii, unde sforăia dragonul: era o cameră mică, strâmbă, unde stalactitele şi stalagmitele erau aşa de dese, încât cu greu te puteai strecura.

Yorsh porni într-acolo prin mijlocul plantelor agăţătoare încărcate de flori, ridicând nori de fluturi la trecerea sa. Pe unicul raft se aflau o carte de istorie, a mia biografie a marelui Arduin şi o carte de zoologie aparent fantastică, având în vedere că pe ea erau desenate un fel de vacă slăbănoagă, cu un gât foarte lung, cu pete galbene şi maronii, şi un animal ciudat, de culoare cenuşie, mare cât o casă şi cu un nas extrem de lung, cu care-şi scărpina dosul urechilor. Apoi obişnuitele cărţi de astronomie elfică, un text de

astrologie umană şi un fel de pergament foarte vechi, tocit, pe care mucegaiul îl transformase într-un singur bloc ilizibil, care nu se mai putea nici măcar desface. În cei treisprezece ani în care făcuse pe bibliotecarul, Yorsh devenise priceput la restaurarea pergamentelor antice: era nevoie de timp, aburi şi ulei de migdale dulci. Avea totul din belşug: aburul vulcanului încălzea biblioteca, migdalele dulci tapetau latura estică, iar timp avea într-atât, încât nu ştia ce să facă cu el. În plus, orice lucru care reuşea să i-l mai umple era o binecuvântare. Yorsh se întrebă ce ar mai putea face acum, când tot ceea ce se putea citi citise, tot ceea ce era de studiat studiase şi tot ceea ce era de arhivat arhivase, ca zilele să treacă fără să-l copleşească nostalgia. Erau zile în care trebuia să evite ca gândul să-i lunece la vânător şi la femeie. Cine ştie dacă mai trăiau, cu siguranţă se căsătoriseră! Poate că aveau copii şi poate că le vorbiseră despre el. Poate că aşteptau ca aceştia să mai crească pentru a putea porni la drum şi a veni să-l întâlnească. Poate că nu puteau spune nimănui că întâlniseră un elf şi ar fi fost prea periculos să se întoarcă. Poate că nu va mai afla niciodată nimic despre ei.

Nu trebuia să se gândească la ei. Era prea dureros.

Tânărul elf se apucă de lucru: după ce-l scufundă în uleiul de migdale, aşeză legătura de

mucegai pe băţ şi o întinse deasupra craterului. Nu legă pergamentul de băţ. Nu era nevoie: nu putea să facă să plutească în întregime un obiect, dar reuşea să-i controleze echilibrul cu gândul. Norul de vapori îl învălui. Acum nu mai trebuia decât să aştepte.

Se aşeză comod sub ploaia de petale şi strânse băţul în mâini. Era aspru, cojit şi noduros. Aparţinuse vânătorului: Yorsh închise ochii şi amintirile îl copleşiră. O dată cu amintirile veni şi dorul. Avea o vagă amintire a mamei lui, o clipă a unui surâs, un ecou a vocii sale. Bunica în schimb îi era vie în memorie, cu toată tristeţea ei şi tot ceea ce-l învăţase. Apoi se aflau ei, Sajra şi Monser, cu veselia lor, curajul lor...

Yorsh surâse amintindu-şi, dar apoi nostalgia îl cuprinse şi zâmbetul îi dispăru ca ultimele firişoare de iarbă la venirea gerului. Îl copleşi dorul prieteniei lor, a tandreţei, având în plus un sentiment suav şi impalpabil, pe care îi fu imposibil să-l definească. Era, cum se spune, incertitudinea lucrurilor, imprevizibilitatea lor. Te trezeai dimineaţa şi nu ştiai cum va fi. Totul şi contrariul acestuia s-ar fi putut întâmpla oricum.

Teama, speranţa, disperarea, foamea, fericirea şi bucuria subzistaseră în acele zile. În timp ce acum, pe tot parcursul zilelor, de dimineaţa şi până seara, an de an, anotimp după anotimp, într-o infinită serie

de anotimpuri toate la fel, nu existau decât petale şi perfecţiune trandafirilor în nuanţe de rozaliu.

Speranţa imperfecţiunii devenea în fiecare zi un miraj tot mai îndepărtat. Îl umpleau de nostalgie până şi noroiul, ploaia şi foamea. În realitate, simţea dorul faţă de ei: Sajra şi Monser, femeia şi bărbatul care-l luaseră de pe drumuri, îl salvaseră, îi ţinuseră tovărăşie, pe care-i iubise. De fapt, dacă se gândea mai bine, nu ducea dorul imperfecţiunii.

Îi era dor de Monser şi de Sajra.

Îi era dor să fie liber.

– Ce face tu? se informă dragonul.

– Nimic important, răspunse elful.

– Atunci, poate tu veni să-l faci aici? Astfel eu nu stat solitar, iar noi pot citi carte bun, chiar dacă noi am cetit-o deja, carte despre buna prinţesă care se încăsătoreşte cu prinţul fascinant, cel care fusese pierdut de copil şi despre care toţi credeau că era un altul...

Era evident, creierul dragonilor, după cel de-al doilea mileniu, începea să prezinte erori grave. Dragonul nu-şi mai amintea propriul nume. Dintre toate lacunele posibile, aceasta i se păruse tânărului elf cea mai insuportabilă nerozie. Asta la început, dar atunci nu cunoştea încă pasiunea dragonului pentru romanele de dragoste. Nu pentru toate romanele de dragoste. Doar pentru cele absolut ridicole.

– Termin aici şi vin, promise tânărul elf.

Până în acel moment, aburul trebuia să fi înmuiat mucegaiul. Yorsh începu încetul cu încetul să desfacă pergamentul. Acţionă fără grabă, să nu-l rupă, ungându-l cu ulei de migdale înainte de a dezlipi cu delicateţe foile unele de altele.

Titlul urma să fie de îndată descifrabil.

Pierzându-şi răbdarea, dragonul îl întrebă din nou ce făcea şi, în timp ce-i răspundea, Yorsh descifră titlul: *Dracos*, în limba celei de-a treia dinastii runice: *Dragonii*. O carte despre dragoni! Era întâia dată când vedea una. În toată biblioteca, în total cinci sute douăzeci şi trei de mii opt sute douăzeci şi şase de cărţi, nu exista nici măcar una în care se pomenea de dragoni. Cinci sute douăzeci şi trei de mii opt sute douăzeci şi şase de volume, de la astronomie până la alchimie, trecând prin meteorologie, geografie, manuale de pescuit şi conservarea afinelor în alcool, care includeau o mie o sută cinci cărţi de reţete pentru prepararea ciupercilor şi optsprezece mii patru sute treizeci şi şase de romane de dragoste, toate aflate în competiţia pentru titlul „Cel mai prostesc al mileniului“, şi nici măcar un tratat referitor la dragoni?

Apoi înţelese. Colecţia ce conţinea cărţi despre dragoni trebuia să fi avut zeci, dacă nu sute de volume, dar dintr-un motiv obscur dragonul nu dorise să fie citite şi le distrusese.

Dragonul începu să protesteze încetişor că-i singur, că avea un spasm la stomac şi un junghi în al cincilea spaţiu intercostal stâng, ce-i dădea dureri într-a o sută cincizeci şi şaptea vertebră..., apoi aţipi şi sforăitul său liniştit umplu biblioteca.

Dragonii (Dragosaurus Igniforus) au o sută cincizeci şi şase de vertebre, începea cartea. Yorsh citea puţin mai lent caracterele celei de-a treia dinastii runice, dar oricum se descurca.

3

Robi se strecură în dormitor: era o sală mare, care servise în trecut drept stână. Printre scândurile prost îmbinate pătrundea lumina dimineţii: nu existau ferestre, iar drept poartă era o veche blană de oaie. Înăuntru persista un iz în care se contopeau mirosul de mucegai, de fiinţe umane nespălate şi o modestă putoare de oaie, care era, de fapt, partea cea mai decentă a întregului. Pe jos era un strat uniform de fân, care separa corpurile copiilor de pământul gol. Praful dansa în razele soarelui de răsărit. Robi îşi regăsi locul, între lomir şi peretele nordic, acela al cărui lemn era puţin mai umed şi mai putred. Se acoperi cu mantaua, care pe timpul nopţii îndeplinea funcţia de pătură, atinse uşor cu degetele minuscula protuberanţă pe care o făcea ouşorul sub jachetă şi închise ochii fericită. Imediat se formă imaginea prinţului şi a dragonului şi de data asta ea nu o mai alungă, ci o lăsă să-i învăluie mintea şi inima şi rămase să o contemple.

Era atât de prinsă în visările ei, încât sunetul clopotului de deşteptare, deşi prevăzut şi aşteptat, o făcu să tresară. Nu fu singura: era normal pentru copii să se trezească tresărind din visele lor zbuciumate. Imediat, tot dormitorul fu în picioare. Speranţa unui mic dejun, fie el cât de sărăcăcios, şi neîncrederea în toleranţa Hienelor în ceea ce privea întârzierile îi făceau pe toţi mai rapizi, ba chiar agitaţi. Mantalele fură împăturite şi aşezate pe podeaua din pământ bătătorit, după o ordine precisă, care respecta locul copilului în timpul apelului. Fânul fusese îngrămădit în colţuri pentru a lăsa descoperit pământul podelei, iar copiii se aşezară în picioare, păstrând în continuare ordinea culcuşurilor. Totul se întâmpla în tăcere, în grabă, de teamă că nu vor termina totul la timp. Blana de oaie de la intrare fu dată la o parte şi Hienele intrară în dormitor: ultimii întârziaţi veniră în fugă, ciocnindu-se între ei înspăimântaţi. Tracarna zâmbea întotdeauna. Era frumoasă sau poate ar fi mai corect să spunem că trebuie să fi fost frumoasă cu ceva timp în urmă şi-i rămăsese impresia că încă mai era, chiar dacă nu mai era într-adevăr aşa. Era micuţă, cu faţa ovală. Avea o pieptănătură complicată, cu codiţe strânse la ceafă cu agrafe de argint cu pietre verzi. În ziua aceea purta o jachetă trandafirie, pe care broderiile de un roz mai închis alternau cu şiruri de perluţe de sticlă.

Fusta era de o culoare puţin mai închisă decât jacheta: relua culoarea broderiilor. La gât avea un somptuos guler din dantelă albă, care se încreţea puţin şi ale cărui capete se încrucişau apoi într-un nod voluminos. Stramazzo era cu mult mai vârstnic decât ea. Poate că în trecut avusese o faţă inteligentă sau poate spusese sau făcuse ceva inteligent, dar lucrul acesta se pierdea în negura timpului. În momentul acela părea o imensă broască râioasă, care înghiţise un pepene gigantic fără să-l mestece şi care mai avea încă pe faţă satisfacţia că reuşise – asta era unica lui expresie, care alterna cu o plictiseală dintre cele mai cumplite şi abisale.

– Bună dimineaţa, copii iubiţi, spuse Tracarna. Stramazzo încuviinţă vag.

– Bună dimineaţa vouă, doamnă Tracarna şi domnule Stramazzo, spuseră la unison copiii.

Unul dintre copiii cei mai mici nu termină cu bine fraza că-l întrerupse tusea. Preţ de o clipă, Tracarna îşi încruntă fruntea cu severitate: micuţul se strădui imediat să-şi revină.

– Sunt zorii unei alte zile minunate, în care puteţi cunoaşte bunătatea, mărinimia, generozitatea şi blândeţea binefăcătorului vostru. A binefăcătorului nostru. Binefăcătorul nostru al tuturor. Conducătorul nostru. Cel care ne apără. Noi îl iubim pe...

– Guvernatorul administrator al Daligarului şi al

ţinuturilor limitrofe, răspunseră din nou copiii într-un singur glas.

Micuţul acela nu reuşi din nou să termine pentru că tusea îl întrerupse. Era în spatele lui Robi, care nu îndrăznea să se întoarcă pentru a vedea cine era. În bogata şi variata listă de greşeli a Tracarnei, să te întorci în timpul „dialogului“ era categorisit drept „neruşinare“ şi se pedepsea cu un anumit număr de palme peste faţă, care varia de la o lovitură până la şase, după circumstanţe. Robi avu impresia că Iomir era cea care tuşea, dar nu era sigură.

– Noi suntem toţi..., reluă Tracarna.

– Recunoscători, completară copiii.

– Iubitului nostru....

– Guvernator administrator al Daligarului, comitatul nostru îndrăgit, unicul lucru bun din lume pentru care merită osteneala să trăieşti şi să mori...

Mai cu seamă să mori: mult mai uşor şi mai probabil. Să trăieşti în comitatul ăsta devenise o adevărată aventură şi, pe zi ce trecea, erau necesare mai multe abilităţi şi mai mult noroc, indispensabile doar pentru a supravieţui.

Tusea îi întrerupse din nou. Acum Robi era sigură: era vorba de Iomir.

– Fără el voi aţi fi..., continuă Tracarna sever.

Mintea lui Robi fu din nou copleşită de amintirea mamei şi a tatălui ei: dacă n-ar fi fost Guvernatorul

administrator al Daligarului şi al ţinuturilor limitrofe, ai ei ar fi fost încă în viaţă, iar ea ar fi dormit acum sub păturile de lână de acasă, apoi s-ar fi trezit pentru a-şi lua micul dejun alcătuit din lapte, pâine, mere, puţină miere, din când în când chiar puţină brânză.

– Rătăciţi şi disperaţi, răspunse corul, fii ai unor părinţi nefericiţi.

Fericiţi şi cu burta plină, se gândi Robi; ea, cu siguranţă, şi Iomir, şi apoi toţi aceia care erau fiii unor părinţi morţi de extenuare. Înainte ca Guvernatorul administrator al Daligarului şi al ţinuturilor limitrofe să ajungă să reorganizeze viaţa tuturor, urmărind curioasele sale proiecte de Dreptate şi Dragoste faţă de Comitat, era chiar greu să-ţi fie într-adevăr foame într-un ţinut ce gemea de bunătăţi, unde grădinile de zarzavat alternau cu viile, iar vacile umpleau păşunile alături de flori. Nici măcar în timpul Marilor Ploi, în timpul cumpliţilor ani de întuneric, comitatul nu fusese atins de foamete. Acum foametea însemna ceva obişnuit, normalitatea, regula. Căruţe şi căruţe cu grâne şi fructe părăseau câmpurile şi se îndreptau spre oraşul Daligar, unde poate pavau străzile cu mâncare, pentru că nu era omeneşte posibil ca ei să reuşească să folosească toată hrana aceea.

Dacă nu ar fi existat Guvernatorul, nu ar fi fost nici orfani. Dacă nu ar fi existat Guvernatorul, ar fi trăit într-o lume unde oamenii ar fi considerat just că

lucrul pentru care merita să trăiască şi să moară erau proprii fii.

– Sau mai rău, reluă Tracarna.

În acel punct corul tăcu.

– Vlăstari ai unor fiinţe egoiste, continuă singură vocea lui Iomir, dar din nou tusea îi curmă ultimele silabe.

Robi îşi trase răsuflarea – era rândul ei să fie solistă:

– Sau egoişti şi protectori ai elfilor, adăugă în grabă, cu speranţa că era una dintre acele dimineţi când totul se termina repede. Speranţa îi fu înşelată. Era una dintre acele dimineţi când se prelungea totul şi când se intra în detalii. Tracarna se apropie, iar zâmbetul său se îmblânzi.

– Chiar aşa, începu ea să detalieze, părinţii tăi erau...

– Egoişti, bombăni Robi, preferând să se limiteze la chestiunile mai puţin grave, deoarece faptul că părinţii ei fuseseră capabili vreodată să protejeze un elf i se părea atât de respingător, încât îi provoca groază numai gândindu-se la asta.

– Mai tare, dragă, mai tare!

– E-go-işti, scandă Robi.

– Şi ce înseamnă?

– Că erau ataşaţi de bogăţia lor.

Robi se gândi iar la bogăţie: merele uscate ale mamei ei, raţele tatălui ei, livada din spatele casei.

Tatăl şi mama ei începeau să muncească înainte de venirea zorilor, se opreau la miezul nopţii, iar rezultatul era o cămară plină şi rânduri întregi de varză în grădină.

Apoi veniseră soldaţii.

– Este adevărat, dragi copii, explică Tracarna în timp ce Stramazzo încuviinţa plictisit, e un lucru oribil, o-ri-bil: să nu-ţi împarţi propriile bunuri, să-ţi păstrezi pentru tine bogăţiile.

Tracarna se opri iritată: privirea lui Robi se aţintise asupra încălţărilor ei din catifea violetă, cusuţi cu fir de aur, cu câte o minusculă perlă ce strălucea acolo unde cusăturile se întretăiau. Sincer, era greu să priveşti în jos şi să eviţi încălţările; în plus, încă îşi mai amintea de singura dată când încercase să-i vorbească Tracarnei fără să-şi plece privirea.

– Încălţările aurite nu sunt pentru mine, şuieră Tracarna pe un ton îngheţat, sunt pentru funcţionarul oraşului Daligar, pe care eu îl reprezint. Eu, fiinţă modestă şi umilă, îi port doar, explică ea silabisind aşa cum se vorbeşte retardaţilor.

Tracarna suspină şi contemplă copiii. Şi Robi aruncă o privire în jur, dar nu i se păru cine ştie ce spectacol: erau toţi desculţi, îmbrăcaţi într-o iută de culoarea nămolului, cu părul nespălat şi nepieptănat ce le cădea pe feţele supte şi murdare. Odată, Robi îi împletise codiţe lui Iomir, dar lucrul acesta fusese

categorisit drept „comportament extravagant şi frivol“: pedeapsa a fost o oră de muncă în plus şi nimic la cină pentru amândouă...

Iomir reîncepu să tuşească şi Tracarna o privi cu tristeţe, parcă îndurerată de manifestarea aceea de iresponsabilă ingratitudine.

– Azi ne-ai întrerupt de o grămadă de ori, Iomir, spuse ea blând apropiindu-se de copilă.

Iomir încercă să-şi contenească tusea şi aproape se înecă.

– Nu vei primi micul dejun, adăugă Tracarna cu un suspin de tristă deziluzie.

Apoi se întoarse şi dădu ordine celor doi băieţi mai mari, Creschio şi Moron, să împartă câte un măr şi un boţ de mămăligă pentru fiecare. Porţia lui Iomir puteau să o împartă între ei. Creschio şi Moron schimbară o privire triumfătoare.

Apoi, adăugă Tracarna, trebuiau să-i însoţească pe copii la câmp ca să cosească ultimul fân şi să strângă ceva lemne. Iomir reuşi să aştepte până când Hienele ieşiră, înainte de a izbucni în lacrimi. Copiii se îngrămădiră afară ca să se aşeze ordonaţi în rând, toţi cu excepţia lui Robi, rămasă lângă Iomir, care se ghemuise într-un colţ al dormitorului şi suspina.

Robi se gândi la oul pe care-l avea în stomac – în ziua aceea îşi amăgise foamea.

Privi la Iomir, micuţă şi deznădăjduită, care-şi acoperea faţa cu mânuţele.

În timp ce copiii ceilalţi ieşeau în lumină, Robi rămase în umbră, scoase din buzunarul ascuns oul de potârniche şi-l curăţă de pământ, apoi se apropie de copilă şi i-l strecură în mâini:

– Să nu te opreşti chiar acum din plâns! o sfătui ea în şoaptă. Şi să mănânci şi coaja, ca să nu rămână pe aici.

Apoi se duse să stea la rând pentru a-şi primi tainul. I se nimeri un măr zbârcit şi cam stricat, iar mămăliga era mai puţină decât de obicei, dar în timp ce mânca auzea cum plânsetul lui Iomir devenea cu voioşie tot mai fals. Urma să fie într-adevăr o zi bună.

4

Dragonul îi ceru să-i citească de la început povestea prinţesei măzăriche. Acum trebuie că o ştia deja pe de rost. Prinţesa fusese pierdută, încă din scutece, într-un câmp de măzăriche şi crescută apoi de ţăranca cea rea, astfel încât, atunci când o întâlni regina, neştiind că este mama ei, nu o recunoscu. În acest punct, lectura se întrerupea pentru a da timp dragonului să plângă pe săturate, apoi era reluată. La pasajul în care prinţesa, care credea că este săracă, îi spunea prinţului cel rău să-şi păstreze bogăţiile, trebuia făcută o altă pauză, în care dragonul acoperea de lacrimi covorul de petale trandafirii aşternut pe pardoseală. Punctul culminant era recunoaşterea: tânăra prinţesă-măzăriche şi regina mamă se aruncau una în braţele celeilalte: lacrimile fuseseră atât de multe, că nu numai petalele, dar şi fluturii fuseseră inundaţi. Sfârşit. Tăcere.

Tulburat de atâta plâns şi de bucuria nemărginită a regăsirii, dragonul zăcea cufundat în somn. Sforăitul

său liniştit antrena petalele şi fluturii într-o mişcare regulată ca valurile unei maree.

Dragonii au o sută cincizeci şi şase de vertebre, douăzeci şi patru de perechi de coaste, patru plămâni şi două inimi. Între epiglotă şi tiroidă se află glandele inflamabile, care conţin glucozalcoolsintesis, substanţă care transformă glucoza în alcool. Când vreo emoţie creşte temperatura dragonului, alcoolul se aprinde şi o masivă emisiune de flăcări îi însoţeşte expiraţia. Inhalarea apei amestecată cu o infuzie de flori proaspete de aconitus albus, digitale purpurea şi arnica montana reduce emisia focului, care este lipsită de control la dragonii nou-născuţi. Dar trebuie să fie o cantitate mică, deoarece în cantitate prea mare ar fi otrăvitoare şi letală. Doar inhalarea unei simple...

Inhalarea simplă ce anihila flăcările dragonului fusese roasă de mucegai şi se ştersese în timpul dezlipirii pergamentului. Nu părea a fi o informaţie importantă. Dragonul lui nu scuipase niciodată nimic, nici măcar o scânteie: poate că flăcările care ieşeau din gură nu erau decât o regulă ce avea excepţii.

Dacă se inhalează izmă-bună, se poate ameliora şi mirosul respiraţiei.

Unde putea oare planta puţină izmă-bună? Un câmp sau două, poate chiar trei.

Şi sufletul dragonului este foc pur, continua manualul. *Curajul lor nu are egal, generozitatea lor este fără seamăn, cunoaşterea lor este vastă precum marea, înţelepciunea lor atinge înaltul, unicul lucru comparabil cu infinitul este intelectul lor şi nesfârşita dragoste de libertate şi de zbor.*

Yorshkrunsquarkljolnerstrink fu aşa de surprins, încât mai citi o dată titlul: da, tema trata dragonii. Spaima provocată de curenţii de aer părea să se potrivească prea puţin cu temeritatea lor inegalabilă. Inteligenţa de dimensiuni maritime părea să distoneze cu lacrimile vărsate pentru soarta prinţeselor preschimbate, ca să nu mai vorbim despre faptul că-şi uitase propriul nume.

În mod sigur, toate regulile sunt supuse excepţiilor.

Un singur cuvânt poate descrie un dragon: MĂREŢIA.

Ei bine, totul în lume nu-i decât o chestiune de opinii. Probabil că autorul scrierii era un împătimit al jeluirilor, un pasionat al chiorăiturilor intestinale. Sau poate că tot ceea ce era scris în cărţile de dragonologie era valabil pentru toţi dragonii şi mai puţin pentru al său.

Poate că mai existaseră şi alte manuale de dragonologie în bibliotecă, iar dragonul le distrusese temându-se că, prin comparaţie, anormalitatea lui ar

fi fost evidentă. Poate că încă de mic copil, adică de pui, fusese luat peste picior de ceilalţi dragoni pentru că preferase poveştile despre prinţese vrăjite şi nu să se prindă în horă deasupra vulcanilor sau să se joace de-a v-aţi ascunselea printre fulgere şi nori.

Inima elfului se înduioşă. Trebuie să fie groaznic să fii plângăreţ, insuportabil şi neîndemânatic într-o lume de genii sclipitoare.

Desfăşură pergamentul la pagina următoare, cu mai puţin succes faţă de precedenta: în mai multe locuri, scrisul se ştersese şi rămăsese ilizibil.

La sfârşitul vieţii, toţi dragonii depun câte un ou.

Limba celei de-a treia dinastii runice nu era un punct la care excela. Yorsh citi de trei ori pentru a fi sigur. La sfârşitul vieţii, toţi dragonii depun câte un ou. Toţi? Dar dragonii sunt masculi sau femele? Şi dragonul lui? El socotise întotdeauna că era mascul.

Asemenea unor peşti marini, dragonii se nasc masculi, apoi devin femele.

Interesant. Dar nu era menţionat nici numele ştiinţific, nici cel comun al peştilor în cauză: ca tratat, era nepermis de incomplet.

Clocitul durează treisprezece ani, trei luni, opt zile sau, câteodată, nouă.

Treisprezece ani de clocire? Plus trei luni şi opt zile şi jumătate?

În timpul clocirii, dragonul îşi pierde capacitatea de a mai scoate flăcări, îşi pierde curajul, dorinţa de a zbura şi pe aceea de a fi liber. Totul este copleşit de dorinţa chinuitoare a unui loc călduţ, unde să fie lăsat în pace.

Cunoştinţele dragonului se pierd într-un vid ce absoarbe totul: întâi matematica, apoi geometria, astronomia, capacitatea de a prezice viitorul, istoria, biologia şi arta de a prinde fluturii: totul este absorbit de neant. Penultimul lucru ce dispare este gramatica, iar dragonul vorbeşte o limbă obscură, ce se aseamănă cu limba acelora care au suferit o serioasă leziune cerebrală şi, asemenea celor care au suferit o serioasă leziune cerebrală este şi firul gândirii lor. În ultimii treisprezece ani îşi uită chiar şi numele, care este cunoaşterea supremă, pentru că propriul nume reprezintă chiar sufletul lor, mai cu seamă în cazul dragonilor care îşi aleg singuri numele, când sunt în apogeul puterilor, şi mai puţin în cazul acelora care-şi primesc numele de la cei care îi cresc.

Yorsh înghiţi în sec. Avu senzaţia că tocmai căzuse într-o apă îngheţată.

Cât clocesc, au nevoie de multă căldură. În vremea în care dragonii erau numeroşi şi înţesau lumea, aşa cum fac în zilele noastre tăunii şi lăcustele, înainte de a începe să clocească, un dragon îşi

găsea un alt dragon, care să-i istorisească poveşti. Erau poveşti încărcate de sentiment şi emoţie, deoarece aceasta era unica metodă prin care îi creştea temperatura, iar oul era clocit bine. Dragonul prieten al dragonului ce clocea, în afară de a-l distra şi a-l face să-i crească temperatura citindu-i poveşti cu copii schimbaţi şi prinţese răpite, urma să aibă o altă sarcină mult mai importantă: să crească puiul dragonului, deoarece acesta nu supravieţuieşte perioadei de clocire decât puţine ore, atât cât îi este necesar să mai zboare pentru ultima dată, cât să mai simtă o dată tăria vântului în aripi şi să se îndepărteze, astfel încât vlăstaru-i, proaspăt ieşit din găoace, să nu-şi vadă părintele decedând.

Decedând? Murind? Dragonul său era pe moarte? Tânărul elf simţi de parcă un fier ars îi trecuse prin inima.

Acesta este motivul pentru care dragonul care cloceşte este deosebit de plângăreţ, plicticos, neinteresant şi insuportabil, în scopul de a pune la încercare, mai presus de orice dubiu pe care mintea îl mai poate avea, răbdarea viitorului tutore al propriului vlăstar, cel care va trebui să-l iubească, să-l protejeze şi, mai mult decât orice, să-l înveţe să zboare, pentru că numai atunci când ştie să zboare dragonul încetează să mai fie un prunc.

Dar de ce nu-i spusese? De ce îi tăinuise acest lucru? Probabil că distrusese toate tratatele despre dragoni, numai pentru ca el să nu-l descopere.

Dragonul care cloceşte se teme de tot.

Îi tăinuise lucrul acesta de teamă. Să nu fie abandonat? Că i-ar fi abandonat preţiosul ou?

Dar acum că dragonii aproape au dispărut, este tot mai greu pentru un dragon să găsească un loc liniştit, cald şi cu ceva hrană, care să nu necesite să se îndepărteze nici măcar pentru un zboruleţ scurt-scurt – altfel oul se răceşte şi moare. Şi apoi dragonul are nevoie de povestiri care să-i crească temperatura suficient pentru a cloci. Chiar dacă dragonul a găsit soluţia pentru aceasta, tot are nevoie de cineva care să-i crească micuţul orfan – iată motivul pentru care dragonii sunt tot mai puţini şi vor fi din ce în ce mai puţini. Dragonul care cloceşte ştie că trebuie să-şi ascundă starea cu orice preţ, deoarece creşterea unui dragon nou-născut e teribil de... (mucegai) *şi nimeni nu şi-ar asuma o asemenea sarcină. Aceasta şi pentru că....*

Pentru ce anume, nu-i fu dat să afle. Restul scrierii era ros de mucegai.

Stomacul tânărului elf se strânsese de emoţie şi de groază. Şi de un sentiment de vinovăţie. N-ar fi putut fi mai amabil? Desigur, dragonul era stupid,

plângăreţ, dictatorial şi insuportabil, dar asta numai pentru că clocea!

O perioadă de clocire teribilă, îndelungată, într-atât de lungă şi de obositoare încât nimicea spiritul, înăbuşea mintea, anihila curajul. Ultimul act al vieţii sale. Apoi urma moartea.

MOARTEA.

Yorsh lăsă să cadă pergamentul, care ateriză producând un zgomot uşor. Nu avu timp să facă nimic altceva: un îngrozitor trosnet se produse, de se cutremurară şi pereţii peşterii.

Urmă un ciudat zgomot – fâl, fâl, fâl –, ca pergamentul care căzuse pe jos, dar mult mai delicat şi amplificat. Ca nişte aripi enorme ce bat în cer.

Şi, în fine, un ucigător squeeeeeeeeeeeeeeee-eeeeeek, foarte ascuţit, ce prefăcu în cioburi jumătate din plăcuţele de ambră ce încadrau ferestrele.

Tânărul elf se grăbi spre sala cea mare. În centru se afla un ou imens, pe care verdele smarald şi auriul se întreceau formând aceleaşi arabescuri care se regăseau în succesiunea de trandafiriu şi cenuşiu-pal de pe pielea dragoniţei. Era sfărâmat într-o parte şi din el ieşea capul disperat al unei versiuni micşorate, verde smarald, al celei care îl clocise. Era de culoare verde şi auriu ca şi oul, ciufii de sub ochi erau de un verde mai închis, aşa ca

fundul mării atunci când marea este limpede. Ochii erau enormi, rotunzi, zgâiţi şi disperaţi. Toate cărţile de pe rafturile din nord, opt sute patruzeci şi şase de cărţi de geometrie analitică şi reţete despre prepararea conservelor de afine şi ardei, fumegau. În mod evident, squeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeee-eeeeeeeeeeek-ul fusese însoţit de un jet de flăcări. Yorshkrunsquarkljonerstrink mai reuşi doar să realizeze că nu fusese o idee bună să aşeze cărţile ce tratau un singur subiect pe acelaşi raft. Acum analiza geometriei plane dispăruse din numărul total de materii ce puteau fi studiate, iar umanitatea trebuia să o redescopere de la început, asta doar dacă el nu ar fi reuşit să-şi găsească puţin timp, cincizeci sau şaizeci de ani, mai mult sau mai puţin, pentru a rescrie măcar fundamentele. În ceea ce priveşte conservele de afine şi ardei, puse toate împreună la macerat cu cimbrişor, dispăruseră pentru totdeauna, dar, cu puţin noroc, pe acestea nu le va mai descoperi nimeni niciodată.

Trosnetul însoţit de un cutremurat relativ al pereţilor fusese provocat de deschiderea bruscă a mastodonticei porţi. Cele două canaturi erau larg desfăcute, iar briza mării intra antrenând petale, fluturi şi resturile de cenuşă ale celor trei secole de studiu al geometriei în mici vârtejuri pe pardoseală.

De cealaltă parte, pe cer, aripile imense ale marelui dragon băteau deasupra mării. Cerul se

umpluse de zborul său. Lumina soarelui de amiază pătrundea prin arabescurile aripilor sale. Ochii lui de aur şi cei azurii ai tânărului se încrucişară. În acei ochi se oglindea toată tandreţea lumii şi toată mândria, toată dragostea posibilă şi toată forţa, demnitatea şi aroganţa.

Toată măreţia.

MĂREŢIA.

MĂREŢIA.

MĂREŢIA.

MĂREŢIA.

MĂREŢIA.

MĂREŢIA.

MĂREŢIA.

MĂREŢIA.

– Erbrow, strigă dragonul, în timp ce o limbă de foc îi ţâşni din gâtlej şi despică cerul colorându-l în portocaliu.

Yorsh înţelese că acela-i era numele. Încuviinţă, apoi făcu o plecăciune adâncă.

Dâra de foc rămase pe cer, împărţindu-l în două, în timp ce uriaşele aripi ale dragonului coborau înspre linia orizontului, unde valurile agitate se întâlneau cu cerul.

Valurile se deschiseră şi cuprinseră lent aripile mari, ce rămaseră mult timp suspendate, chiar la hotarele orizontului, sub nori de pescăruşi.

Apoi valurile se ferecară, iar din dragon nu mai rămase nimic.

Ochii lui Yorsh rămăseseră fixaţi în ultimul punct unde aripile străluciseră sub soare.

Inima tânărului elf fu cuprinsă de durere. Iar durerea îi străpunse sufletul ca o lamă şi acolo întâlni o altă durere: cea pentru mama care plecase spre tărâmul fără de întoarcere atunci când el era prea mic să şi-o mai poată aminti, pentru bunica lui ce rămăsese în apele care creşteau atunci când el era prea mare pentru a mai putea uita.

Inima tânărului elf era copleşită de mâhnire.

Îşi dori să-l mai poată avea pe marele dragon, să-i mai poată citi pentru ultima dată povestea prinţesei boabelor de mazăre sau măzăriche sau ce o fi fost. Îşi dori din toate puterile să fie mustrat ca ultimul dintre criminali pentru că încercase să se caţere în stejarul din faţa porţii sau să mai audă istoria tuturor simptomelor otitei externe, ca să nu mai vorbim de gastrită, de sinuzită, de urticarie şi de junghiul din cea de-a treizeci şi doua vertebră caudală sau din cea de-a şaisprezecea sau din cea de-a patruzecea.

Apoi un alt squeeeeeeeeeeeeeeeeek teribil îi răsună în spate.

Micuţul dragon plângea din nou.

Şi fizica sfârşi în rotocoale de cenuşă pe pardoseală. Umanitatea trebuia să redescopere de la început termodinamica şi legile pârghiei. Le vor trebui milenii, dacă totul mergea bine!

În timp ce Yorsh se gândea disperat ce să facă şi cum să facă, îi veni în minte unul dintre proverbele lui Arduin, Stăpânul luminii, fondatorul Daligarului: „Când nenorocirile ameninţă, nimeni nu mai are timp să se gândească la singurătatea şi disperarea sa şi, prin urmare, nu mai este disperat şi singur."

Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să-l scoată pe micuţul dragon din găoace. Coaja era groasă de trei degete. Yorsh încercă să o rupă, dar era ca şi cum ar fi încercat să zdrobească o piatră cu mâinile. Întinse cu băgare de seamă o mână, având grijă ca mişcarea să fie cât mai lentă posibil, pentru a nu-l speria pe micuţul dragon.

Mişcarea nu fu îndeajuns de lentă.

Se auzi un alt squeek slab, însoţit de obişnuita flăcăruie: din fericire, printre cărţile cu reţete de gătit ciuperci şi manualele de construit maşini zburătoare se afla şi un manual de tratare a arsurilor.

Yorsh încercă din nou, de data aceasta cu mâna stângă, având în vedere că dreapta arăta precum o mânătarcă din *Cum să gătiţi ciupercile pe jar*, de pe cel de-al patrulea raft din latura de sud a celei de-a

treia săli. Îşi încetini şi mai mult mişcarea, pentru a evita creşterea asemănării feţei sale cu una din figurile din *Cum să nu carbonizaţi ciupercile pe jar*, aflată pe cel de-al treilea raft din latura de sud din cea de-a treia sală.

Mişcarea fu îndeajuns de lentă.

De data asta, Yorsh reuşi să pună mâna pe capul micuţului. Arabescuri din minusculi solzi verzi alternau cu fâşii de blană moale ca şi catifeaua, care erau de un verde mai închis, cu irizaţii de aur. Totul era neted, pufos şi cald, dar, prin mână, elful simţi frica disperată a micuţului, o spaimă explozivă şi totală, aşa cum numai spaima unui nou-născut poate fi, o spaimă ce stăpâneşte un creier unde încă nu se află nimic altceva şi, prin urmare, stăpâneşte totul.

Se mai aflau, înăuntrul căpşorului cald al imensului pui de dragon, o nelinişte nesfârşită şi teama de ceva infinit mai chinuitor decât foamea şi infinit mai înfricoşător decât întunericul.

Yorsh risca să fie cuprins de teama aceea oarbă, abisală, şi-i veni în minte propria-i imagine, singur sub ploaia nesfârşită, cu nimeni alături în afară de el însuşi până la marginea orizontului.

Teama că eşti singur.

Teama că nimeni nu te iubeşte.

Înţelese ce trebuia să facă. Se gândi, cu toate puterile, la el şi micuţ împreună. Se imagină pe sine

ţinându-l pe dragonaş cu capul pe genunchi în mijlocul unei câmpii infinite, smălţuită cu minuscule margarete. Apoi îşi imagină cum el şi micuţul dormeau îmbrăţişaţi. Apoi cum îşi împărţeau migdale dulci şi păstăi, câte o jumătate de fiecare. Apoi, din nou, cum micuţul îl ţinea cu capul pe genunchi într-o câmpie infinită de margarete.

Micuţul se calmă, trăsăturile i se destinseră, ochii i se înseninară.

– Totu-i bine, puiuţule, totu-i bine.

Micuţ este un mod de a spune. Dragonelul era cât un muntişor. Dar nu-i venea în minte nici un alt apelativ. Era mic. Ochii îi erau mari şi umezi, verzi şi aurii ca un lac de munte în care străluceşte soarele.

Fraza „Totu-i bine, puiuţule, sunt cu tine“ dădea rezultate. Ochii verzi ai dragonului se pierdură în cei albaştri ai elfului.

– Micuţ, micuţule frumos. Eşti micuţul meu frumos. Eşti puiuţul meu frumos. Puişor, micşor, dragonaş frumos, dragonaş mititel, puiuţ frumos.

Micuţul dragon se lumină la faţă. Pentru întâia dată în viaţa lui zâmbi.

Era cu mult mai puţin colţos decât un dragon adult şi avea un zâmbet extrem de tandru, deşi aproape ştirb: nu se vedea nici urmă de colţi posterolaterali, posteromediali, caudali şi cranieni inferiori, doar aceia centrali se schiţau puţin.

Pentru întâia dată în viaţă dădu din coadă, iar ciclopicul ou se fărâmă. Iată cum ieşeau din ou. În carte nu era scris: ar fi trebuit să adauge el asta. Bucăţile de coajă zburară în toate direcţiile, ca o explozie de focuri de artificii verde-smarald şi aurii.

– Erbrow! Iată cum te vei numi. Erbrow, repetă elful triumfător.

Micuţul, literalmente, nu-şi mai încăpu în piele de bucurie. Tropăi fericit. O lovitură teribilă a cozii zdrobi o antică stalactită şi câteva roci se prăvăliră din tavan. Urmă un squeeeeeeeek încărcat de încântare şi, din fericire, Yorsh reuşi să se aplece la timp pentru a-şi salva faţa, dar părul îi fu transformat în rotocoale micuţe de cenuşă, ce dansară pe podea alături de ceea ce mai rămânea din *Arta meridianelor*. Umanitatea nu va mai reuşi să afle nici măcar ora exactă timp de secole ce urmau să vină. Chiar şi o amărâtă de previziune a trecerii unei comete sau a unei eclipse ar fi fost o acţiune însemnată.

Yorsh se aşeză pe pământ: dragonaşul zâmbi din nou. Surâsul îi era în întregime ştirb, iar ochii i se luminau şi mai mult când zâmbea. Micuţul îşi puse capul pe genunchii lui şi adormi imediat, sfârşit.

Pace.

Yorsh simţea cum îl arde mâna dreaptă. Şi fruntea îi fusese atinsă de foc.

Încercă să alcătuiască repede un plan cu lucrurile pe care trebuia să le facă în regim de urgenţă: să aranjeze toate cărţile şi pergamentele, îngrămădindu-le în camera centrală, protejându-le astfel de micuţul dragon, dar şi de intemperii. O altă urgenţă: trebuia să-şi caute plante de arnică montană, omag şi digitale purpurea şi să găsească modalitatea de a-i da infuzii micuţului dragon, astfel încât să-l facă să fie puţin mai, cum se spune, manevrabil. Ce înseamnă să ai noroc: plantele de arnică montană servesc şi la tratarea arsurilor. Ar trebui să le planteze peste tot. Mişcându-se încetişor pentru a nu-l deranja pe micuţ, care-i dormea în poală, Yorsh se alungi pe podeaua peşterii, în mijlocul unui covoraş de micuţe margarete, întinse mâna stânga, unica neatinsă, şi, lungindu-se cât putea, recuperă manualul de dragonologie, cea mai importantă carte din bibliotecă în momentul acela.

Margarete? O câmpie de margarete acoperea podeaua peşterii.

Multe informaţii utile despre dragoni nu erau cuprinse în manual.

Nici măcar faptul că mintea unui dragonaş îndeplineşte visele atunci când acesta este fericit nu era menţionat.

Sau, cine ştie, poate că fusese menţionat, dar acum era ros de mucegai.

5

Munceau încă de dimineaţă la culesul strugurilor: cea mai frumoasă muncă din lume. Nu exista modalitate de control prin care puteau fi număraţi toţi ciorchinii dintr-o vie, toate boabele dintr-un ciorchine. Trebuiau să cânte neîncetat pentru a demonstra că nu au nimic în gură, dar era imposibil să-ţi dai seama când lipsea o voce. Notele melodiei

...noi toţi pe Guvernator îl iubim,
şi în el ne încredem
recunoscători îi suntem
pentru toată dragostea saaaa....

răsunau neîntrerupt printre viţele de vie. Copiii învăţaseră să mănânce pe rând, câte unul singur o dată, cel care se afla în acel moment cel mai departe de Tracarna, care trecea mereu printre rânduri, în timp ce Stramazzo sforăia grav la picioarele povârnişului pe

care se aflau viţele de vie, la umbra unui smochin. Când dormea, gura i se deschidea, iar saliva i se prelingea pe barba sură, astfel încât avea un aer mai puţin tâmp decât atunci când era treaz.

Nici măcar Creschio şi Moron nu reprezentau un pericol: erau mult prea preocupaţi să înfulece cât mai mult posibil.

Soarele strălucea deasupra şirurilor. Vara fusese uscată: strugurii erau minunaţi. În depărtare, deasupra Munţilor Întunecaţi, strălucea întâia zăpadă. Se spunea că de cealaltă parte a Munţilor Întunecaţi se afla marea, un fel de râu imens ce nu se sfârşeşte niciodată şi care se continuă în toate părţile, până când orizontul îl desparte de cer. Robi se gândi la tatăl ei, care-i povestea că mai devreme sau mai târziu o va duce să vadă marea, pentru că spiritul fiinţelor libere le împinge inevitabil înspre locurile unde orizontul nu este întretăiat de nimic, iar cerul îşi afla hotar cu lumea de-a lungul liniei orizontului.

Iomir se afla lângă Robi şi, până şi ea, avea un aer aproape fericit, iar între o boabă de strugure şi alta striga cât o ţinea gura

...pentru toată dragostea saaaa...

Apoi, dintr-o dată, faţa lui Iomir se crispă, fetiţa îşi duse mâinile la gură şi aproape că scăpă pe jos

ciorchinele pe care tocmai îl culesese. Pe faţă i se oglindiră în ordine: cea mai mare uluire din lume, cea mai mare fericire din lume, cea mai cruntă nefericire din lume, cea mai groaznică spaimă din lume şi cea mai mare oroare din lume. Robi se întoarse să se uite în aceeaşi direcţie a privirii lui Iomir şi zări o umbră pitulându-se printre rânduri. Înţelese din zbor: era unul dintre părinţii lui Iomir (sau poate amândoi), care venise să-şi ia fiica, iar micuţa era terorizată la gândul că Tracarna sau Stramazzo sau unul dintre copiii abandonaţi ar fi putut să-l vadă.

În Casa orfanilor se putea ajunge numai dacă erai într-adevăr orfan, adică să fii copilul unor părinţi morţi, sau dacă erai abandonat, adică să fii copilul unor părinţi care plecaseră să-şi vadă de treburile lor, lăsându-şi propriile vlăstare în grija Hienelor.

Acest fapt forma două tabere deosebite, în mod inevitabil ostile, în consecinţă duşmane. Abandonaţii manifestau o solidă obişnuinţă a abandonului: supravieţuiseră într-un fel sau altul foamei şi cruzimii de la vârste foarte fragede, scăpaseră din toate şi le interiorizaseră drept constituenţi fundamentali ai propriilor persoane şi ai vieţii în general, arătând un dispreţ consecvent şi inevitabil, mai mult decât ură, oricui mai tăinuia în memorie reminiscenţe de tandreţe şi belşug. Alungaţii îi cunoşteau pe Tracarna

şi Stramazzo dintotdeauna şi erau trataţi de aceştia aproape cu bunăvoinţă, în limita îngustă a bunăvoinţei de care erau capabili cei doi. Abandonaţii reprezentau, prin însăşi existenţa lor, dovada că prelungitele cure ale Hienelor puteau fi compatibile chiar cu supravieţuirea: erau, într-un anumit sens, floarea de la butoniera Casei orfanilor.

Alungaţii erau călăuziţi de un vis nedezvăluit: într-o zi, cineva avea să vină să-i ia, un rege sau o regină avea să bată la uşa Casei orfanilor în căutarea vlăstarului pierdut în urma unor evenimente teribile: dispărut în timpul unui cutremur, furat de ape într-un coş de răchită în timpul unei revărsări, răpit din simplă răutate de orci, troli, elfi, vârcolaci şi fiinţe asemănătoare şi apoi abandonat.

Zi după zi, la uşă nu bătea absolut nimeni. De fapt, nu exista nici măcar o uşă la care un rege, o regină sau chiar un oarecare ar fi putut să bată şi să întrebe dacă iubitul său copil, fiica sa preaiubită era din întâmplare acolo. Nu era decât o blană de oaie care se ridica numai pentru a lăsa să treacă Hienele şi eventualii „tutori temporari", care veneau să contracteze munca micuţilor şi negociau cu Tracarna preţul. În acest timp, Stramazzo stătea aşezat sub o salcie, cu unul dintre copii făcându-i vânt, alungând astfel zăpuşeala şi muştele, iar plictiseala îi alungea faţa într-o expresie fără echivoc de cruntă idioţenie.

Dar nu se ştie niciodată. În adâncul minţii lor, abandonaţii, toţi, chiar şi cei mai mari, cei mai lipsiţi de cele mai elementare forme de candoare şi de credinţă, nutreau visul că un rege sau o regină va ajunge într-o zi în faţa blănii de oaie, într-o caleaşcă de aur încărcată cu bucate.

Orfanii ajungeau în Casa orfanilor şi în grija Hienelor fără o pregătire adecvată, ba dimpotrivă, deseori cu o pregătire devenită ulterior inadecvată din cauza dorului şi a amintirilor. Acestui fapt se adăuga prezenţa Hienelor, ce aveau printre sarcinile lor de baza obligaţia de a smulge din minţile tinere orice sentiment de afecţiune care nu era pentru Daligar.

Şi nu era numai asta. Orice făptură umană, chiar şi cea mai rea, mai ales cea mai rea, simte o dorinţă feroce de a fi iubită, cel puţin de a nu mai fi atât de detestată. În privirea disperată, goală a copiilor care se treziseră că mama şi tatăl fuseseră înlocuiţi de Hiene, că pâinea şi brânza fuseseră înlocuite cu mămăliga cu viermi, ascunsă îndărătul fricii şi a foamei, implantată între dezolare şi umilinţă, se află ura.

Deseori, plecarea părinţilor copilului respectiv nu era cauzată de sărăcia lucie, de epidemii sau de foamete, ci de o intervenţie cât se poate de directă a Guvernatorului administrator, o persoană care faţă de

poporul său, pentru binele său, nu s-ar fi zgârcit niciodată să aplice sfânta pedeapsă cu spânzurătoarea. Acest fapt sporea pe de-o parte ura din privirile copiilor şi, pe de alta, bucuria lividă a Hienelor în aplicarea pedepselor, micşorarea raţiilor, înmulţirea sarcinilor.

Intervenţiile directe ale Guvernatorului puteau consta într-o condamnare la spânzurătoare sau într-o condamnare la exil, aceasta din urmă fiind însoţită şi de un ordin de a părăsi copiii, consideraţi a fi proprietatea comitatului.

Era ceea ce li se întâmplase părinţilor lui Iomir, care, dacă s-ar mai fi întors vreodată pentru a încerca să-şi ia fiica, ar fi comis infracţiunea de răpire de minori, ce atrăgea pedeapsa cu moartea.

Ca un comandant militar ce studiază strategia unei ciocniri armate, Robi localiză rapid poziţia Tracarnei şi pe cea a reprezentanţilor cei mai răi ai taberei abandonaţilor, în principal Creschio şi Moron, dar şi Cala, fetiţa care avea un deget lipsă şi care o detesta pe Iomir din tot sufletul. Creschio şi Moron erau departe, de cealaltă parte a viei; Tracarna se afla la aproximativ mijlocul distanţei dintre Robi, Iomir şi umbra ascunsă, dar întoarsă spre acea parte a colinei unde unul dintre copiii cei mai mici căzuse şi poate se rănise – lucrul cel mai grav era că răsturnase coşul cu strugurii pe care îi culesese.

Pericolul era Cala: se afla la câţiva paşi de umbra pitulată. Din fericire, era distrasă de isprava răsturnării coşului, acompaniată de injuriile Tracarnei, dar n-ar fi durat prea mult. Robi chibzui frenetic, încercând să găsească o idee, apoi o rupse la fugă ca nebuna, cât mai departe posibil de umbra ascunsă:

– Şarpele, ajutor, un şarpe! începu ea să strige cât o ţinea gura.

– Încetează imediat şi întoarce-te la muncă, fetiţă neroadă! ţipă Tracarna drept răspuns. În cel mai rău caz poate fi o năpârcă.

Prea târziu: panica se răspândise printre rânduri sau poate că nu era decât o scuză pentru a cânta mai puţin şi pentru a mânca mai mulţi struguri. Copiii încetară culesul. Se auzeau strigăte de panică din toate părţile şi toţi alergau ciocnindu-se unii de alţii. Robi continua să alerge prefăcându-se înspăimântată, agitându-şi mâinile şi scoţând strigăte îngrozite. Se împiedică în mod autentic şi plonjă peste unul dintre coşurile imense unde panerele pe care le umpleau copiii erau deşertate treptat. Coşul oscilă de câteva ori, apoi se dezechilibră definitiv şi căzu pe pământ, unde începu să se rostogolească în vale, pierzându-şi o parte din conţinut, dar nu prea mult: restul rămăsese acolo neatins. De fapt, când, după o ultimă săritură peste un bolovan, îşi luă zborul pentru a ateriza pe Stramazzo, era aproape plin. Izbucni o

adevărată zarvă. Toţi ţipau. Tracarna se grăbi să-şi elibereze tovarăşul, dar dimensiunile coşului păreau reproduse după Stramazzo, care rămăsese prins înăuntru. Creschio şi Moron îi veniră în ajutor, adăugând scenei – ei doi ce trăgeau dintr-o parte, Tracarna de cealaltă şi la mijloc Stramazzo care ţipa dinăuntrul coşului, împrăştiind suc de struguri – un aer nedorit de caraghios. Între rânduri, cineva începu să râdă tare. Cu coada ochiului, Robi o întrevăzu pe Iomir dispărând printre rândurile de viţă de vie, în braţele umbrei întunecate.

Plecase.

Problema era acum ea. Încercă să găsească o altă idee pentru a scăpa din încurcătură, dar mintea îi era goală, nimic nu fremăta înăuntru, ca suprafaţa goală a bălţii mici din spatele casei, după ce raţele migraseră spre sud să-şi petreacă iarna.

Stramazzo, eliberat în sfârşit din coş, şiroind de suc de struguri ca o bute toamna, se ridicase şi se îndrepta spre ea, arătându-şi o a treia expresie, în afară de cea de satisfacţie tâmpă şi de cea de prostie pură şi crudă: cea de furie. Nu avea un aer inteligent nici măcar aşa, dar izbutea să fie înfricoşător.

– Tu... tu, începu el să strige arătând cu degetul arătător spre Robi, tu... tu, apoi vocea i se frânse.

Robi nu încercă nici cea mai mică dorinţă să ştie ce ar fi urmat după „tu“. Se întrebă câte posibilităţi

avea să încerce şi ea să fugă: nici una. Creschio şi Moron îi blocau calea.

Se întrebă câte lovituri urmau să-i administreze şi de câte ori avea să fie scoasă din rând pentru a nu primi mămăligă şi mere, iar teama de suferinţă o cuprinse, împreună cu un sentiment de disperare cauzat de foame.

Pentru întâia dată simţi că-i este teamă: poate că nu va reuşi să supravieţuiască până la primăvară.

Robi rămase nemişcată, copleşită. Pentru întâia dată în viaţă, până şi cea mai vagă urmă de speranţă părea că dispăruse.

Brusc, lumea deveni verde. Cineva zbieră de spaimă. Robi îşi ridică privirea. Ceva enorm, de culoarea smaraldului, se afla pe cer, iar lumina îl străbătea. Robi înţelese prima, deşi ar fi mai corect să spunem că recunoscuse ceea ce se întâmpla: aripile unui dragon acoperiseră soarele.

6

Yorsh se trezi şi se întinse. Arsurile de pe braţul drept şi cele de pe frunte erau practic vindecate şi aproape că nu le simţi, în timp ce acelea de pe spate îl făcură să vadă stele verzi. Se ridică şchiopătând. Ultima stalactită pe care coada dragonului o făcuse să se prăbuşească peste el îi lovise gleznele. Pe amândouă. Era anchilozat, înţepenit şi îl durea tot corpul. Frigul îi amorţise membrele, iar genunchii nu-l mai ascultau.

Se simţea precum un rac ce dormise într-un gheţar.

În Arstrid, ultimul sat semnalat, vânătorul îi cumpărase haine calde şi comode din lână cenuşie şi azurie, dar hainele nu cresc, în timp ce copiii da, fără să mai socotim restul: descusături, rupturi şi locuri unde stofa pur şi simplu nu mai exista, de cât se tocise. Acum tot ceea ce-i mai rămăsese era doar o zdreanţă în jurul şoldurilor şi în rest crăpa de frig.

Îşi amintea de vremurile bune când dormea la o temperatură perfectă, sub un strat perfect de fluturi care îl încălzeau. Şi chiar se plânsese! Un destin cu destul de mult simţ al umorului îi îndeplinise toate dorinţele. Imperfecţiunea şi nesiguranţa abundau acum, ba mai mult, dădeau pe dinafară: ce n-ar fi dat să mai aibă câteva zile în mod previzibil şi plictisitor de asemănătoare celorlalte.

Îşi aminti de sine când era mic, când avea aproape trei ani, în timp ce murea de frig, de frică şi de foame, prin întuneric şi ploaie: ceruse destinului puţină căldură şi îndestulare şi timp de treisprezece ani avusese într-atâta încât să se îngreţoşeze. În mod evident, destinul nu cunoştea jumătăţile de măsură.

Micuţul dragon continua să doarmă. Un strat subţire de zăpadă acoperea păduricea de zadă unde-şi petrecuseră noaptea. Era mai bine să nu stea în bibliotecă: nu numai pentru a mai salva astfel din ştiinţa umană, dar şi pentru că micuţul era o fiinţă fericită, întotdeauna veselă: nu înceta niciodată să-şi agite coada, iar stalactitele doborâte din cauza loviturilor puteau fi chiar letale.

Tânărul elf se îndreptă spre ieşire, în luminiş. La hotarul cu gheţarul creştea arnică montană. Yorshkrunsquarkljolnerstrink făcuse tot posibilul

pentru a reuşi să-i comunice micuţului dragon conceptul de câmp de arnică montană, cu speranţa de a-l vedea luând naştere la picioarele sale. Tot ceea ce obţinuse fusese un squeeeeeeek dezolat, în semn de neînţelegere, însoţit de inevitabilele şi ucigătoarele flăcărui: umărul îl mai durea încă numai când se gândea.

În mod evident, materializarea se producea numai atunci când avea emoţii grandioase: fericire cu grămada şi snopi de sentimente de afecţiune care-i ţâşneau prin pori. Simpla nevoie de a avea puţină arnică pentru a-şi vindeca arsurile nu-i provoca efluviul de bucurie necesar.

Mai mult, micuţului îi creşteau colţii: cei din mijloc se înălţaseră ceva, iar cei posterolaterali dădeau semne că ies. Acest fapt îi provoca o mâncărime a gingiilor, iar el o alina prin ros. Între cărţile sfârşite pe rug şi cele ce sfârşiseră tocate, cunoaşterea generaţiilor viitoare risca să se împuţineze. Era ca şi cum ai fi avut în casă un şoarece de o mie şase sute de livre.

Yorsh reuşi să ajungă şchiopătând până la arnică: erau puţine plante, dar îndeajuns pentru spate şi umăr. Pentru a anula flăcările micuţului dragon sau măcar pentru a le domoli puţin, i-ar mai fi fost

necesare omagul şi degeţelul roşu, dar problema era că manualul nu dezvăluia doza. Recomanda ca în infuzie să se pună puţine flori, pentru că mai multe ar fi fost toxice. În mod letal toxice. Cât însemna puţine şi cât însemna multe?

Având acest dubiu, continuă seria arsurilor. Trebuia doar să le limiteze puţin, evitând ca micuţul să încerce orice fel de emoţie neaşteptată.

Yorsh terminase. Se ridică în picioare. În spatele lui crestele înzăpezite ale Munţilor Întunecaţi se zugrăveau albi pe cerul albastru, iar dedesubtul lui se deschidea valea largă.

Privirea îi rătăci fără ţintă. Peste păduricea de brazi roşii, unde o vulpiţă se ivise pe neaşteptate speriindu-l pe Erbrow – păduricea fumega încă. În schimb, tufişurile de lângă lac, unde Erbrow descoperise un roi magnific de fluturi, se stinseseră acum. Yorsh se îndreptă şchiopătând spre pădurea de zadă. Dacă Erbrow se trezea şi îşi dădea seama că era singur, s-ar fi speriat şi, din nou, un număr frumuşel de arbori s-ar fi transformat în cărbuni aprinşi.

Între zade, micuţul dragon încă dormea. Yorsh se aşeză, apoi îl mângâie. Degetele îi trecură uşor prin puful moale, călduţ, de culoarea smaraldului. Un dragon nou-născut cântăreşte o mie şase sute de livre, scria în carte.

O mie şase sute de livre de dezastre şi de distrugeri. O mie şase sute de livre de puf călduţ şi de tandreţe.

O mie şase sute de livre de catastrofe şi de arsuri. O mie şase sute de livre de solzişori transparenţi şi de afecţiune.

Micuţul dragon se trezi, se întinse şi căscă larg, fapt ce transformă în cenuşă creasta pinului secular de la marginea rariştei.

Apoi Erbrow observă prezenţa elfului, îl privi fericit şi izbucni în râs, bucuros să-l regăsească. Yorsh reuşi să se ferească la timp: acum avea reflexe de felină, dar o tufă de rozmarin fu cuprinsă de flăcări. Yorsh continuă să-l mângâie pe micuţ, care dădea din coadă încântat. Yorsh şi micuţul dragon se strânseră unul în celălalt, alături de tufa de rozmarin care ardea încălzind aerul şi dând sclipiri aurii ceţii. Micuţul îl privi extaziat, iar tânărul elf îl sărută pe vârful nasului. Era ca şi cum ar fi avut un frăţior mai mic. Erbrow se simţi cu adevărat fericit, dădu din coadă şi mai abitir, iar o zadă, retezată în două, se prăbuşi la pământ. De data aceasta, Yorsh reuşi să o evite: da, în mod sigur, devenise agil ca o felină. Da, în mod sigur, era de parcă ar fi avut un frăţior nou-născut. Un frăţior nou-născut cântărind o mie şase sute de livre.

O mie şase sute de livre, dintre care cel puţin o jumătate de duzină erau numai glandele ce generau focul.

Nu mai era singur până la marginea orizontului, dar, fără nici o umbră de îndoială, destinul, cel puţin destinul său, nu avea deloc înclinaţia spre jumătăţi de măsură. Măcar de nu l-ar mai fi durut atât spatele!

Yorsh îşi luă vechea desagă brodată: o purta pe umăr. O deschise şi scoase pergamentul şi o mână de păstăi pe care le dădu micuţului. Era înnebunit după ele, aşa că începu să le mănânce vesel şi liniştit una câte una, foarte lent, precum toţi puii de dragon.

Dragonul depăşeşte stadiul de nou-născut numai cînd învaţă să zboare. Numai atunci infinita lor înţelepciune începe să se dezvăluie, numai atunci el învaţă să vorbească, să scrie şi să facă legătura între focul generat de el şi răul pe care îl provoacă acesta...

„Cînd" şi nu „când". După aceea denotă consecinţa. Efectul faptului că învaţă să zboare; după primul zbor, dragonul depăşeşte stadiul de nou-născut. Era chiar şi un desen care ilustra conceptul. Emoţiile provocate de zbor, însumate mişcărilor muşchilor pectorali şi dorsali, permit micuţului dragon maturizarea definitivă a creierului.

Prin urmare, tutorele dragonului trebuia să-l înveţe să zboare. Şi cât timp nu reuşea, era mai bine să-şi procure din abundenţă arnică montană.

Problema era: cum? Zborul se învaţă prin imitare.

Yorsh nu ştia să zboare. Maximul experienţelor sale de acest gen se reducea la o după-amiază petrecută în leagăn. Prima idee ce-i trecu prin minte lui Yorsh fu simplă şi genială. Îşi puse mâna pe căpşorul imens al micuţului dragon şi apoi se concentră din răsputeri asupra unui stol de pitulici ce se tot roteau. Fără efect. Micuţul dragon avu câteva tentative de a ciripi (astfel fură distruse opt plante de mandarin rozalii, iar lui Yorsh asta îi provocă o arsură pe braţul drept) şi petrecu jumătate de zi ţopăind de parcă era convins că ar fi cântărit doar un sfert de uncie, dezrădăcinând trei arbuşti agăţători de grepfruit roşu (încercase să ţopăie pe crengile lor în două picioare).

Cea de-a doua idee fu mai pragmatică. Yorsh îşi fabrică două aripi mecanice cu frunzele celor doi arbuşti de grepfruit doborâţi, pe post de pene, şi încercă o demonstraţie directă. Micuţul îl privise cu o uimire lipsită de interes, în timp ce elful alerga în susul şi-n josul luminişului, agitând două aripi imense din frunze.

Cu puţin înainte ca Yorsh să se prăbuşească lovit de un atac de cord, datorită extenuantei curse, Erbrow găsi o broscuţă. La început se sperie, având în vedere că era prima pe care o vedea, iar flăcăruia

ce urmă distruse un prun sălbatic din apropiere, apoi începu să se joace plin de veselie, săltând şi el încoace şi încolo.

Văzând că nu are nici un succes, Yorsh încercă să-şi îmbunătăţească prestaţia căţărându-se pe nişte stânci şi planând apoi spre pământ. Cert este că trecuse ceva timp de când citise manualul despre construirea maşinilor zburătoare, iar acum nu-l mai putea reciti, dat fiind că fusese carbonizat la cel de-al doilea strănut al micuţului, în timp ce scrierile despre montgolfiere şi zmee fuseseră distruse de primul.

Aripile, evident, nu erau suficient de mari şi probabil că şi angulaţia frunzelor ce serveau drept balansier faţă de a celor care suportau impactul cu aerul nu era cea corectă. La prima tentativă se prăbuşise jalnic, într-un nor de frunze de grepfruit roşu, pe o pajişte acoperită de genţiane. Expresia micuţului dragon trecuse de la uimire la disperare: un perete al muntelui urma să poarte multă vreme dovezile plânsului său disperat. Yorsh învăţase cum să stingă focul: aplica inversul transferului de energie cu care reuşea să-l aprindă. Cert este că energia era transferată, nu anulată. Se regăsea astfel în capul tânărului, îndărătul frunţii, deasupra nasului mai exact, unde mai stăruia arzând pentru puţin, dând senzaţia, pe de-o parte, a unei arsuri interne, iar pe de alta a unei ucigătoare dureri de cap, ceea ce ar fi

fost totuşi suportabil, dacă nu s-ar fi adăugat contuziilor gleznelor, arsurilor de pe spate, julițurilor de pe genunchiul stâng, ca să nu mai vorbim despre vânătăile din coate şi scrântirea degetului mare de la piciorul stâng.

Degetele şi ochii tânărului parcurgeau anticele pergamente pe care, acum, le ştia pe de rost. Ţinea în mână florile de arnică montană şi zăpadă proaspătă, pe care şi le trecea peste toate punctele dureroase: arsuri, tăieturi, contuzii, excoriaţii, luxaţii, julituri şi vânătăi. Tresări dintr-o dată. Ultima pagină, pe care nu o putuse dezlipi, se desprindea acum, devenind lizibilă.

Arnica montană pe care o ţinea în mână, alături de zăpada proaspătă adăugată aburului de rozmarin, acţiona cu succes împotriva mucegaiului de pe pergamente. Era o descoperire interesantă. Ar fi putut să o adauge la *Manualul despre păstrarea şi salvarea pergamentelor antice*, asta dacă micuţul nu-l rosese deja.

Erau puţine rânduri.

Dacă dragonul nu are pe nimeni care să-i spună poveşti despre prinţese schimbate şi prinţi preafrumoşi, mai rămâne încă o posibilitate: să i se citească. Există o nouă rasă de creaturi vii, născute prin îmbinarea speciei elfice şi a celei umane. Ele nu

sunt precum elfii, ce adoră cărţile de ştiinţă şi pe acelea care descriu cum se fac lucrurile, nici precum oamenii, cărora nu le place nici un gen de carte, deoarece, după prăbuşirea imperiului şi venirea pestriţelor populaţii barbare (care creşteau animale), au devenit sălbatici sau poate chiar mai rău.

Yorsh citi, apoi reciti şi mai citi o dată, iar apoi continuă să recitească, până când fu sigur, până dincolo de orice posibilitate, până când fiecare cuvânt, fiecare literă sau silabă i se întipăriseră în minte ca fierul încins pe piele.

Erbrow terminase de mâncat păstăile şi venise fericit să fie mângâiat.

Fiinţe născute din rasa elfică şi cea umană. Prin urmare, căsătoriile dintre elfi şi oameni nu fuseseră întotdeauna pedepsite, nu existase dintotdeauna condamnarea la arderea pe rug. De fapt, acum că se gândea mai bine, tocmai pentru că fuseseră interzise însemna că erau posibile.

El se imaginase întotdeauna singur. Un băieţandru singur. Un tânăr singur, un bărbat singur, un bătrân singur, ce moare singur înconjurat de cărţile sale. Singur sau în compania unui dragon.

Dar nu era aşa: s-ar fi putut însoţi cu o tânără umană. Numai gândindu-se, i se strânse inima. O tânără umană ar fi fost umană, adică, de fapt, da, se

putea spune „cu caracteristicile oamenilor". Plânsul care se manifestă prin apa ce picură din ochi şi din nas. Un non-elf poate chiar să nu aibă părul blond şi ochii albaştri. Dinţi cariaţi. Ar fi o persoană care consumă carne moartă şi striveşte ţânţarii în palme. Mai mult decât inima, i se strânse stomacul.

Şi, ca şi cum asta n-ar fi fost îndeajuns, fiii ce s-ar fi născut ar fi bătut câmpii povestind despre prinţese pierdute prin câmpuri de măzăriche şi regăsite în cele de fasole.

Pe de altă parte, dacă nu distrugea biblioteca acum, arzând-o sau făcând-o să se dărâme, şi dragonul său ar fi putut avea unde să clocească. Un loc adăpostit, fructe şi dezgustătoarele romane stupide la discreţie.

Brusc îşi aminti despre profeţia din Daligar.

Spunea ceva despre un elf care era cel mai puternic şi ultimul. Acum ştia că este el. Elful cel mai puternic şi ultimul ar fi întâlnit ultimul dragon. Yorsh se cutremură la gândul ăsta. Ultimul? Ultimul în sensul că dragonii existau doar câte unul, pe rând, sau în sensul că nu avea să mai reuşească să-şi depună oul şi o dată cu el rasa lui urma să se stingă?

I se părea chiar c-ar mai fi fost scris că destinul lui era să se căsătorească cu o copilă ce purta numele luminii dimineţii, fiica bărbatului şi a femeii care... Mai urmau patru cuvinte, dar el nu reuşise să

le citească. Nu erau simple caracterele celei de-a doua dinastii runice, mai ales dacă stăteai în braţele unei persoane care aleargă. Dacă ar fi putut să citească doar acele patru cuvinte, cele de după „care"... Dacă vânătorul care-l purta în braţe ar fi încetinit puţin! Ar fi avut timp să citească, iar acum nu ar mai fi avut îndoieli în privinţa destinului său. Dar ar fi fost prinşi şi spânzuraţi, dacă ar fi fost mai înceţi... De fapt şi spânzurarea ar fi împiedicat destinul: mai bine era să se limiteze la îndoială. Dacă ar fi înţeles cel puţin de ce se supăraseră atât pe ei oamenii aceia în Daligar! El era un elf, este adevărat, dar tot ceea ce realizase cu magia lui în Daligar nu fusese decât să învie o găină. Era o găină foarte frumoasă, cu penele într-o nuanţă caldă de maro.

Nu putea să fie decât el cel care trebuia să se căsătorească cu o copilă ce avea în nume lumina dimineţii.

Trebuia să-l înveţe pe dragon să zboare. Trebuia neapărat să-l înveţe pe dragon să zboare.

Mai avea o idee pe care nu o pusese în practică şi care ar fi putut funcţiona.

Yorsh se îndreptă spre crestele înzăpezite. Erbrow îl urmă tropăind, încălzit sub pielea şi solzii verde smarald.

Elful se cutremură de frig. Concentrându-şi toate forţele pe senzaţia de cald, reuşea doar să nu

degere, dar frigul era teribil. Vegetaţia era din ce în ce mai rară. Zăpada se făcu mai adâncă. Ninsoarea slabă din ultimele zile se depozitase jos, în vale, pe iarbă, şi acolo sus, peste zăpada veche din iarna precedentă.

Găsise un loc perfect. Îl văzuse din vale: o rocă mare ascuţită, deasupra unui pinten de stâncă, douăzeci de metri mai jos. Şi mai jos era prăpastia: o cădere verticală de mii de picioare, în mijlocul unor vârfuri de granit înalte cât zeci de turnuri însumate. În capăt se deschideau văile cu păduri de zadă, ce alternau cu luminişuri şi, dincolo de ele, în toată splendoarea ei, era marea.

Frigul era insuportabil. Locul era perfect. Ideea era să înceapă să se joace cu micuţul dragon şi să-l facă să-l urmeze pe rocă. În ultima clipă, Yorsh s-ar fi aruncat sub margine: era un loc unde se afla un fel de nişă făcută parcă special. Erbrow, în elanul de a-l urmări, ar fi căzut în gol şi, odată aflat în aer, şi-ar fi deschis aripile pentru a plana apoi spre pintenul de stâncă douăzeci de metri mai jos. Pintenul era mare. Nu exista nici un risc pentru micuţ să sfârşească în prăpastie: un plan simplu şi genial.

Yorsh începu să alerge. Îşi agita braţele, râdea şi-l striga pe micuţ. Erbrow nu-şi mai încăpea în piele de fericire. Scâncea de încântare. Flăcări mici de bucurie topeau din loc în loc zăpada, încălzind aerul.

„Acum", îşi spuse elful. Începu cursa. Simţea în spate pământul cutremurându-se sub paşii de elefant ai micuţului. Ajuns la marginea rocii, se aruncă în nişă şi se ghemui, având inima cât un purice. Erbrow nu avu timp să se oprească, depăşi marginea, se trezi în gol, porni în jos înspăimântat, fără să-şi deschidă aripile, şi se prăbuşi pe pintenul de stâncă, douăzeci de metri mai jos.

Rămase acolo împietrit, deoarece i se întâmpla pentru întâia dată în viaţă să se rănească şi încă într-o asemenea măsură. Pielea şi solzii care-l protejau de toate îi erau juliţi, învineţiţi, năclăiţi de sânge. Micuţul dragon nici măcar nu începu să plângă. Ridică încet capul şi-l căută cu privirea pe Yorsh. Cel mai rău fu când îl văzu. Rămase cu ochii aţintiţi la el.

O mie şase sute de livre de stupoare. O mie şase sute de livre de disperare, suferinţă şi dezamăgire. Chiar şi creierul său de nou-născut pricepea că-i făcuse acest lucru într-adins. Cum de putuse să-i facă aşa ceva? Dar de ce îi făcuse aşa ceva?

Apoi micuţul dragon îşi lăsă capul în jos. De data aceasta începu să plângă: se tângui un minut. Nu scoase nici măcar o flăcăruie, de parcă focul i s-ar fi stins.

Yorshkrunsquarkljolnerstrink se simţea îngrozitor. Capul îi alunecă spre piept. Simţi că nu mai poate.

Îşi simţi îngrozitoarea singurătate ca un înveliş de oţel ce îi tăia respiraţia.

Singur se târâse prin nămol şi prin ploaie. Un bărbat şi o femeie îl salvaseră, dar nu îl consolaseră, pentru că ei erau oameni, iar el elf, şi un zid de înstrăinare şi neînţelegere fusese tot timpul între ei.

Timp de zece ani trăise alături de un dragon pierdut în angoasele cauzate de perioada lui de clocire, până să ajungă să-i perceapă prezenţa şi gândurile, iar acum, din nou, nu avea pe nimeni. Dorea să fie consolat de cineva, care să-l îmbrăţişeze şi să-i spună: „Ai fost extraordinar, fiul meu, ai făcut tot ceea ce ai putut, tot ceea ce ai ştiut. Acum nu-ţi mai face griji: rezolv eu".

Cuvintele „Nu-ţi mai face griji, rezolv eu" nu le auzise niciodată în toată viaţa lui.

Dorea să fie strigat de cineva, care să-i spună că era gata cina.

Dorea să fie învelit de cineva seara.

Dorea să apară cineva într-atât de mare şi de curajos, încât să-l salveze pe micuţul dragon, cineva care să fi ştiut ce să spună şi ce să facă pentru a-i alina suferinţa.

Nu era nici ţipenie. Numai el. Şi un mic dragon disperat.

Trebuia să se descurce singur. Îşi aminti că vindecase un iepure şi o găină, răniţi atât de grav că

nu supravieţuiseră. Că ajutase plămânii Sajrei să elimine apa. Nu se afla nimeni mai mare şi mai puternic decât el, iar el se afla totuşi acolo. Mai bine decât nimic.

Era acolo. Trebuia să fie de ajuns. Trebuia să se ducă la micuţul dragon, să-i vindece răul cauzat de răni, să le cicatrizeze. Nu putea să-şi lecuiască propriile răni, dar pe ale altora da.

Apoi trebuia să-l consoleze pe micuţ şi să se consoleze şi pe sine. A se consola este unul dintre puţinele lucruri pe care cineva îl poate face şi singur, dar în doi este mai bine: dacă poţi să consolezi pe cineva, eşti şi tu consolat.

Şi apoi trebuia să-l înveţe să zboare. Va reuşi. Numai că dragonul era prea mic.

În câteva luni urma să încerce din nou, iar micuţul va înţelege totul. Sigur, aşa era: calculase greşit timpul. Yorsh îşi îndreptă capul, spatele îl durea, şi se ridică pentru a merge să-l salveze pe micuţ. Din neatenţie îşi prinse piciorul într-o creangă căzută, iar glezna nu-i rezistă şi se clătină: îşi pierdu echilibrul şi căzu în afara rocii. Zbură aproape douăzeci de metri şi ateriză prăbuşindu-se pe micuţul dragon. Tânguiala liniştită se transformă într-un urlet convulsiv. Înspăimântat Erbrow tresări, iar tresărirea îl făcu pe tânăr să zboare cât colo: un zbor prelung într-un semicerc perfect, ca arcadele din timpul primei dinastii runice.

Yorsh ateriză pe marginea pintenului, unde stânca se sfârşea lăsând loc golului.

Reuşi să se agaţe de un tufiş de mure. Restul corpului i se balansă în gol. Sub el – o cădere de o mie de picioare şi apoi granitul.

– Ajută-mă, îi strigă micuţului dragon. Ajută-mă, repetă el cu tot aerul din plămâni. Coada. Întinde-mi coada. Mă poţi salva.

Micuţul îl fixă imobil, înfricoşat. Era împietrit.

O mie şase sute de livre de împietrită neînţelegere.

– Coada, ţipă încă o dată tânărul, aruncă-mi coadaaaaaa!

Mâinile i se răniseră în timpul căderii. În plus, mai avea încă arsurile vechi, care nu i se vindecaseră şi, mai mult, se înţepase în spinii tufişului de mure.

Elful încercă să se ţină agăţat cât putu, dar mâinile îi cedară.

– Sunt pe punctul de a muri. Nu mă lăsa să mor. Coada. Poţi reuşi, animal ticălos. Salvează-mă.

O mie şase sute de livre de absolută, uimită inutilitate.

Yorsh nu mai reuşi să se ţină.

Căzu în gol.

Încercă să găsească nişte idei, dacă nu pentru a se salva, cel puţin pentru a suferi mai puţin în momentul prăbuşirii. Yorsh se întrebă cât dura oare să mori şi dacă ar fi fost suficient cât să simţi durerea.

Încercă să se gândească la mama lui. Acum s-ar fi întâlnit. Gândul nu-l consolă. Unicul lucru la care se putea gândi era că-şi dorea cu orice preţ să mai trăiască.

Lumea se făcu verde. Cerul, soarele, mâinile sale, pe care le ţinea întinse în timp ce cădea, corpul său atât cât reuşea să-l vadă, zăpada în înălţimi, pe piscuri. Totul. Două aripi imense, verzi, se deschiseseră deasupra lui, iar lumina le străbătea.

Micuţul dragon zbura. Era chiar deasupra lui, cu aripile întinse. Cel puţin să zboare îl învăţase.

Se hotărî să nu-şi facă iluzii.

„Mă urmăreşte doar", se gândi Yorsh. „Zboară numai pentru că mă imită. Într-un moment sau altul va scoate un squeeeeeeeeeeeeeeeeek şi, în loc să mă fac bucăţele, voi arde de viu."

Apoi ochii i se încrucişară cu cei ai lui Erbrow. O mie şase sute de livre de decizie. O mie şase sute de livre de hotărâre. Micuţul venea să-l salveze. Căzând, se rănise şi încă tare. Înţelesese că atunci când cazi te răneşti. Venea ca să-i împiedice impactul cu solul. Zburând din toate puterile, venea să-l prindă. Acum îl ajunsese. Yorsh închise ochii şi îşi ţinu respiraţia, aşteptând ca ghearele micuţului dragon să-l sfâşie până la sânge sau poate să-i salveze viaţa. Poate că l-ar fi salvat de la prăbuşire, dar ar fi murit rănit de gheare.

O mie şase sute de livre de inteligenţă.

Simţi cum îl prinde şi-l ridică spre înălţimi. Erbrow îl apucase de încheieturile de la mâini, pe care le strângea între cele două labe ale picioarelor anterioare. Strânsoarea era în acelaşi timp sigură, puternică şi... afectuoasă. Labele lui Erbrow erau încă moi, aşa cum sunt lăbuţele tuturor puilor. Cu ghearele nici măcar nu-l atinsese. Creierul lui se maturizase şi funcţiona!

Micuţul dragon viră hotărât spre înălţimi şi se îndreptă spre colinele de dincolo de Munţii Întunecaţi. Coborâră într-un peisaj dulce, unde viţele de vie alternau cu merii. Yorsh îşi folosi toată forţa pe care o avea, îşi încordă muşchii abdominali şi îşi trase picioarele de parcă ar fi vrut să sară peste cap. Erbrow înţelese manevra şi îl ajută, înclinându-şi umărul drept în acelaşi timp când, la momentul potrivit, îi dădu drumul încheieturilor: tânărul se trezi sus, pe spatele dragonului. Precum doi acrobaţi care se antrenaseră ani de zile. Yorsh întrevăzu jos, printre viţele de vie, minuscule figurine fugind în toate părţile.

– Să plecăm de aici, strigă el.

Erbrow viră din nou şi se îndreptară spre mare, de cealaltă parte a Munţilor Întunecaţi, pe care îi survolară alternând zboruri la mare înălţime, dincolo de nori, cu zboruri joase, atingând vârfurile zadelor. Yorsh descoperi că biblioteca lui era complet izolată

acum. Se produseseră două surpături, probabil că în penultima primăvară, când plouase violent şi în acelaşi timp se pornise şi dezgheţul: una bloca acum scara pe care urcase cu Monser şi Sajra, iar cealaltă cărarea pe care cei doi o folosiseră la plecare. Biblioteca lui nu era accesibilă acum decât unei fiinţe înaripate. Apoi văzu în sfârşit orizontul, care i se deschise în faţă, dincolo de văi, sub nori, întrerupt doar de pescăruşi.

Spatele dragonului părea făcut special pentru a găzdui un cavaler: avea două minuscule aripi interioare, acoperite de puf moale şi cald, situate între aripile adevărate. Dragonul îşi dădu seama că tânărul tremura şi strânse deasupra lui cele două aripi interioare. Era locul cel mai încântător de confortabil care s-ar fi putut închipui.

Dedesubtul lor valea se deschidea în toată splendoarea ei. Erbrow plană în jos cutezător pentru a atinge vârfurile zadelor, apoi se înălţă din nou, coborî din nou până la nivelul ierbii unui luminiş şi apoi urcă din nou spre cer.

Strigătul dragonului străbătu aerul: mult mai jos şi mai profund decât obişnuitul squeeeeeeek şi o dâră de foc se formă în faţa lor. Micuţul dragon o străbătu atât de iute, încât nici el, nici tânărul n-au putut simţi căldura, ca atunci când treci repede degetul peste flacăra unei lumânări.

La fiecare strigăt, cerul căpăta culoarea flăcărilor şi a aurului, apoi redevenea imediat albastru şi limpede. Micuţul dragon coborî spre mare, atinse valurile. Yorsh simţi spuma sărată pe faţă şi în păr. În jurul lui, valurile se succedau, pescăruşii zburau, orizontul nu era tulburat de nimic.

Yorsh se gândi că exista un „înainte" şi un „după" în viaţă: înainte şi după momentul în care, pentru întâia dată, atingi marea. Vieţile în care acest moment nu există sunt vieţi cărora le lipseşte ceva.

Erbrow îşi strânse deasupra lui aripile mici, interne, pentru a-l proteja şi încălzi, iar apoi se cufundă. Yorsh îşi imagină din nou că este un peşte, iar apa sărată din jurul lui se transformă în pură plăcere. Întâlniră un grup de delfini ce-i priviră curioşi. Văzură chiar un delfin-mamă, cu un delfin-pui alături şi inima lui Yorsh se strânse de dorul propriei copilării de care nu se bucurase, dar, apoi, Erbrow viră din nou spre cer, în mijlocul unui stol de pescăruşi, iar nostalgia se dizolvă în picăturile de spumă ce rămăseseră în urma lor, jos.

Dragonul scoase din nou un ţipăt: ţipătul său era jos, puternic, precum un corn de vânătoare. Nici o flacără nu se întinse în faţa lor.

Yorsh începu să râdă: descoperise elementul lipsă. Pentru a stinge flacăra dragonului, mult mai

uşor decât cu omagul, degeţelul roşu şi arnica, se putea folosi obişnuita apă de mare.

Apoi nu se opri din râs, pentru că a zbura spre cer, înspre orizont şi apoi din nou spre cer, cu vântul răsfirându-i părul, pescăruşii alături şi un pui de delfin ce-l privea din apă, făcând salturi pentru a se juca cu ei, era însăşi esenţa faptului de a fi fericit. Nu se opri din râs, pentru că singurătatea fusese sfărâmată şi aceasta era esenţa faptului de a fi fericit, mai mult decât zborul. Avea alături de el, sub el pentru a fi exacţi, un frate adevărat, mare, puternic.

Era cercul orizontului ceea ce el şi Erbrow rupseseră zburând împreună, acela al tristeţii, acela al singurătăţii.

Se aplecă spre dragon şi-l îmbrăţişă. Îşi cufundă faţa în puful de smarald şi rămase aşa. Dragonul ţipă de bucurie. De data aceasta flacăra sa de culoarea aurului străbătu cerul precum o sabie lungă de lumină.

Soarele coborî la orizont. Dispăru. Cerul se umplu de stele. O insulă minusculă pe care crescuse un imens cireş sălbatic era unicul petic de pământ ce se putea vedea: în rest, orizontul forma un cerc perfect, neîntrerupt de nimic, unde cerul şi marea se întâlneau.

7

Robi stătea întinsă la soare, iar timpul trecea peste ea ca apa peste o piatră.

De când dragonul umpluse cerul cu verdele aripilor sale, nu mai munciseră o zi. Nimeni nu plecase pe urmele lui Iomir. Mâncau chiar puţin mai bine, iar ea nu fusese nici măcar pedepsită. Incredibilul se produsese. Pentru a fi sinceri, chiar dacă nu trecuseră decât puţine zile, amintirea a ceea ce se întâmplase cu adevărat era în aşa măsură de răstălmăcită, de contorsionată şi încâlcită în numeroase versiuni succesive, încât acum era de nepătruns.

Teoria cea mai demnă de crezare, în fine, era că un dragon apăruse pe cer, o răpise pe biata Iomir şi că restul orfanilor fusese salvat prin lupta îndârjită dată de Stramazzo, care la sfârşit, vărsându-şi în mod eroic sângele, îl pusese pe fugă. Latura amuzantă a acestui lucru, cu condiţia să ai puţin simţ al umorului, era că după ce li se repetase acest lucru de vreo trei ori, toţi credeau că era adevărat. Adevărul

dispăruse absorbit de pământ, ca şi sucul strugurilor zdrobiţi. Robi nu fusese nici măcar pedepsită. Dimpotrivă: în diversele repetări ale poveştii, devenise cea care dăduse alarma: dacă nu era o eroină propriu-zisă, cel puţin era una dintre protagoniste. La câţiva paşi de ea, sprijinită de îngrăditură, Tracarna povestea întâmplarea unui trimis al Daligarului:

– ...şi atunci această fetiţă, Robi, a dat alarma. Ea este fiica unor oameni de joasă speţă, cea mai rea... – suspină ea – ...din fericire justiţia s-a ocupat de ei, iar graţie moralei dobândite aici, acum Robi a făcut un lucru într-adevăr corect. Desigur, nu a fost vorba doar de amorul dreptăţii, cât şi de teama de dragon, desigur... – râse ea uşor – dar, graţie influenţei noastre, a făcut ceea ce trebuia. Şi apoi, ar fi trebuit să-l vedeţi, pe Stramazzo vreau să spun... – moment de emoţie, ochii pierduţi în gol şi mic zâmbet – a sărit în picioare, a luat un coş imens plin de struguri şi ţinându-l ca pe un scut improvizat...

Prin urmare nici o pedeapsă pentru Robi, nici un copoi asmuţit pe urmele lui Iomir, în mod oficial decedată, şi patru decoraţii pentru Stramazzo: pentru curajul arătat în faţa duşmanului, generozitate faţă de minori, salvaţi de fiară în ciuda lipsei lor de demnitate, dispreţuirea pericolului şi capacitatea de a onora Daligarul, deoarece în momentul în care punea pe fugă monstrul, aruncând în el cu un coş de struguri...

– ...Stramazzo a strigat: „Pentru Daligar şi Guvernatorul administrator" şi s-a aruncat asupra dragonului. Chiar aşa, soţul meu s-a aruncat asupra dragonului cu coşul său de struguri, strigând ca un erou... – mic suspin de emoţie însoţit de lacrimi –. Monstrul era atât de înspăimântat încât a fugit: şi-a desfăcut aripile imense, purtând în fălci ce mai rămăsese din biata Iomir şi...

Robi era fericită că Iomir era liberă, alături de ai ei, dar încă îi simţea acut lipsa. Simţea mai mult ca niciodată nevoia de a vorbi cu cineva, de-a-şi aminti ceea ce se întâmplase, de a înţelege.

Un dragon adevărat apăruse pe cer. Verde, ca în visul ei. Dragonii nu pieriseră, iar visul său nu era o închipuire. Dragonul fusese în lumină, dar, deşi îi bătea soarele în ochi, Robi reuşise să vadă o siluetă umană agăţată de labele sale, pendulând periculos în gol. Ar fi putut fi o pradă: o fiinţă sfâşiată, dar, în momentul în care Robi îi privea, silueta agăţată făcuse un salt şi se aşezase comod pe crupa dragonului. Rămăsese acolo pentru câteva momente. Neagră în lumina soarelui strălucitor, îşi întinsese braţele, de parcă ar fi îmbrăţişat lumea: a fost ultima imagine clară, apoi dragonul virase spre Munţii Întunecaţi, dispărând imediat îndărătul lor.

Prin urmare, dragonul exista şi purta pe cineva în spate.

Pe prinţ? Pe cine, dacă nu pe prinţ? Mintea lui Robi era împărţită în două: o parte îi spunea că visul era adevărat, dragonul venise să o ajute şi să o salveze prin simpla lui prezenţă. Acum urma să se întoarcă şi să o ducă departe de acolo. Fericirea o copleşea, speranţa îi renăştea, amintirea strălucirii ce prindea culoarea smaraldului o ilumina din interior ca o lumânare în întuneric.

Cealaltă parte a minţii îi spunea că nu există nici o logică: ea nu era câtuşi de puţin o prinţesă sau ceva asemănător. Mai exista un dragon: totul se reducea la asta.

Mai exista un dragon, cu un individ deasupra, care din pură întâmplare sosise în momentul în care ea era disperată şi în pericol, pentru a o salva prin simpla lui apariţie şi care, din pură întâmplare, era absolut identic cu dragonul pe care ea îl visa în fiecare noapte, de când familia ei fusese distrusă. Să fie o coincidenţă?

Mai exista un al treilea gând care nu-i dădea pace, era un gând-vierme, un gând-omidă: păros şi veninos ca aceia pe care îi găsea în luna iunie înăuntrul cireşelor ce păreau foarte frumoase, dar nu erau. Poate că tot ce spuneau Tracarna şi Stramazzo era adevărat. Poate că nu erau doar calomnii, doar minciuni. Poate că ea nu era o persoană oarecare. Poate că era adevărat că familia ei era... rea. O

familie care... Robi încercă un sentiment de repulsie numai pronunţând fraza în minte... o familie care îi ajutase pe elfi. Era groaznic, nu putea fi adevărat. Mama ei şi tatăl ei fuseseră buni: nu era adevărat, nu era posibil ca ei să fi făcut un lucru atât de murdar ca acela de a proteja un elf şi, mai rău, pentru bani. Asta fusese acuzaţia: protejarea unui elf în schimbul unor monede de aur, care serviseră apoi la cumpărarea casei, gospodăriei, vacii de lapte, calului, oilor, găinilor şi livezii. Cine a protejat un elf poate avea legături cu un dragon. Şi cel protejat nu era un elf oarecare, ci Elful, cel care venise să terorizeze Daligarul cu un an înainte de naşterea ei. Fusese Guvernatorul administrator cel care salvase oraşul de furia groaznicului individ, o fiară însetată de sânge, care s-ar fi distrat masacrând toţi străjerii, femeile, copiii, câinii, până şi găinile, dacă Guvernatorul nu l-ar fi oprit cu vitejia şi curajul lui.

Detaliile acestei fapte însemnate nu fuseseră niciodată clare. Şi chiar faţă de fapta în sine Robi avea anumite dubii. În toată viaţa ei, Robi nu cunoscuse pe nimeni care să fie fiul cuiva ucis de către teribilul elf din Daligar: cu toate acestea, toţi orfanii din comitat se aflau acolo, cu ea.

Dacă elful fusese atât de puternic încât să pună pe fugă străjerii numai rostindu-şi groaznicul nume, cum îl putuse înfrunta Guvernatorul administrator?

Poate aşa cum Stramazzo îl înfruntase vitejeşte pe dragon? Robi râse cu şiretenie. O cuprinse din nou veselia. Şi dacă nu era adevărat că dragonii sunt răi, că elfii sunt răuvoitori? Dacă totul fusese o minciună, ca lupta eroică de pe dealul cu struguri?

– O luptă eroică, e-r-o-i-c-ă, continua vocea Tracarnei, sângele îi şiroia ca mustul dintr-o bute...

Poate că dragonii erau buni şi un dragon venea să o caute. Robi închise ochii: foamea şi tristeţea dispărură din nou şi îndărătul pleoapelor imaginea se formă din nou: dragonul era aşa de aproape, încât aripile sale acopereau totul. Robi putu să distingă volutele de piele aurie ce se succedau solzilor de culoarea smaraldului.

Chiar dacă avea ochii închişi, simţi prezenţa cuiva. Era acea senzaţie inconfundabilă pe care o încerci atunci când te priveşte cineva. Robi deschise ochii: se trezi nas în nas cu Cala. Creschio şi Moron se aflau la câţiva paşi de ea, în picioare, cu braţele încrucişate pe piept, în timp ce Cala, în genunchi, o observa, aşa cum este privit un furnicar de furnici roşii: cu puţin dezgust şi cu puţină teamă.

Robi îşi dădu seama că încă mai era în pericol. Se ridică în picioare şi îi privi pe cei trei.

– Unde a plecat Iomir? şuieră Cala. Era mică, cu plete blonde ce-i cădeau pe faţă, accentuându-i aerul ameninţător. Fără cei doi buldogi din spate nu

ar fi înfruntat-o niciodată pe Robi, dar cu ei se simţea puternică.

– A mâncat-o dragonul, nu-ţi aminteşti? răspunse liniştită Robi.

– Nu este a-de-vă-rat, silabisi Cala. Tu ştii ceva. Dragonul a apărut tocmai la momentul potrivit. O privi de jos în sus. Acasă la voi eraţi prieteni cu elfii, adăugă ea plină de venin, de ce nu şi cu dragonii?

– Bine, să mergem să o întrebăm pe Tracarna dacă este adevărat ceea ce povesteşte sau dacă totul este inventat, propuse Robi tot mai serafică. Se şi întoarse, de parcă într-adevăr dorea să se îndrepte spre ţarc. Creschio şi Moron o priviră pentru câteva momente, apoi îşi strânseră buzele, dădură din umeri şi, după o ultimă privire piezişă şi rea, se îndepărtară. Rămase doar Cala.

– ...Dragonul a scos un geamăt de groază, între labele sale se mai vedea o mânuţă a bietei făpturi..., Tracarna nu mai termina.

– Nu e adevărat, spuse din nou Cala, palidă şi plină de ură. Avea ochii în lacrimi, încărcaţi cu toată duşmănia din lume. Cineva venise riscându-şi viaţa să o reîmbrăţişeze pe Iomir, fiica sa. Nimeni, niciodată, nu venise să o caute pe Cala.

Robi o privi îndelung. Apoi spuse un lucru absurd:

– Mai devreme sau mai târziu, va veni cineva să te ia şi pe tine.

Într-un fel, fraza îi ieşise din gură de una singură: se auzi în timp ce-o rostea şi se sperie. Nu avea sens şi era chiar nemiloasă, pentru că a nu avea nimic este de infinit de ori mai bine decât să ai o iluzie şi apoi să o pierzi. Pur şi simplu nu reuşise să nu i-o spună. Privi feţişoara Calei, pe jumătate ascunsă de chica blondă şi murdară, ochii ei furibunzi şi desperaţi. Din nou cuvintele îi ajunseră pe buze, cu de la sine putere parcă.

– Mai devreme sau mai târziu, cineva te va lua de aici, spuse ea din nou.

Cala deveni palidă sub stratul de mudărie. Ochii i se măriră. Îşi duse mâinile la gură de parcă ar fi vrut să-şi înăbuşe un strigăt. Sau poate un geamăt. Nu avea degetul mare de la mânuţa stângă, degetul cel mai important dintre toate. Brusc, sub pleoape, lui Robi i se formă imaginea mânuţei Calei, cu toate cele cinci degete. Îşi muşcă limba până îi dădu sângele ca să nu-i spună că acea mânuţă ar fi putut redeveni normală: ar fi fost într-adevăr prea absurd şi prea crud.

– Eşti vrăjitoare, nu-i aşa? întrebă Cala în şoaptă. Familia ta e o familie de vrăjitori? Din pricina asta sunteţi prieteni cu elfii? Dar... auzi... tu cunoşti într-adevăr lucrurile, nu-i aşa? ...Nu-i aşa?

Robi nu-i răspunse.

– De pe Stramazzo şiroiau sânge şi nămol, ar fi trebuit să-l vedeţi, sânge şi nămol..., continua

Tracarna. Apoi povestirea ei se întrerupse într-un strigăt gâtuit. Deasupra capetelor lor dădea roată, enorm, splendid şi ameninţător, dragonul cu aripi de smarald. Pe spatele lui se întrezărea o minusculă siluetă albă. Urlete de groază se împrăştiară pretutindeni. Se produse o vânzoleală generală. Uitând pe loc de faptele lui războinice şi eroice, Stramazzo îşi încetă brusc sforăiturile trufaşe, pentru a se face remarcat într-o incredibilă cursă spre căpiţa cea mai apropiată. Trimisul Daligarului, chiar acela care adusese medaliile, era mult prea ocupat să se salveze fugind în direcţia opusă, spre calul său, ca să mai observe nepotrivirile. Tracarna ajunsese şi ea la căpiţă, dar înainte se împiedică de unul dintre copiii mai mici, iar tunica ei de culoarea albastrului prăfuit, cu tighel din fir de argint, era acum toată o amestecătură de noroi şi paie.

Creschio şi Moron alergau în depărtare. Robi rămase nemişcată privind dragonul. Un zâmbet vag i se iţise pe buze. Dragonul, după o ultimă rotire, viră din nou în direcţia Munţilor Întunecaţi, survolă piscurile şi dispăru îndărătul lor. Evident, refugiul lui nu se afla prea departe. Cala se afla lângă Robi şi o privea uluită. Nici ea nu fugise. La final îndrăzni să o întrebe:

– Acum că Iomir nu mai este, pot să dorm eu lângă tine?

Robi nu avu nevoie să se gândească:

– Desigur, răspunse ea.

8

Problema era cum.

Dragonul dormea fericit, încovrigat între două răsuciri ale cozii sale, ca o pasăre măruntă în cuib. Afară vântul vuia şi, pentru a fi sinceri, vuia şi înăuntrul peşterii, pentru că squeek-urile ascuţite scoase de puiuţul Erbrow făcuseră să se prăbuşească, una câte una, toate ferestrele de chihlimbar, iar Yorsh nu avea nici o idee cum să le repare. Totuşi, vuietul era mai slab înăuntru decât afară şi, în plus, vaporii vulcanului încălzeau ulterior atmosfera. Temperatura era foarte departe de perfecţiune, dar, per total, era potrivită supravieţuirii.

Cocoţat pe o stalactită ca o bufniţă pe o creangă, Yorsh încerca să recapituleze situaţia.

Cum să-şi găsească haine? Nu putea să se plimbe pe jumătate gol. Iarna bătea la uşă. Zăpada care acum apăruse doar pe culmile cele mai înalte urma dintr-un moment într-altul să acopere lumea.

Printre altele, oamenii nu-i aveau la inimă pe elfi. Pe cei pe jumătate goi, era foarte probabil să-i aibă la inimă şi mai puţin şi, în plus, l-ar fi recunoscut şi mai repede. O glugă i-ar fi ascuns culoarea părului şi urechile ascuţite, i-ar fi ţinut de frig şi i-ar fi protejat capul în cazul incredibil în care oamenii ar fi început să arunce cu pietre în el.

Cum să-l înveţe să citească şi să scrie pe micuţul dragon? Încercă să-şi aducă aminte cum îl învăţase bunica lui pe el, dar memoria nu-i ajungea atât de departe încât să-i revină în minte perioada în care lectura îi era necunoscută. Dar se întâmplase oare cu adevărat? Sau vii pe lume ştiind deja să citeşti? Probabil că nu. Vii pe lume fără să ştii să faci nimic. Apoi înveţi să vorbeşti şi, numai după ce ai învăţat să vorbeşti, înveţi să citeşti. Da, sigur, succesiunea trebuia să fie aceasta. Întâi să vorbeşti, apoi să citeşti. Monser şi Sajra nu ştiau să citească, dar cel puţin vorbeau. Modul lor de a vorbi era puţin cam necizelat, dacă treceai peste iraţionalitatea gândurilor care-i însufleţeau, dar neîndoios inteligibil.

Cum să abordeze lumea oamenilor, fără a sfârşi omorât cu pietre şi/sau jupuit şi/sau spânzurat şi/sau ars de viu sau să fie chiar omorât întâi într-unul din modurile pomenite mai sus şi apoi ars, odată mort? Răspunsul la această întrebare era simplu: trebuia să-i găsească pe Sajra şi Monser. Ei l-ar fi găzduit,

ajutat, protejat şi sfătuit. Prin urmare, problema era în felul următor: cum să-i găsească pe Monser şi Sajra? Putea întreba. De ani şi ani nu mai vorbise cu nimeni, în afară de dragoni. Trebuia să se antreneze să întrebe; să-şi pregătească discursul.

„Îmi cer scuze, excelenţă... sau imbecilule?" Care dintre cele două era formula de politeţe? Continua să fie nedumerit.

Nu, s-o luăm de la început, trebuia să-şi pregătească discursul într-un mod impecabil. Dacă dădea greş, sfârşea lovit cu pietre, ceea ce nu era deloc o ipoteză de dorit.

„Scuzaţi-mă, nobile domn (doamnă), ştiţi unde locuiesc două persoane care se numesc Sajra şi Monser şi sunt doi oameni?"

Mai bine să taie partea cu cei doi oameni. Altfel, interlocutorului i s-ar fi născut un dubiu în privinţa posibilei sale neapartenenţe la umanitate şi ar fi sfârşit oricum lovit cu pietre.

„Mă scuzaţi, nobile domn (doamnă), ştiţi unde locuiesc o femeie numită Sajra şi un bărbat pe nume Monser?"

Ar fi putut să meargă. Cu mult noroc şi vreun an la dispoziţie, poate chiar vreun deceniu, mai devreme sau mai târziu i-ar fi găsit.

Ce să facă cu micuţul dragon? Să-l abandoneze acolo era inadmisibil. Să-l ia cu el?

Cum să facă să ascundă un dragon verde, care acum trebuia să cântărească vreo două mii de livre şi care urma să se dubleze înainte de sfârşitul lunii? Imposibil. Trebuia să-l abandoneze. Dar nu aşa, cum era acum, pierdut în deşertul tăcut al lipsei de cunoaştere. Trebuia să-l înveţe să vorbească şi să scrie. Odată instruit suficient, Erbrow ar fi putut să-şi petreacă timpul culturalizându-se. Chiar scăzând cărţile fie carbonizate, fie roase, înăuntru mai rămâneau suficiente cărţi cât să-şi petreacă cu plăcere timpul, fără să sufere din cauză că a fost abandonat sau de singurătate.

Prin urmare, Yorsh ar fi putut să-l lase pe dragon în bibliotecă atât timp cât i-ar fi fost necesar să-i caute pe Monser şi Sajra, să-şi găsească o nevastă, să evite loviturile cu pietre, spânzurările şi rugurile şi să se întoarcă.

Maxim un deceniu sau două.

Soaţa sa umană ar fi fost în mod sigur bucuroasă să-şi petreacă viaţa în vârful unui munte inaccesibil, alături de un dragon, cu atât mai mult cu cât un dragon nu se întâlneşte în fiecare zi şi apoi poate deveni chiar comod la aprinsul focului pentru a găti vreo două păstăi de măzăriche, având în vedere că oamenii au întotdeauna probleme cauzate de nepriceperea lor în această privinţă. Şi apoi, ce putea fi mai idilic decât să-ţi petreci toată viaţa într-o

bibliotecă, plină de toată cunoaşterea umană sau cel puţin ceea ce mai rămăsese din ea, totuşi o cantitate însemnată? Şi-ar fi crescut copiii în spiritul lecturii, scrierii, astronomiei, geometriei, zoologiei şi al dansului, hrănindu-i cu păstăi aurii şi grepfruit, astfel încât, nehrănindu-se niciodată cu iepuri morţi, ar fi fost posibil să crească mai puţin sălbatici şi poate că ar fi mirosit mai puţin faţă de cum miros de obicei oamenii.

Planul era perfect, problema era cum.

Yorsh încercă să coboare de pe stalactită: nu era uşor, pentru că Erbrow îi rosese pantofii din rămurele împletite de mandarin sălbatic. Se întâmplase la câteva zile după ce ieşise din ou, cu două săptămâni înainte, pe când îi creşteau colţii latero-posteriori, şi durerea trebuie să fi fost insuportabilă. În plus, de parcă asta nu ar fi fost de ajuns, pardoseala grotei îşi schimbase covorul de fluturi galbeni şi aurii cu un strat gros de găinaţ.

Yorsh nu era singurul care observase că temperatura din interiorul peşterii era mai ridicată decât gerul de afară, iar prin ferestrele sparte oricine putea intra pentru a căuta adăpost. Practic, aproape toate vârfurile stalactitelor erau ocupate de cuibul cuiva: erau pitulici şi câţiva grauri, dar majoritatea copleşitoare era formată din coţofene, zburătoarea

cea mai gălăgioasă, fâlfâitoare, certăreaţă şi care producea cel mai mult găinaţ, după cum Yorsh nu putuse să nu observe.

Ţopăind şi săltând dintr-un loc curat în altul, tânărul elf ajunse lângă plantele căţărătoare de măzăriche aurie. Într-un colţ, un pui de coţofană vâna ultimii fluturi terorizaţi, care se luptau cu curaj împotriva exterminării speciei lor. Micuţul dădea din aripi plin de mulţumire, când o bufniţă enormă îl înşfăcă.

Micul pui de coţofană nu avu timp nici măcar să scoată un ţipăt, pene şi sânge se împrăştiară peste tot, pe păstăile aurii, pe pardoseală şi pe pieptul tânărului elf, care simţi pentru un moment cum i se contractă stomacul datorită unei senzaţii amestecate de exasperare şi de oroare, care devenise acum starea lui obişnuită.

Zgomotul îl trezi pe dragon, care deschise ochii şi îşi înălţă capul de pe coadă. Yorsh ajunse lângă el sărind printre grămezi de găinaţ, pene şi resturi de oase descărnate de către bufniţe.

După minunatul zbor deasupra mării din ziua precedentă, se întorseseră în bibliotecă, dar perioada cât o abandonaseră fusese suficient de lungă pentru a o transforma într-un soi de adăpost al animalelor. Numai sala centrală, izolată de tot, închisă şi înţesată de cărţi, era curată încă şi decentă, dar pe lângă

cărţile din interior nu mai încăpea nici măcar un canar cât de mic, darămite ei doi.

Yorsh se pregăti calm. Dragonul îl urmărea. Somnoros, dar atent. Yorsh îi zâmbi: învăţarea trebuie să fie o experienţă veselă pentru şcolar.

Nici o carte pe care o citise nu era destinată copiilor mici, dar o bună parte din textele de filosofie trata metodele de predare. Aproape două treimi recomandau loviturile de riglă peste degete ca mod de a ameliora procesul de învăţare, în timp ce o treime se încredea în teoria jocului pentru a focaliza atenţia elevului. Dragonii nu au degete, iar să lovească cu nuiaua o făptură de două mii de livre şi mai mult (şi-apoi, ar fi avut curajul să-i facă rău lui Erbrow?), putea prezenta incompatibilităţi cu supravieţuirea însăşi, prin urmare Yorsh se decise să aplice metodele blânde. Predarea trebuia să simuleze jocul.

Aşeză pe jos păstăile: o păstaie de-o parte, două de cealaltă, apoi pe toate trei împreună şi continuă astfel până la şase. Spera că putea preda vorbirea şi matematica împreună.

– PĂSTAIE, spuse arătând spre păstaia izolată. Zâmbi şi bătu din palme. PĂS-TA-IE. P-Ă-S-T-A-I-E.

Un alt zâmbet, săritură şi bătaie din palme la fiecare literă.

Erbrow îşi ridicase capul şi îl privea perplex. Perplex, dar interesat: funcţiona!

– P-Ă-S-T-A-I-E, repetă Yorsh. P-Ă-S-T-A-I-E: o păstaie, două păstăi. Păstaie, păstăi. Una, două. O păstaie. Două păstăi. Mai multe păstăi.

O mică săritură, două sărituri mici, mai multe sărituri mici. Bătaie din palme, hohot de râs.

Ochii dragonului nu se dezlipeau de pe el. Din ce în ce mai uimit, dar şi tot mai interesat. În mod sigur era metoda corectă.

– Păstaie, păstai. Una, două. O păstaie, două păstai. Pe, ă, es, te, a, i, e: păstaie!

Yorsh îi zâmbi radios, dând toate semnele unei mari bucurii.

– Ţi s-a întâmplat în noaptea asta să te transformi într-un nerod sau într-un mic elf, sau erai deja aşa, iar eu nu mi-am dat seama? îl întrebă politicos dragonul. Şi, te rog, n-ar mai fi şi altceva de mâncare în afară de păstăi aurii şi mandarine roşii? Dacă le mai văd din nou, este posibil să vărs şi podeaua aceasta este deja o latrină mizerabilă, aşa cum este de mânjită acum.

9

În tratatul incomplet de dragonologie nu fuseseră scrise o groază de lucruri. Informaţiile referitoare la copilăria dragonilor erau limitate, puţine, incomplete şi insuficiente ca frunzele iarna sau merele pe timp de foamete. Cu o răbdare de dragon, mare şi încăpătoare, micuţul fu nevoit să-i explice totul de la capăt.

– Prin ou? Yorsh era uluit.

– Prin grosimea oului, îi confirmă dragonul cu răbdare.

Răbdarea dragonilor este amplă, ca şi păşunile care se întind pe munţi, în timp ce intelectul tânărului părea îngust precum cămăruţele unde se depozitează măturile. Dragonul se miră: păstra în memorie o carte în care se susţinea categoric cât de inteligenţi şi pătrunzători sunt elfii.

– Altfel, după tine, de ce un dragon ar sta aşa de mult timp aşezat pe un ou?

– Ca să-l încălzească. La fel ca păsările, propuse Yorsh.

Comparaţia îl făcu să îngheţe pe dragon, ca zăpada rece pe spate. Solzii de pe coadă i se ridicară. Ca păsările? Cum îndrăznea? Tatăl său şi tatăl tatălui său ar fi spălat o asemenea ofensă cu sânge sau, dimpotrivă, cu foc. Puţin foc şi puţin rozmarin. Foc, sare şi puţin rozmarin. Părea un tinerel gustos. Nu, în mod absolut nu. Indiferent de câte prostii ar spune sau gândi, nu poţi rumeni pe cel care te-a scos din ou, te-a învăţat să zbori şi l-a înveselit, încălzit şi ajutat pe părintele tău în timp ce clocea. Dragonul suspină, apoi reîncepu să-i explice, cu voce domoală şi calmă, ajungând într-adevăr la capătul a ceea ce-i mai rămânea din răbdare, infinită la dragoni precum frumuseţea, modestia şi geniul. Îi explică cum păsările sunt doar păsări, cu un creier, evident, de puişor. Chiar şi vulturul: creier de găină. Privire feroce şi prostie abisală. O pasăre îşi ţine dosul pe un ou deoarece, fiind pasăre, adică de o prostie nevindecabilă, nu are un alt mod de a-l păstra cald. Ei erau dragoni. Dragoni. D-R-A-G-O-N-I. Îi era clar conceptul tânărului elf, sau trebuia să-i silabisească sărind în gheare? Bun, dacă problema era cum să încălzească oul, ei erau dragoni, DRAGONI, ar fi calculat temperatura necesară pentru timpul necesar şi ar fi obţinut-o prin combustie, refracţie, folosirea vaporilor seismici sau altceva încă.

Dacă stau cu dosul pe ou în loc să meargă la plimbare să exploreze universul şi să facă lumea mai bună prin simpla lor prezenţă, aceasta se întâmplă pentru că, în timpul cât cloceau, gândurile se transferau direct de la dragonul părinte la dragonul fiu. Ei nu gândeau cu şezutul. Faptul era că aparatul de reproducere la dragoni era în mod minunat unul intermediar între cel al păsărilor Fenix şi al elfilor, găinilor, oamenilor, câinilor, pisicilor, canarilor, delfinilor, pinguinilor şi rechinilor..., da, desigur, şi al fluturilor, dacă Yorsh ar fi încetat să-l întrerupă în continuare, discursul ar fi decurs mai bine. Printre altele, oare nu dorea elful să-şi asume sarcina de a-l învăţa să vorbească? Exact: el putea deja să o facă, prin urmare se bucura de acest lucru în tăcere! Oare unde rămăsese? Ura să fie întrerupt. Este detestabil. DETESTABIL! Îi spusese înainte faptul că dragonii sunt magnifici, opera desăvârşită a naturii, însăşi esenţa creaţiei? Nu şi-ar fi dorit ca el să uite de acest lucru, fiind continuu oprit de frecvente şi stupide întreruperi. Cine îl învăţase să vorbească? Părintele său, normal, cine altcineva dacă nu el? „Minunăţia sa părintele său", dacă într-adevăr dorea să-l numească într-o manieră corectă, învăţase din memoria sa. Creierul dragonului părinte se concentrează asupra aceluia al nou-născutului şi îi comunică toate

cunoştinţele şi amintirile, astfel încât nou-născutul, abia ieşit din găoace şi abia învăţat să zboare, să fie deja, cum se spune, ei bine, exista doar un singur cuvânt: „perfect".

El vorbea în mod diferit despre măreţia sa, părintele său, ei bine: dacă Yorsh însuşi dorea, putea să-l numească Erbrow cel Bătrân, dar îi părea limitativ, deoarece dragonii vorbesc aceeaşi limbă cu oamenii şi limba oamenilor se modifică puţin de-a lungul generaţiilor. Viaţa dragonilor este lungă. Atunci când cloceşte, adică atunci când este bătrân şi obosit, dragonul se întoarce la întâia sa limbă, aceea pe care a învăţat-o de mic, adică, în cazul lui Erbrow cel Bătrân, aceea vorbită în timpul celei de-a doua dinastii runice. El, Erbrow cel Tânăr, o vorbea pe aceea pe care el o folosise ultima: limba curentă.

– De la început, reluă dragonul. Aparatul de reproducere al dragonului este unul intermediar între cel al păsărilor Fenix şi cel al elfilor. Tu ai văzut vreodată o pasăre Fenix? Nu? Evident că nu, ultimele au trăit în intervalul dintre cea de-a treia dinastie runică şi era medie, iar voi elfii, neînsemnaţi cum sunteţi, nu asimilaţi cunoştinţele strămoşilor voştri. Cu ajutorul focului, păsările Fenix îşi regenerau propria fiinţă, întotdeauna acelaşi individ. Focul era, pricepi, piatra lor filosofală, reţeta lor pentru tinereţea

veşnică: atât timp cât cineva nu le frângea gâtul şi le făcea frigărui, păsările Fenix erau nemuritoare. Din fericire, frigăruile erau bune, rozmarinul era abundent şi le-am exterminat.

– Le-aţi exterminat? Voi aţi exterminat păsările Fenix? Care erau nemuritoare? Şi voi aţi... aţi... exterminat...

Oare ce se întâmpla cu el acum, cu tânărul elf: nu-şi mai amintea nici măcar cum se vorbeşte?

Yorsh rămăsese într-adevăr fără cuvinte. Părea că tocmai se scufundase în apă rece. Respira cu dificultate chiar! Tânărul făcu un pas înapoi, unul din picioarele-i goale alunecă pe un oscior pe jumătate descărnat de către bufniţe, iar el căzu cu dosul pe stratul de găinaţ al diverselor păsări, ce acoperea podeaua.

Poate că elfii dobândeau inteligenţă pe măsură ce îmbătrâneau.

– Te simţi bine? îl întrebă Erbrow.

– Voi aţi exterminat... se bâlbâi elful din nou. Cum aţi putut?

– Ei bine, nu a fost greu. Dragonul se emoţionă amintindu-şi: nu era o amintire a sa, o asimilase cu memoria părintească, dar era totuşi ceva de-i lăsa gura apă: Câteva foi de dafin şi puţină sare de mare. Se coace puţin, ca peştele.

– Trebuie să fi fost nişte păsări minunate!

– Exact: şi căpşunile sunt minunate şi totuşi le mâncăm. Păsările Fenix erau cel mai ruşinos de obtuze, desăvârşit de neroade, lipsite în mod absolut de creier păsări care au existat vreodată în toată creaţia. Când cineva se naşte total lipsit de minte în creier, nu se poate plânge dacă apoi se trezeşte exterminat. Singurele lucruri pe care le avea în minte pasărea Fenix sunt penele cozii şi încreţiturile de sub ochi. Numai cei care le-au cunoscut au cât de cât o idee. Să stai de vorbă cu o pasăre Fenix era o dezamăgire, ca şi cum ai fi stat în mijlocul unei câmpii de iarbă uscată şi flori ce nu au răsărit niciodată. Numai amintindu-mi, dezamăgirea îmi copleşeşte mintea. Exterminarea a fost numai un gest de milostivire, pentru că existenţa lor era pură suferinţă. Dispuse să ardă de vii ca să nu îmbătrânească! Nu se năştea o nouă pasăre Fenix, înţelegi: renăştea mereu acelaşi puiuţ cu mintea plină de prostii!

Dragonul suspină.

– La câini, pisici, canari, găini, elfi, mistreţi, acum că mă gândesc chiar şi la fluturi, în schimb, este diferit: există un tată şi o mamă şi aceştia se împreunează şi au un fiu sau doi sau cinci, în cazul iepurilor chiar unsprezece sau cincisprezece, şi aceşti fii nu sunt nici tatăl, nici mama: sunt o fiinţă

nouă, cu nasul tatălui, ochii bunicii, degetul mare de la picior al mamei, măselele celeilalte bunici. Fiul este nou, unic şi nerepetabil şi pentru a-l educa se începe de la zero. De la elementele de comunicare scrisă şi orală, la cum să facă pipi pe oliţă şi caca departe de casă, totul este rezultatul învăţării. Mă urmăreşti? Apropo de excremente, băieţaş, eşti conştient pe ce te-ai aşezat?

Trebuie că se lovise la cap. De mic. De ceva foarte tare, tinerelul. Iar cineva scrisese că elfii sunt fiinţele cele mai înzestrate de pe tot globul!

Yorsh încuviinţă. Ştia unde se aşezase.

Se ridică plictisit şi se îndreptă spre ieşirea din peşteră: la mică distanţă se găsea o bălticică unde ar fi putut să se spele. Dragonul îl urmă.

Dacă pe de-o parte Yorsh se simţea uşurat, nesfârşit de uşurat, pe de altă parte avea o senzaţie stranie. Cum ar fi: pentru un motiv oarecare, însumând totul, şi-ar fi dorit ca dragonul să fie iar un nou-născut. Plângăcios şi catastrofic şi să-l privească cu ochi adoratori.

Acum nu plângea şi nu arunca flăcări, iar adoraţia lipsea cu desăvârşire.

Ceaţa cuprindea lumea. Orizontul se pierdea în pâclă. Apa bălţii era rece, dar curată. Yorsh îşi scoase zdrenţele roase, murdare şi fetide şi apoi se scufundă hotărât.

– Dragonul nu este însuşi părintele, dar este o copie fidelă şi absoarbe ştiinţa, cunoştinţele şi amintirea păsărilor Fenix rumenite prin coaja oului. Mama-natură nu încetează niciodată să ne surprindă cu geniul său, concluzionă dragonul cu un ton inspirat şi emoţionat. Fiind dragonul o creatură perfectă deja, nu ar avea sens să se modifice nimic, în timp ce sistemul vostru poartă cu sine mereu, în urmaşi diferiţi, speranţa, ei bine... mai devreme sau mai târziu..., a unei posibilităţi, cum să spun – dragonul îl privi pe elf cu bunătate, în timp ce îşi căuta cuvântul – ...de ameliorare, propuse el la final cu un surâs binevoitor.

Sigur, Yorsh ar fi trebuit să se bucure de adoraţie atât cât a durat. Acum că se gândea, era destinul vieţii sale să-şi dea seama de lucrurile bune după ce le pierdea.

Apa era într-adevăr rece. Îşi imagină că era un peşte. Răcoarea deveni plăcută. Apa îi alunecă deasupra mângâindu-l.

De-acum dragonul se pornise.

– Oul este depus, iar perioada de clocire începe la sfârşitul vieţii dragonului, tocmai pentru ca dragonul să-şi transfere toată cunoaşterea, toată experienţa, toate amintirile noii făpturi, adăugă el cu un ton plin de însufleţire. În timpul clocirii, dragonul

foloseşte doar o mică parte din creier, cea occipitală, care este şi cea mai... cum să spun...

– Toantă? propuse Yorsh – începuse într-adevăr să se sature.

– Întelegi că pot să te ard ca pe un sturz, să te rumenesc ca pe o frigăruie, să te străfulger cu splendide flăcări? îl întrebă sever dragonul.

– N-ai face-o niciodată.

– Cum de poţi fi sigur? Desigur nu-mi poţi citi gândurile; nu de la distanţa aceea, în orice caz!

– Dai din coada când te uiţi la mine, răspunse şiret tânărul.

Dragonul se simţi puţin ruşinat. Se aşeză pe coadă, astfel încât să-i împiedice orice mişcare.

– Găsesc detestabilă plăcerea ta de a folosi termeni atât de cruzi, îl informă el cu aroganţă. Creierul occipital este cel mai... primitiv, în timp ce lobii superiori, frontal, parietal, medial şi limbic sunt sediul curajului, cunoaşterii, inteligenţei, măreţiei şi al... cum să spun?

– Insuportabilei înfumurări? propuse din nou Yorsh.

– Mândriei, îl corectă dragonul: al mândriei. Al superiorităţii şi al conştiinţei propriei superiorităţi.

De data aceasta dragonul era într-adevăr sever.

– Îţi spuneam că dragonul foloseşte pentru a gândi, mânca, dormi şi trăi doar creierul inferior,

deoarece acela superior se află în mod constant în contact cu creierul noului dragon, pentru a-i comunica toată ştiinţa. Astfel încât, atunci când se naşte, dragonul posedă deja întreaga memorie a părintelui şi, o dată cu primul zbor, conectate fiind diversele părţi ale creierului, dragonul este pregătit să fie...

– Să fie...?

– Perfect. Absolut perfect! Scuză-mă, dar când vorbesc despre propria noastră perfecţiune, ei bine, mă emoţionez!

O lacrimă de emoţie lunecă pe faţa dragonului. Ajunsă la marginea buzei, se desprinse, făcu un mic salt în gol şi apoi făcu pleosc în apă, unde desenă o serie de cercuri concentrice.

Ar fi trebuit să şi-l păstreze nou-născut.

Acum era curat. Yorsh ieşi din apă. Vântul îngheţat îi sufla pe pielea udă. Se cutremură. Strănută. Ochii dragonului, pierduţi în autocelebrarea propriei măreţii, se aplecară spre el.

– Tremuri precum o frunză de toamnă, bătută de vântul rece, observă dragonul. Asta înseamnă că ţi-e frig, concluzionă el triumfător şi încântat de înţelepciunea proprie.

– Ştiam că n-am să reuşesc să-ţi ascund asta, confirmă Yorsh (ce tare detesta tonul acela!).

– Nu pot decât să-mi imaginez şi să intuiesc, ştii. Noi, dragonii, nu ştim ce este frigul, continuă

namila, mulţumit de sine şi îngâmfat. Solzii sunt izolatori termici excepţionali, ca să nu mai vorbim despre cele două aripi interioare, intrascapulare, acoperite cu puf...

– Admiraţia îmi taie răsuflarea, replică elful tot mai sec şi rece. Rece în toate sensurile. Trebuia să nu mai stea în aer liber şi să încerce să se încălzească într-un fel în peştera îngheţată şi acoperită de găinaţul de la zburătoare. Poate că dacă ardea excrementele s-ar mai fi încălzit puţin, dar nu era o perspectivă dintre cele mai plăcute. Dacă ar fi reuşit măcar să-şi contenească clănţănitul dinţilor...

Dragonul îl privi îndelung, apoi întinse aripile şi cele două buzunare interioare enorme se deschiseră, calde şi extrem de catifelate, ca un dublu marsupiu.

– Saltă deasupra, propuse el, şi hai să zburăm.

– Să zburăm? Preţ de câteva secunde, Yorsh fu încurcat: era aşa de iritat, că uitase până şi cât era de frumos să zboare. Frumos?! Minunat!

– Să zburăm, confirmă dragonul arătându-i cu ochii: îşi întinse încă puţin aripile, de părea o îmbrăţişare. Aici o să te încălzeşti, îi aminti el.

– Să zburăm! confirmă Yorsh, sărind în mijlocul pufului cald şi moale. De data aceasta către munţi.

Se transformase brusc dintr-un insuportabil frate mai mic, într-un insuportabil frate mai mare, dar,

per total, pentru anumite motive, cum ar fi de exemplu zborul, era mai bine acum decât atunci când de-abia se născuse! În timp ce se urca pe splendida crupă a dragonului, reluă conversaţia:

– Ascultă, fluturii...

– Iar fluturii?

– Ţi-am mai spus: nu-i aveam decât pe ei, ca să-i privesc. Deci doream să te întreb: câinii, pisicile, canarii, găinile şi elfii se reproduc ca fluturii, ai spus tu. Prin urmare, şi eu m-am născut dintr-un ou? Chiar aşa? După tine, l-a clocit mama sau bunica? Bunica, cu siguranţă, având în vedere că mi-am pierdut mama aşa de repede... Soţia mea va cloci oul nostru, vreau să spun copilul nostru, sau pot s-o fac şi eu?... Elfii clocesc precum dragonii şi găinile sau lasă oul pe undeva să se clocească singur, aşa cum fac fluturii? Chiar şi păienjenii! (Odată văzuse un păianjen care depunea ouă...)

Dragonului i se tăie răsuflarea. Horcăi.

– Îmi cer scuze, fiule, dar nici o persoană din cele întâlnite sau nici o carte dintre cele citite nu ţi-a dezvăluit lucrurile lumeşti?

Yorsh realiză că unul dintre lucrurile pe care le detesta cel mai mult pe lume era să fie numit „fiule".

– Bineînţeles că da! răspunse el sec. Bunica mi-a explicat bine *Decretul pentru protejarea elfilor* şi

Legile speciale pentru elfi, ca să nu mai vorbim despre cele douăsprezece cărţi de drept şi cele patruzeci şi şase de istorie...

Dragonul izbucni într-un interminabil, insuportabil hohot de râs. Din când în când, reuşea să-şi contenească hohotele, apoi îi privea expresia feţei şi reîncepea. Insuportabil!

– Aşază-te comod, fiule, spuse dragonul când se potoli din hohotit, îţi voi explica vreo două lucruri cât mergem.

În mod sigur: un fel de frate mai mare.

10

Ziua era vineţie. Ceaţa făcea lumea să pară indescifrabilă şi magică, graţie umbrelor marilor pini ce se succedau cu vârfurile lor luminoase.

Erbrow se ţinti hotărât spre înalt. Îl întrebă pe tânăr care era planul şi asta fu o întrebare interesantă, pentru că Yorsh fu constrâns să inventeze unul.

Urmau să meargă în căutarea lui Monser şi a Sajrei, cei doi oameni care îl luaseră de pe drumuri, îl salvaseră, protejaseră şi alinaseră. Şi ca să mai caute şi ceva haine. Nu, era mai bine să inverseze ordinea: întâi hainele, apoi oamenii. Nu era cazul să-şi facă apariţia în mijlocul lor golaş ca un fluture. Poate că nu se folosea cuvântul „fluture": gol ca o omidă...

– Ca un vierme, sugeră dragonul.

Ca un vierme, exact. Urma să-şi facă rost de haine, cu hainele urma să-i regăsească pe femeie şi

bărbat şi apoi, cu ajutorul lor, şi-ar fi găsit o soaţă, umană evident, care ar fi fost fericită să vină să locuiască cu el, toată viaţa, într-o peşteră bătută de vânturi, pe un vârf de munte altora de neatins, în afara unei fiinţe înaripate, ca să mănânce păstăi aurii alături de un dragon. Desigur că nu, nu avea nici un dubiu că orice copilă ar fi fost entuziasmată de o asemenea perspectivă, de ce ar fi trebuit să se îndoiască? Pentru a găsi nişte haine, se gândise să treacă mai întâi prin satul Arstrid, ce se afla imediat după ce depăşeau munţii: urmărind râul, meandră după meandră, ar fi ajuns. Acolo lumea era amabilă şi nu ura elfii. Nu era imposibil ca vânătorul şi femeia să se fi stabilit acolo: era un loc bun, unde se putea locui. Problema era cum să facă rost de haine. Ar fi trebuit să dea ceva în schimb, dar nu avea nimic şi mai exista şi problema că se târguia gol ca o omidă.

– Ca un vierme, îl corectă din nou dragonul.

Continuă discuţia complexă, referitoare la cum ar putea să-şi procure oricare tip de îmbrăcăminte. Yorsh se gândise la tratatul de astronomie multiplă, scris de Gervasio Astronomul, al patrulea rege din timpul celei de-a treia dinastii runice, din care aveau două copii: ar fi putut să dea una în schimbul hainelor... nu, nu-i trecuse prin minte că umanitatea jalnică şi analfabetă ar fi considerat tratatul de astronomie multiplă al lui Gervasio Astronomul un

bun de o valoare contestabilă... Puteau oricum să se uite la poze, în orice caz existau stampe puţin spus sublime în acel tratat... nu, nu-i trecuse prin minte că, atunci când cineva crăpa de frig şi tot ceea ce avea de mâncare consta în mămăligă şi castane, simţul estetic devenea steril... şi oricum ar sta lucrurile, să fure hainele nici măcar nu se discuta... era exclus, Erbrow să nu mai insiste, decât să fure mai degrabă s-ar fi plimbat de colo-colo gol ca o larvă... da, ei bine, vierme sau ce era...

În fine, ceaţa se împrăştie dedesubtul lor şi îşi dădură seama că se aflau chiar deasupra Arstridului.

Yorshkrunsquarkljolnerstrink era preocupat că putea fi văzut gol ca un fluture sau ca o omidă, mda... un vierme, în timp ce dădea roată pe spatele unui dragon, dar realiză că preocupările sale erau în van: ceea ce mai rămânea din Arstrid era puţin, iar unicele fiinţe vii de acolo erau corbii.

Casele erau mai numeroase decât îşi amintea, dar erau înnegrite de foc, cu acoperişurile surpate. Ceea ce mai rămânea din uşile sparte scârţâia inutil pe cardane. Ceea ce înainte fusese o vie se reducea acum la câteva viţe sălbatice, care continuau să crească pe rămăşiţele de împletituri carbonizate. Merii fuseseră doborâţi. O barcă fusese întoarsă cu fundul în sus şi îngropată în plaja micuţă, alături de carcasa putrezită a unei vaci şi de oasele descărnate

pe jumătate ale unor animale mai mici: poate oi sau câini. În mijlocul a ceea ce fusese piaţa minusculei aşezări se afla oala concordiei, crăpată, înnegrită şi de neutilizat.

Dragonul ateriză.

Yorsh se simţea ca atunci când îţi moare un prieten. În tot timpul lungii sale şederi în peşteră, îşi imaginase neîntrerupt întoarcerea sa în lume, în lumea oamenilor, având în vedere că aceea a elfilor exista acum doar în cărţile de istorie, şi, întotdeauna, visele sale începeau de acolo, din Arstrid. Ar fi ajuns acolo, ar fi cumpărat straie – dând în schimb o carte străveche şi câteva păstăi aurii –, ar fi întrebat unde se aflau Sajra şi Monser, locuitorii din Arstrid i-ar fi arătat, pentru că în mod sigur nu s-ar fi aflat prea departe. Era satul cel mai drăguţ pe care-l întâlniseră şi cel mai îndepărtat faţă de ameninţătorii soldaţi din Daligar: cu siguranţă prietenii săi se aflau acolo. El i-ar fi reîntâlnit pe Monser şi Sajra, care i-ar fi spus: „Ah, dar cât eşti de frumos, cât ai crescut, ce fericiţi suntem să te vedem." El le-ar fi spus: „Dar, desigur, şi eu sunt fericit să vă văd, am venit să vă mulţumesc că mi-aţi salvat viaţa când eram copil." Apoi el şi-ar fi desfăcut desaga şi le-ar fi arătat păstăile aurii, iar ei ar fi spus că erau minunate şi apoi s-ar fi îmbrăţişat...

Vocea dragonului îl făcu să tresară: se pierduse din nou în vise.

În toată viaţa lui, Erbrow văzuse o singură peşteră, câţiva munţi, o pădure şi marea, dar era totuşi îndeajuns pentru a şti că locul unde se găseau atunci era puţin spus dezolant. Ba chiar înspăimântător. Din carcasa vacii ieşeau cete de viermi graşi, albicioşi şi o miasmă pestilenţială. Corbii zburau roată croncănind. Ceaţa se rări, suflată de o briză uşoară, ce făcu jumătatea de uşă să se trântească cu putere – în lumina mai vie spectacolul nu se amelioră deloc. Tânărul elf era palid. Dezolarea părea să-l cuprindă şi să-l chinuie, ca atunci când îţi moare cineva la care ţii foarte mult. Dragonul scotoci prin diversele sale amintiri: acelea ale părintelui său şi acelea ale părintelui de dinaintea acestuia, pentru a afla ce trebuia să facă pentru a consola pe cineva, dar nu exista nimic de genul acesta. Încercă să se gândească la ceea ce l-ar fi consolat pe el.

– Persoanele care au locuit aici nu sunt moarte, spuse el hotărât. Arătă în jur: Sunt numai oase de vaci, oi şi câini. Nici unul de om – nici de copii, nici de adulţi. Au plecat. Sau au fost alungaţi. Sau poate au fost duşi în altă parte... îmi amintesc acest lucru: este unul din obiceiurile oamenilor, acela de a muta lumea dintr-un loc într-altul, iar dacă cineva spune: „Nu, mulţumesc, mie îmi plăcea aici“, îl agaţă de un copac cu o sfoară pe care i-o petrec de gât şi asta nu face bine la respiraţie.

Funcţiona. Tânărul elf ieşi imediat din starea lui de împietrire şi disperare.

– Este adevărat! spuse el. Apoi făcu în fugă ocolul a ceea ce mai rămânea din colibele arse.

– Nu-i nimeni: nici viu, nici mort. Nu pot fi decât altundeva! Poate că au fugit sau poate că au fost... cum se spune? Mmmmda, deportaţi. Ştii, e adevărat, este un obicei al oamenilor să deporteze pe cineva, au făcut aşa şi cu elfii. I-au dus în nişte locuri oribile, Ţinuturile Elfilor se numesc, şi acolo au murit unul câte unul.

– Şi din ce cauză?

– De foame, cred; mâncaţi de vii de păduchi.

– Dar elfii n-au puteri magice?

– Ei bine, au ceva puteri. Şi ce?

– Dar nu aţi putut să faceţi ceva? Să-i ardeţi pe agresori, să-i fulgeraţi, să-i trăsniţi? Să-i îmbolnăviţi de ciumă? De urticarie?

– Nu-i aşa de simplu. Nu toţi elfii au puteri magice. Tatăl meu nu avea deloc. Cea mai mare parte dintre noi poate aprinde focuri minuscule şi reînvia musculiţe.

– Să reînvie musculiţele!? Dar ce fel de putere este asta?

– Depinde de unghiul de vedere: pentru musculiţă este important. Tu simţi în mintea ta cât este de fericită să fie din nou vie şi te simţi foarte bine.

Lăsând musculiţele la o parte, nici un elf nu ar cauza nici un fel de boală şi nici n-ar dori. Doar câţiva dintre noi, câteva cazuri rare, au puteri ce pot fi folosite în război, dar oamenilor le-a fost teamă că asta era o cunoaştere generală şi aşa s-au răzbunat pe toţi. Neavând, în afara excepţiilor, puteri adevărate, elfii nu au reuşit să evite deportarea şi atunci când au realizat că în Ţinuturile Elfilor îi aştepta moartea, din pricina lipsei de hrană, era deja prea târziu: erau puţini, într-o stare vrednică de plâns, întristaţi. Magia se îneacă în tristeţe, ştiai? Când îi moare copilul, o mamă îşi pierde pentru totdeauna capacitatea de a mai face lucruri magice.

– Puteaţi folosi vechile arme: spade, săgeţi, halebarde. Elfii au fost mari luptători, neîntrecuţi arcaşi!

Yorsh rămase cufundat în gânduri. Nu ştia ce să spună. Fuseseră războinici, desigur, dar asta se întâmplase înainte. Înainte de a învăţa să citească durerea şi bucuria în mintea unei persoane. Dacă fericirea unei musculiţe de a fi reînviată este atât de mare, imaginează-ţi cât de adâncă este groaza unui om pe care-l ucizi! Acest lucru trebuie să-i fi imobilizat. Şi apoi erau puţini, neuniţi. Suferiseră deja de persecuţii în secolele trecute. Persecuţii fatale. În ultimul timp îi mutau doar dintr-un loc într-altul sau, cel puţin, asta fusese impresia lor. Îşi puteau lua

cărţile cu ei. Nu trebuie să li se fi părut aşa de grav. Când îşi dăduseră seama de ceea ce se întâmpla, răul deja se întâmplase, erau într-atât de prinşi... să se lupte nu ar fi folosit la nimic, numai la sporirea suferinţei... şi apoi mai era altceva şi, cu cât se gândea mai mult, cu atât realiza cât era de important: toţi doreau ca ei să moară...

– Şi voi aţi murit din politeţe, în confruntările cu ei? Ca să nu-i dezamăgiţi? Foarte politicos, într-adevăr.

Tonul dragonului friza din nou sarcasmul, dar de data aceasta Yorsh nu se simţi ofensat.

Rămase pe gânduri, deoarece acum, când povestea cuiva, gândurile i se lămureau în minte. Vorbind despre asta, reuşea să înţeleagă. Problema era: magia se îneacă în ură. Nu, aşteaptă, gândul se îneacă în ură. Voinţa de a mai trăi, aceea de a mai lupta... când toţi ţi se pun în cale, este mai uşor să renunţi, să te laşi să luneci... nu, nu este calea cea mai uşoară, este singura ce poate fi parcursă... Vânătorul şi femeia şi-au riscat viaţa pentru a o salva pe a mea... asta înseamnă că ei... ei bine, da, ţineau la mine; poate că ţineau la mine în ciuda faptului că eram elf, nu pentru că eram elf, dar nu are importanţă, pentru ei merita să-şi rişte viaţa pentru ca eu să trăiesc... Iată, da, când toţi ţi se pun în cale, este suficient să existe o singură persoană care să se lupte pentru tine, ca tu să-ţi recuperezi forţa,

capacitatea de a lupta... Dacă această unică persoană nu există, eşti mort şi o dată cu tine şi toţi ai tăi...

Tânărul îşi scutură capul. Apoi îl apleacă. Briza se transformă în vânt. Jumătatea de uşă se trânti cu furie. Tânărul elf tresări. Dragonul spuse cu tandreţe:

– Imediat ce vei face rost de haine vom merge în căutarea locuitorilor acestui sat.

Yorsh se reînsufleţi. Capul i se ridică. Încuviinţă.

– Aici nu mai este nimeni, adăugă dragonul. Poate că te-ai putea uita pur şi simplu prin jur să vezi dacă nu găseşti ceva cu care să te acoperi şi care să-ţi vină bine.

– N-ar fi un furt?

– Nu – tonul dragonului deveni blând –, sigur că nu. N-ar însemna decât că ai lua nişte lucruri care acum nu mai folosesc nimănui.

Tânărul elf refăcu turul complet al satului. Totul era distrus şi ars. În cea care fusese coliba cea mai mare găsi resturile unei bărcuţe de jucărie şi o păpuşă de cârpe, pe care le luă cu sine şi care îi străpunseră inima cu o nouă împunsătură de tristeţe. Ceva albicios se materializă prin ceaţă. Era un câine mare, foarte bătrân şi istovit: stătuse până atunci ascuns în stufăriş, poate speriat de dragon, dar când Yorsh atinsese jucăriile reuşise să se ridice pe labe şi acum se târa înspre el, dând încet din coadă.

Una dintre pupile îi era albită de orbire, dar, puţin, simţul lui olfactiv încă mai funcţiona.

– Fido! ţipă Yorsh. Fido, Fido, Fido. Era câinele lor! Al lui Monser şi al Sajrei, vreau să spun. Fido. Fido. Fido!

Îl recunoscuse şi câinele. Yorsh îngenunchie pe pământ şi-şi trecu braţele în jurul gâtului acoperit de păr rar, cărunt şi murdar. Câinele îi linse întreaga faţă. Când mâinile lui Yorsh atinseră fruntea câinelui, amintiri confuze îi pătrunseră conştiinţa: ţipete, mirosuri puternice, foc, frică. Câinele îşi aminti de o lovitură cu copita primită de la un cal, care îl făcuse să şchioapete rău în timp ce satul ardea. Apoi mai erau alte amintiri, alte mirosuri: foamea, singurătatea, dorul, zilele petrecute disputându-şi cu viermii carcasele vechi, cu speranţa reîntoarcerii cuiva. Acum cineva se întorsese. Veghea lui se terminase. Consemnul lui luase sfârşit. Yorsh sosise, găsise casa, într-un fel sau altul avea să pună din nou lucrurile la punct. Urmau să revină mirosurile dinainte, cele vechi: de mere uscate, de potârnichi rumenite; mirosuri frumoase, de oameni care ţin unul la altul. Yorsh revăzu pentru o clipă în memoria câinelui siluetele femeii şi vânătorului şi pentru un moment o umbră neclară şi mică, a unei fiinţe mărunte care se jucase cu păpuşa şi cu bărcuţa.

Se îmbrăţişară îndelung. Yorsh stătea aplecat cuprinzându-l pe câine cu braţele în jurul toracelui. Elful percepu o osteneală nesfârşită; o singură dorinţă, acum că veghea se terminase: odihna. Simţi cum respiraţia câinelui devenea tot mai lentă, până când se opri cu totul. Simţi cum inima îi bate o dată, apoi încă o dată, mai slab, apoi, după un interval, încă o dată şi în fine bătu pentru ultima dată. Apoi nimic. Yorsh rămase îndelung nemişcat, cu braţele în jurul câinelui, simţind căldura ce se risipea şi muşchii ce începeau să devină rigizi. Nu făcuse nimic pentru a-l reţine, dar aşteptă mult până să se desprindă din îmbrăţişare. Acum nu mai avea nici un dubiu: Monser şi Sajra trăiseră acolo, în sat, în casa unde găsise jucăriile. Ceva groaznic trebuie să li se fi întâmplat: acum, mai mult ca niciodată, trebuia să-i caute.

Yorsh îşi desfăcu braţele din jurul câinelui, îi mai mângâie pentru ultima dată ochii şi apoi îl înmormântă într-o groapă pe plajă, săpată rapid de Erbrow cu o lovitură de coadă. Reîncepură cu înfrigurare căutarea hainelor: acum, mai mult ca niciodată, trebuia să le folosească pentru a putea să străbată lumea oamenilor.

Yorsh era pe punctul de a renunţa, când îl lovi norocul pe neaşteptate: în coliba cea mai îndepărtată găsi un vechi cufăr, ascuns sub o bucată de scară, pe care pietrele treptelor îl protejaseră, permiţându-i să

reziste. Era un cufăr mic dintr-un lemn frumos de nuc. Încuietoarea din fier forjat, ce avea deasupra sculpturi florale, era închisă, dar dragonul rezolvă problema cu o lovitură cu ghearele. Înăuntru era un lung veşmânt alb, făcut din in adevărat şi acoperit în întregime de broderii cu flori minuscule. Trebuie că se lucrase la el ani de zile. În jurul mânecilor şi în partea inferioară a fustei se aflau chiar bucăţi de stofă cu desene făcute din găurele, despre care dragonul a afirmat că se numeau dantelă. Pe partea superioară a corsajului era brodată litera M.

Yorsh se încurcă între numeroasele văluri ce se suprapuneau, dar în final reuşi să o îmbrace. Cel puţin o problemă fusese rezolvată.

Dragonul părea să-şi aducă aminte că, în lumea oamenilor, bărbaţii nu purtau niciodată, indiferent de motiv, haine albe cu găurele, broderii şi dantelă şi că femeile le îmbrăcau o singură zi în viaţă, cea în care se căsătoreau mai precis, dar nepărându-i-se important acest lucru, nu-i dădu atenţie. Dragonii se nasc goi şi goi rămân până la sfârşit. Complexele deprinderi vestimentare umane erau înmagazinate într-o oarecare măsură în diversele sale amintiri, dar ca o strălucire înşelătoare, nefolositoare, o tradiţie ciudată şi discutabilă: nimic pentru care să fi meritat să înceapă o discuţie.

11

Nu că Robi chiar ar fi ştiut să citească.

Şi nu era pentru că a şti să citeşti era interzis cu adevărat.

Tracarna şi Stramazzo ştiau. Citeau cu un aer extrem de arogant, chiar cu o autentică insolenţă, după ce îşi umflaseră piepturile precum curcanii, rarele comunicate oficiale ce soseau din Daligar. Pentru toţi cei care nu aveau nimic de-a face cu Administraţia, a citi era, cum să spunem, nerecomandabil (poate că ar fi mai corect să spunem imprudent): o competenţă suspectă.

În Arstrid, târgul în care se născuse Robi, oamenii ştiau să citească puţin şi exista chiar şi un soi de şcoală. Arstrid era un minunat târg situat în mijlocul variatelor soiuri de bunătăţi: de o parte se aflau păstrăvii din râu, de cealalta merele din livadă. În mijloc se aflau grădinile în care creşteau şi găini,

iar în spate erau colinele pe care se aflau vacile, ceea ce însemna lapte, care apoi se transforma în unt.

Când nu era nevoie ca păstrăvii să fie pescuiţi, ca merele să fie culese, ca vacile să fie mulse sau ca ţarcurile să fie reparate, ceea ce înseamnă de două ori pe an, mai-marele satului strângea cu zarvă copiii şi încerca, fără a avea vreo metodă, într-un mod incoerent şi haotic, să-i înveţe alfabetul, singurul lucru pe care-l ştia. Lecţiile se desfăşurau în râsetele elevilor şi comicele grimase ale mai-marelui satului şi se terminau în strigătele mamelor care veneau să-şi recupereze progeniturile, pentru a le trimite să mulgă vacile sau să culeagă mere. Sau să afume păstrăvi. Sau să aşeze strugurii la uscat pe reţele de nuieluşe, ca să devină stafide de pus în pâinea cu miere ce se pregătea pentru sărbătoarea de iarnă.

Ştiinţa literelor îi fusese dezvăluită mai-marelui satului de către un personaj misterios şi legendar, cu un nume care nu se putea pronunţa, care trecuse prin Arstrid cu ani înainte de a se naşte Robi şi care le furnizase miticul ceaun de afumat.

În urma zăpăcitelor lecţii, Robi păstrase în memorie cele patru litere ale numelui ei: ROBI.

R de la Roză: petalele trandafirilor se puteau cufunda în miere şi se transformau în dulceaţă.

O de la Orânduirea cărnii de gâscă pentru a fi friptă: pe ultima o mâncaseră cu o zi înainte ca

soldaţii din Daligar să-şi facă apariţia ca nişte lupi înfometaţi, pretinzând de la ei tot ceea ce aveau şi chiar ceea ce nu aveau, din cauza unei obscure taxe întârziate. Se întâmplase în timpul ultimei veri. În iarna următoare, satul fusese distrus, iar părinţii ei arestaţi. Ba nu, s-o luăm în ordine, părinţii ei au fost arestaţi şi apoi satul a fost distrus, dar asta s-a întâmplat mai apoi, când ea se afla deja în Casa orfanilor: aflase pentru că îi povestise Tracarna. În timpul verii, veniseră soldaţii care cereau o mare cantitate de hrană pentru comitat şi Guvernatorul administrator: grâu pe care ei nu-l aveau, un număr exorbitant de păstrăvi afumaţi, cât nu reuşeau să strângă într-un an întreg. Mai-marele satului nu mai era: murise cu o iarnă înainte, cu puţin după nunta fiicei lui, astfel încât tatăl ei ţinuse piept soldaţilor, spunându-le că niciodată comitatul Daligar nu le dăduse nimic şi că ei cu nimic nu erau datori şi adăugase că, în orice caz, se putea cere oamenilor o parte din ceea ce aveau, dar nu tot sau chiar mai mult decât au avut vreodată. Şi în momentul acela unul dintre ei, unul dintre soldaţi, unul înalt, arogant, care semăna cu o cucuvea, cu o barbă stufoasă, albă precum zăpada, privise bine feţele tatălui şi mamei ei şi îi recunoscuse: erau cei care însoţiseră elful. Protectorii teribilului elf care devastase Daligarul cu câţiva ani înainte. Robi nu credea: părinţii ei nu

putuseră proteja o fiinţă atât de dezgustătoare precum un elf. Trebuia să fie neadevărat.

B de la Bun de mâncat. Chiar şi bun de băut, ca laptele sau mustul proaspăt.

I de la indigestie. Când Marsya, fiica mai-marelui satului, se îmbrăcase cu superba rochie de mireasă, făcută din văluri suprapuse, cu litera M brodată pe partea din faţă şi gulerul din dantelă încreţită, mâncaseră atât de mult încât ea chiar a avut o indigestie. Robi a trebuit să renunţe la a treia porţie de tort cu nuci: când îşi amintea, încă îi veneau lacrimi în ochi de părere de rău.

Fără să fi ştiut cele patru litere, dimineaţa aceea ar fi fost una ca toate celelalte, una dintre numeroasele dimineţi puţin mai specială datorită sosirii trăsurii de la Daligar, cu obişnuita încărcătură de noi oaspeţi iubiţi pentru Casa orfanilor. Noii oaspeţi iubiţi erau doi băieţandri uscaţi şi blonzi, în mod evident fraţi, amândoi cu urechile clăpăuge şi pistrui pe faţă. Cei doi stăteau ghemuiţi în mijlocul a diverse alimente, un ceaun cu mânere, pătat şi murdar, dar întreg, care urma evident să-l substituie pe acela în care pregăteau eterna lor supă, găurit de nenumărate ori şi de nenumărate ori reparat, acum inutilizabil. În jurul ceaunului se aflau numeroase coşuri de nuiele împletite, pe fiecare fiind scris câte ceva. Tracarna adora să citească şi nu pierdea nici o ocazie de a etala acest lucru, în plus nu era oare culmea să pui

caşul în acelaşi coş în care, în timpul transportului precedent, fusese o gâscă vie: culoarea şi mirosul caşului se schimbă şi, pentru oricine nu apreciază găinaţul de gâscă, nu în mai bine.

Inima lui Robi tresări. Pe unul dintre coşuri erau trei dintre literele sale, iar una era scrisă de două ori.

Nu era nici o îndoială. UNT*. Untul era în mod absolut bunul cel mai preţios: alb ca laptele, moale ca o mângâiere. Era ceea ce mama punea pe mămăligă în zilele de sărbătoare.

Untul era visul normalităţii, gustul abundenţei. Cu unt erau făcuţi – câteodată, nu mereu, doar atunci când lucrurile merseseră bine – biscuiţii care erau mâncaţi cu ocazia solstiţiului de iarnă, pentru a saluta, în ziua cea mai scurtă a anului, lumina care reîncepea să crească.

Robi nu reuşea nici măcar să-şi imagineze care ar fi putut fi pedeapsa pentru furtul untului. Depăşea probabil posibilităţile de închipuire ale minţii ei, din păcate nu şi a minţii Tracarnei. Sau poate că da? Când era pedepsit chiar şi cel care pusese în gură o mură, poate că nici măcar nu-i trecea prin minte că ar avea cineva îndrăzneala de a pune mâinile pe bunul suprem, plăcerea absolută: untul.

Unul dintre cei doi copii, cel mai mic, începu să plângă. Robi primi ordinul să meargă şi să-l facă să

---

*burro = unt (n. tr.)

se dea jos din trăsură, dar, fiind îngrozitor de neghioabă şi de neîndemânatică, aşa cum îi strigase apoi îndelung Tracarna, se ciocni de ceaunul cu mânere, care se răsturnă din trăsură cu un zgomot infernal. Când totul fu pus din nou la loc, untul dispăruse. Tracarna percheziţionă totul şi pe toţi, pe Robi mai ales, dar coşuleţul cu unt se volatilizase. În fine, unica explicaţie a fost aceea că se produsese o greşeală: poate că nici nu i-l trimiseseră cei din Daligar. Robi fu din nou percheziţionată, oricum pălmuită încă o dată, dar în acel punct incidentul se încheie, pentru că nu mai era nimic altceva de făcut decât să fie închis.

Cei doi băieţandri noi se numeau Merty şi Monty. Când se lăsă seara şi se găsiră în stâna murdară şi dărăpănată, cei doi nu mai aveau nici măcar lacrimi să plângă. Creschio şi Moron împărţiseră mărul şi mămăliga, iar copiii stăteau fiecare înfăşurat în mantaua lui, încercând să facă în aşa fel încât să le ajungă cina cât mai mult posibil. Robi îi privi îndelung pe toţi: pe cei doi nou-veniţi, pe Creschio şi Moron, pe Cala şi toţi ceilalţi. Apoi îşi privi vânătăile: acelea pe care le obţinuse în după-amiaza aceea. Apoi îi privi din nou pe ceilalţi şi apoi din nou propriile vânătăi. Merty şi Monty reîncepură să plângă şi Cala încercă să-i consoleze fără să reuşească, iar Creschio şi Moron le spuseră să

înceteze, ceea ce nu dădu rezultate, ba dimpotrivă cei doi începură să plângă mai abitir. În fine Robi se sătură, se ridică şi ieşi înainte ca Creschio şi Moron să îi poată bloca drumul, iar când se întoarse avea coşuleţul cu unt în mâini.

– La dracu', spuse ea, doream să-l păstrez şi l-aş fi meritat! Priviţi ce vânătăi... Trucul constă în distragerea atenţiei: când a căzut ceaunul, pentru un moment toţi au privit în altă parte, iar eu am ascuns coşuleţul sub trăsură. Dacă distragi atenţia o clipă, poţi face orice. E suficient să fii rapid şi poţi fura orice. Aş putea fura coroana unui rege... Am recuperat untul atunci când nu se mai uita nimeni... Dar... acum încetaţi cu plânsul... un deget de unt de fiecare... îl puneţi pe mămăligă... ca acasă... Dacă încerc să-l mănânc de una singură, durează prea mult şi, mai devreme sau mai târziu, mă vor descoperi...

Se auzi o ovaţie.

Fu o adevărată sărbătoare.

Nu era ca acasă, dar, cel puţin pentru o seară, nu mai erau trişti şi nu le mai era foame. Până şi Creschio şi Moron fură prea surprinşi, prea uimiţi şi prea fericiţi pentru a mai agresa şi pisălogi, ameninţa sau sechestra ca de obicei.

Plânsetele se întrerupseră. Iar cei doi nou-veniţi, strânşi unul într-altul, se calmară.

Robi explică o dată şi încă o dată cum se fură. Făcu şi câteva demonstraţii. Apoi o întrebară cum de îşi dăduse seama că acolo era untul, iar ea le explică: litera B de la bun de mâncat, cei doi R de la Robi, litera O de la Orânduit. Şi poate că a fost mai bine decât atunci când explicase dinamica esenţială a artei de a fura. Fapt era că toţi, unii mai mult, alţii mai puţin, consideraseră întotdeauna ştiinţa de a citi un fel de… cum să spunem?... de magie! O capacitate ce nu poate fi înţeleasă, inexplicabilă şi dobândită, care împărţea lumea între cei ce ştiau, fiinţe superioare în orice caz, şi cei care, precum ei, o ignorau şi întotdeauna ar fi ignorat-o. Acum Robi, ghemuită pe pământul bătătorit pe care dormeau, continua să traseze cele patru litere, iar magia deveni posibilă. Robi cunoştea chiar şi litera M, pentru că fusese brodată pe rochia de mireasă a fiicei mai-marelui satului ei, iar cei doi nou-sosiţi încetaseră să mai plângă de un timp, în timp ce desenau cu degetul pe pământ cele două coline care formau prima literă a numelor lor. Robi îşi aduse aminte şi litera A de la Arstrid şi aşa se făcură şase litere.

Toţi le desenară îndelung, înainte de a se duce în fine la culcare, iar Robi avu impresia că acele şase semne desenate pe pământul bătătorit erau într-un fel importante, poate mai importante decât untul. De

parcă din acel moment deveniseră cu toţii mai puţin vrednici de milă.

Apoi stinseră lumânarea şi adormiră.

Imediat ce Robi închise ochii, dedesubtul pleoapelor ei totul deveni verde, cu complicate arabescuri aurii.

12

Pentru a evita să murdărească partea de jos, Yorsh ridicase poalele fustei şi le fixase în jurul taliei cu un fel de nod. Era îmbrăcămintea cea mai incomodă pe care o purtase vreodată. Până şi zdrenţele oribile „de elf", din cânepă gălbuie, pe care le purtase la începutul vieţii sale, care erau în acelaşi timp extrem de grele şi de reci, erau mai confortabile decât acel nor fâlfâitor de in alb. Cu toate acestea, făcuse tot posibilul să nu o murdărească sau să o sfâşie, dormise chiar pe pervazul uneia dintre ferestre – a cărei ambră rămăsese intactă –, pe care îl ştersese cu grijă, folosind un pămătuf improvizat, făcut din penele din coadă pierdute de numeroasele coţofene ce locuiau acum în mod stabil sub anticele bolte.

Se trezi de dimineaţă cu o nelinişte teribilă ce îi sfâşia inima, după o noapte plină de coşmaruri în care văzuse satul arzând şi auzise ţipete de ajutor,

străbătând inutil întunericul. Nerăbdarea de a pleca creştea din clipă în clipă. Haina lui minunată nu se murdărise aproape deloc. Dragonul era afară, în aer liber. Tânărul elf se apropie şi îl informă asupra fermei sale intenţii de a pleca cât mai curând în căutarea femeii şi a vânătorului. Apoi, cu calm şi cu ajutorul lor, poate va reuşi să-şi caute o soaţă. Era puţin cam tânăr, de acord, dar elfii obişnuiesc să-şi caute de foarte devreme pe aceea ce le va fi mireasă, chiar dacă apoi urmau să aştepte ani până să se căsătorească. Şi au o singură dragoste toată viaţa. Pentru totdeauna, dragostea fiind pentru ei un lucru mult prea înălţător ca să nu-i dedice toată viaţa. Deseori, în povestea elfilor există o jucărie cu care părinţii se jucaseră împreună... pe când erau copii şi cu care apoi urmau să se joace făpturile pe care ei le aduceau pe lume. În cazul său, era vorba de titirezul lui azuriu: copil fiind, tatăl său îl dăruise mamei sale, ca apoi să devină jucăria lui.

Yorsh era plin de îndoieli în privinţa modului în care trebuia să procedeze. Îl întrebă pe dragon dacă straiele sale se potriveau pentru a merge să-şi caute o soaţă, iar dragonul îl linişti împăciuitor, spunându-i că oricine l-ar fi acceptat îmbrăcat astfel nu putea fi decât o bijuterie de toleranţă şi de minte deschisă.

După care dragonul îşi coborî din nou privirea şi înfulecă mai departe aripile de pasăre rumenite.

– Ce faci? îl întrebă elful uimit.

– Îmi iau micul dejun, răspunse dragonul plin de încântare. Îi arătă lunga frigăruie fabricată dintr-un trunchi întreg al unui brad tânăr, pe care zăcea ce mai rămăsese din carcasele unei duzini de coţofene, bufniţe şi cocoşi sălbatici. În felul acesta ţi-am dat o mână de ajutor cu căsătoria. Am făcut jumătate din muncă pentru a-ţi elibera locuinţa, iar doamna ta, când vei avea una, va fi mai liniştită. Eu am avut grijă de păsări; ţie îţi rămâne doar să cureţi podeaua: ţi-am înjumătăţit munca.

Yorsh îl fixă palid, oripilat, îngheţat. Mâncase coţofenele! Şi bufniţele! Micile, splendidele bufniţe ce aveau aerul acela aşa de stângaci feroce, acele preablânde coţofene! Făceau o zarvă infernală, într-adevăr, ca să nu mai amintim de acea incredibilă cantitate de găinaţ pe care o produceau. De fapt erau insuportabile, dar asta nu dădea nimănui dreptul să le înfulece ca pe un şir de boabe de mazăre dintr-o păstaie.

– Cum ai putut? îl întrebă pe dragon după ce îşi recuperă puţin vocea.

– Cu rozmarin, răspunse senin dragonul. Este un tufiş imediat după ce treci de poartă.

Dragonul dădu din coadă, apoi începu să-şi cureţe dinţii folosind drept scobitoare restul unui os din pulpa unui cocoş sălbatic.

– Bun, spuse el atunci, când plecăm?

– Noi? întrebă surprins Yorsh.

– Noi, confirmă senin dragonul.

Yorsh nu se aştepta la asta. Era ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat. Să meargă în lumea oamenilor cu un dragon după el? Cum? Nu era prea... pe scurt, ...prezentabil, obiectă el încurcat.

– Nu eşti foarte prezentabil. Eşti foarte frumos, aş îndrăzni să spun magnific, dar trebuie să trec neobservat printre oameni, care vor fi deja înspăimântaţi la gândul că sunt elf şi asta fără a spori neîncrederea lor cu spaima provocată de un dragon.

Tânărul elf nu dorea să fie nepoliticos. Nu dorea să-l ofenseze pe dragon, aşa că-i zâmbi radios.

– Acum că ştii să zbori, poţi merge să... cum mi-ai spus odată? Să explorezi universul şi să faci lumea mai bună.

– Să explorezi universul de unul singur nu are nici un haz, obiectă Erbrow candid. Vom fi atenţi. Vom zbura noaptea, iar ziua voi sta ascuns în râpele şi luminişurile pădurilor mai mari. Nu-ţi face griji, vom reuşi să nu fiu descoperit. Dacă ne descoperă, vom zbura imediat pe deasupra norilor. Atât drumul cât şi scara ce se depărtează de bibliotecă sunt surpate, îţi aminteşti? Le-am văzut din zbor. Şi apoi, vezi, eu sunt dragon. Prezenţa mea pe acele tărâmuri, ai încredere, va limita drastic numărul celor care te pot înjunghia, spânzura sau îţi pot face rău.

În Daligar se afla şi acea profeţie ciudată, care vorbea despre el. Era un loc bun de unde puteau începe.

Profeţia era destinul lui, gravat în marmură pentru a-i arăta calea. Nu avea nici mamă, nici tată. Toată familia lui erau un titirez de lemn şi amintirea bunicii care îi spunea să plece şi să nu se uite îndărăt niciodată, dar, pe de altă parte, în secolele trecute, existase cineva care îl ştiuse, care îl visase în timp ce căuta urma viitorului în orbitele constelaţiilor îndepărtate.

Cineva care scrisese, sculptând în marmură, că el urma să fie ultimul şi totodată că nu va fi. Că va avea o soţie. Poate. Aşa părea să-şi amintească. Primele versuri erau clare:

CÂND APA VA POTOPI PĂMÂNTUL,
SOARELE VA DISPĂREA,
ÎNTUNERICUL ŞI GERUL SE VOR LĂSA.
CÂND ULTIMUL DRAGON ŞI ULTIMUL ELF
VOR SFĂRÂMA CERCUL,
TRECUTUL ŞI VIITORUL SE VOR ÎNTÂLNI,
SOARELE UNEI NOI VERI
VA STRĂLUCI PE CER.

Şi îl condamnau la un destin de cruntă singurătate. Ultimul este ultimul. Cel care este singur.

Continuarea totuşi îi mai dădea o speranţă.

Nu era sigur de continuare. Parcă era scris că el ar trebui să se unească cu o soaţă în al cărei nume se afla lumina dimineţii şi care pătrundea întunericul, o soaţă ce era...

...FIICA BĂRBATULUI ŞI A FEMEII CARE...

Care...?

Şi apoi mai era ceva ciudat în tratatul de dragonologie, în care fusese scris ceva despre fii oamenilor şi ai elfilor, care deveneau autori ai unor stranii poveşti despre prinţese schimbate. Poate că oamenii şi elfii se pot uni prin căsătorie. În mod evident o făcuseră deja şi de la fii lor luau naştere romanele atât de îndrăgite de către dragonii ce cloceau. Poate că faptul de a fi ultimul elf nu îl condamna la singurătate.

Poate că el avea o cale şi aceea era o cărare pavată cu flori, nu un bulevard întunecat.

Calea lui era scrisă în piatra oraşului Daligar.

Avură o scurtă consfătuire cu privire la direcţia în care trebuiau să meargă. Atât tatăl cât şi strămoşul lui Erbrow fuseseră la Daligar, dar cert era că în timpul clocirii sensul orientării tindea să se piardă puţin, în ciuda expunerii istorice care rămânea impresionantă în memorie. Dragonul era capabil să menţioneze

numele, porecla, patronimul, anul naşterii şi numărul fiilor tuturor pietrarilor care-i înălţaseră zidurile, dar, pur şi simplu, nu ştia unde se afla. Yorsh avea o hartă, dar era puţin cam simplistă şi concisă: tot ceea ce reuşiră să deducă fu că Daligar se afla la sud, ceea ce era puţin cam vag.

Deciseră să urmeze în zbor cursul râului: mai devreme sau mai târziu ar fi ajuns în oraş.

Apa strălucea în lumina lunii, ceea ce era o îndrumare satisfăcătoare chiar şi pe timp de noapte. În momentul în care intuiau lumina în forma pătrată a ferestrelor unei colibe, coborau şi zburau printre vârfurile zadelor. Existau mai multe feluri de întuneric: negrul cerului, acela mai închis al pădurilor de sub ei, ale căror vârfuri, atunci când coborau în zbor printre trunchiuri, erau mai negre decât negrul cerului unde străluceau stelele, şi mai exista negrul şi mai negru al pământului, unde panglica apei râului se depăna cu irizaţiile sale argintate.

Dacă Erbrow zbura sus, nu era nevoie să urmeze toate meandrele: o tăiau de-a dreptul şi astfel călătoria se scurta. Yorsh îşi amintea lungul şi extenuantul marş pe care-l făcuse, copil fiind, pentru a putea acum face drumul înapoi. Extenuant era un mod de a spune: când se simţea obosit, Monser îl lua în braţe; dar lung, în mod sigur, fusese. Ajunseră la Daligar înainte de venirea zorilor. Zidurile înălţate din

trunchiuri ascuţite ca ghimpii unui porc-spinos se ridicară întunecaţi, proiectându-şi umbrele peste apa râului ce strălucea aurie în lumina dimineţii. Oraşul era şi mai înţesat de turnuri, creneluri şi ferestruici faţă de cum îşi amintea Yorsh.

Erbrow plană lin într-un luminiş acoperit de iarbă amestecată cu trifoi, ascuns de castani înalţi. Profeţia se afla scrisă în partea din sud, exact în latura opusă aceleia unde era poarta cea mare cu podul mobil. Planul era simplu: dragonul urma să rămână pitulat în umbră, prea puţin vizibil în lumina incertă şi razantă a începutului de dimineaţă, în timp ce Yorsh s-ar fi furişat ascunzându-se în mulţime, după ce ar fi evitat gărzile de dinaintea podului mobil, gărzile podului mobil, gărzile de după podul mobil şi cele care patrulau pe străzi. Ar fi ajuns, deci, la zidul meridional al vechiului palat de justiţie şi ar fi citit profeţia.

Yorsh se apropie cu un aer nepăsător de podul mobil. Unul dintre vălurile complicatului său veşmânt alb, care îi acoperea capul ca o glugă, ascundea urechile ascuţite şi părul mult prea deschis. Inima îi bătea să-i iasă din piept. Trecuseră ani de când trăia izolat într-o bibliotecă situată pe vârful unui munte inaccesibil, având drept singură companie un dragon. Deja, numai prezenţa unui asemenea număr de oameni îl neliniştea. În plus, îi era teamă să nu fie

atacat, spera să afle un indiciu asupra destinului său, iar amintirea lui Monser şi a Sajrei îl copleşea de dor. Se afla la câţiva paşi de poartă când într-un fel sau altul îl identificară. Toţi încetară să mai facă orice făceau: cei care flecăreau tăcură, cei care traversau podul se opriră, cei doi vânzători, respectiv de mere şi de varză, îşi întrerupseră imediat strigătele prin care făceau cunoscută valoarea mărfii şi se întoarseră să-l privească. Cuvântul „elf" nu se făcu auzit. Toţi începură pur şi simplu să se strâmbe de râs. Un grup de băieţandri zdrenţăroşi, conduşi de un şef de bandă cu colosale urechi clăpăuge, apăru din senin şi începu să-l batjocorească. Vorbeau toţi în acelaşi timp, iar Yorsh nu reuşi să înţeleagă nimic, dar din nou nu prinse cuvântul „elf". Dar atunci ce aveau cu el?

Zburară câteva pietre spre el, dar nu-l atinseră – concentrându-se asupra traiectoriei pietrei, Yorsh reuşea să o devieze. După un prim moment de teamă, înţelese sistemul şi începu să i se pară chiar distractiv. Un străjer al porţii se sătură şi, cu câteva strigăte răguşite, făcu să înceteze ploaia de pietre şi să se lase puţină linişte. Era un bărbat înalt, slab, cu o barbă mare sură. Se întoarse spre Yorsh şi-i făcu semn să-l urmeze: probabil pentru a căuta un superior şi a-i cere părerea. Băiatul intră în oraş urmându-l pe bărbat: acesta îl proteja de eventualele

atacuri. Oraşul Daligar, lui, care fusese închis cu anii în spaţiul limitat al bibliotecii, i se păru imens şi, ca în copilărie, îl ului. Era plin de palate enorme, cu antice coloane şi arcade mari care se întretăiau, divizând cerul în geometrii stranii. Multe dintre arcade erau frânte, boltele erau pe jumătate prăbuşite. Câteva dintre anticele palate adăposteau lazarete şi pieţe mizerabile, unde dinaintea unor tarabe descleiate se aliniau cozi ordonate pentru a cumpăra niscaiva mere şi puţină varză. Era o miasmă insuportabilă; enormi arbuşti de iasomie se înălţau abundenţi din zidurile prăbuşite, mascând cu parfumul lor floral mirosul stătut. Yorsh se întrebă cum de puteau fi încă înfloriţi la sfârşitul toamnei.

Recunoscu în oraş pavajul, faţadele caselor cu acoperişul ascuţit, vopsite în culori pastelate, cu transperante ce erau, în schimb, întotdeauna cu dungi vişinii şi verzi, ce se alternau în diagonale, formând un desen în formă de romb atunci când erau închise. Acum, însă, totul era scorojit, iar la ferestre nu se mai vedeau muşcate, ca atunci când era copil. Trecură pe lângă o fântână, dominată de o sculptură din lemn reprezentând un urs căţărător, care acum nu mai avea cap, în timp ce apa curgea doar cât un firişor urât-mirositor. În faţa lor se afla un zid foarte înalt, din pietre pătrate, care alternau cu cărămizi pe care creşteau minuscule ferigi şi minuscule flori

trandafirii. Era palatul Guvernatorului administrator, care se prelungea cu tribunalul sub care se aflau închisorile. Poate că Yorsh ajunsese în locul potrivit, în care putea căuta informaţii despre familia lui omenească.

Palatul se înălţa peste oraş. Baza îi era un fel de poligon asimetric, a cărui formă exactă nu putea fi identificată. Nu avea turnuri: pur şi simplu o parte era mai înaltă decât alta, dând întregului un aer strâmb şi provizoriu, o cale de mijloc între ceva ce nu fusese terminat de construit şi ceva ce începuse deja să se dărâme.

Contrar oraşului Daligar pe care şi-l amintea, acum nu se mai aflau găini în mijlocul străzii. Dintr-odată apăru una, ieşită la vedere printr-o uşă pe jumătate dărâmată. Era o găină foarte bătrână; se târa cu greu pe picioare, dar venea hotărâtă, îndreptându-se spre Yorsh, care o recunoscu. O înviase cu treisprezece ani în urmă. Evident, acest curios destin – fusese resuscitată! – salvase găina de la a fi făcută tocăniţă sau frigărui, dar legătura ce se stabilise între ei doi o împiedicase să moară. Acum nu mai putea. Îl simţise pe Yorsh: mintea ei se contopise cu cea a tânărului atunci când revenise la viaţă şi acest lucru îi lega. Se târî până la el. Yorsh se aplecă şi o luă în braţe: se priviră pentru ultima dată şi, în sfârşit, găina se lăsă pradă morţii. Băiatul simţi cum o cuprinde pacea, cum i se opreşte inima. Ridică ochii

pentru a-i privi pe cei de faţă. Nu era singurul care ştia povestea găinii şi care o recunoscuse. Pe stradă, în afară de soldatul ce-l însoţea, se mai aflau patru bărbaţi, două cumetre, o fetişcană şi veşnicul grupuleţ de băieţandri zdrenţăroşi şi scheletici, înarmaţi periculos cu praştii. Toţi îl priveau. Cuvântul „elf" răsună tare şi răspicat. Ploaia de pietre reîncepu, de data asta multiplicată. Imposibil de evitat toate traiectoriile...

Yorsh se întrebă pe unde putea să scape. Toate căile de scăpare erau blocate: nu rămânea decât zidul. Nu avu nevoie decât să-şi imagineze o clipă că era o şopârlă, că se şi afla sus, urmat de strigăte şi pietre, învăluit în veşmântul lui ca un nor. De cealaltă parte se afla o grădină cu arbori imenşi, fântâni arteziene şi un lac unde se oglindeau lebede. Glicine enorme se rezemau de zid, iar trunchiurile lor noduroase îi înlesniră lui Yorsh coborârea. Florile abundau şi îi lăsară impresia că se afla într-un fel de paradis, dar era un paradis ciudat, cam excesiv. Yorsh se întrebă din nou cum de era posibilă acea incredibilă explozie de flori în pragul iernii. Nu era vorba doar de glicine, dar şi parfumul i se părea exagerat. Puţin mai departe de el, o copilă, şi ea îmbrăcată în alb, se dădea în leagăn cântând un vechi cântec ce vorbea despre fete, băieţi şi noi iubiri. Ţinându-se ascuns în umbra glicinelor, Yorsh se

apropie: fata era înaltă, plăpândă, foarte frumoasă, cu pielea albă şi mari ochi verzi. Purta o rochie de un alb ca neaua, cu desene aurii, părul blond îi era împletit în codiţe care se încrucişau precum cusăturile gulerului înalt şi rigid, având un ineluş de aur la fiecare întretăiere. Totul părea mai mult un tablou sau o reprezentaţie teatrală. Printre altele, fata îi părea puţin cam mare ca să-şi petreacă timpul jucându-se şi cântând într-un leagăn. Într-un final, amăgirea ambiguă a scenei se sfărâmă: alături de fata din leagăn se afla o copiliţă cu pielea închisă la culoare, care, odată terminată melodia pe care cealaltă o cânta, prinse glas şi curaj şi îndrăzni să o roage ceva.

Urmă un fel de dramă, iar Yorsh reuşi să prindă câteva frânturi din conversaţia care urmă. Subiectul era posibilitatea de a se da pe rând în leagăn. Se dovedi apoi un monolog, iar subiectul era imposibilitatea de a se da pe rând în leagăn, lucru care, după cât se părea, era un drept inalienabil şi permanent al fetei blonde.

– ...Pentru că eu, înţelegi, sunt fiica Guvernatorului administrator, dar cum poţi tu... fetiţă nesuferită, fiică a... nimănui... insignifiantă şi oarecare...

Micuţa plânse disperată.

– Eşti grasă, urâtă şi proastă. Şi eşti o oarecare.

Oarecare. Tatăl meu, înţelegi, tatăl meu este cel care...

Ce găină insuportabilă. Dar câţi ani să fi avut? Doi şi jumătate şi aceia de proastă-creştere? Şi ce dorea să spună prin „oarecare"? Era o ofensă? Lăsând la o parte faptul că leagănele sunt pentru copii mici, iar domnişoara părea să aibă deja vârsta la care se putea căsători, alteţa sa era o adevărată hienă. Yorsh fu tentat să sară în ajutorul fetei mai mici, dar avea şi aşa destule necazuri şi nu era cazul să şi le sporească.

Aceea era fiica Guvernatorului administrator? Un motiv în plus să nu fie descoperit în acea grădină. De cealaltă parte a zidului, strigătele în care se distingea cuvântul „elf" continuau să răsune. Yorsh calculă că, dacă zidul de nord, cel pe care tocmai îl sărise, dădea în strada principală, cel de cealaltă parte, din sud, ar fi trebuit să dea înspre râu. Prea târziu: poarta fusese deschisă şi zeci de soldaţi se precipitară înăuntru, în timp ce fata, scoţând strigăte puternice de spaimă, fugea spre un adăpost acoperit de trandafiri căţărători, ce se deschidea în capăt. Şi trandafirii erau înfloriţi. Yorsh se întrebă în momentul acela dacă fetiţa mai mică va putea să se dea în leagăn.

Problema era cum să traverseze grădina. Yorsh se căţără din nou pe zid şi încercă să se deplaseze rămânând acolo sus, dar un picior i se prinse într-o

creangă de glicină, iar el plonjă în locul de unde plecase, pe strada principală. Soldaţii se răriseră, se aflau acum în grădină, dar băieţandrii zdrenţăroşi se înmulţiseră. Ploaia de pietre reîncepu mai deasă. Tot mai numeroase, pietrele îl loveau pe Yorsh: fruntea începu să îi sângereze, neprihănitul său veşmânt se îmbibă de sânge. Încercă să alerge. Alergă aşa cum o fac elfii: imaginându-şi că este un vultur ce zboară în picaj. I-ar fi trebuit încă puţin pentru a scăpa de agresori, dar se împiedică de rochia spumoasă şi căzu la pământ. Reuşi să se ridice şi să se îndrepte spre partea înaltă a oraşului, unde colibele se ridicau una deasupra alteia, ca un furnicar gigantic, acoperit de capere şi câteva rahitice viţe-de-vie, de care atârnau câţiva ciorchini cu boabe zbârcite. Casele erau construite din pământ şi coajă de copac, noroiul acoperea străzile întretăiate de rigole şi băltoace ce se intersectau, formând o reţea neîntreruptă de apă murdară, ce reflecta albul norilor şi cerul. Pe străzile pline de noroi, copii abandonaţi se tăvăleau cu câini vagabonzi, disputându-şi cotoare de varză şi de mere. Nici unul dintre ei nu păru preocupat nici să-l înjure, nici să-l urmărească. Yorsh fugi pe ulicioare strâmte, atât de strâmte încât o persoană trecea cu dificultate, care urcau întretăindu-se cu scări strâmbe. Nici unul dintre mizerabilii locuitori pe care-i întâlni – o bătrână cocoşată toată, un bărbat tânăr şi

şchiop, care avea nevoie de o amărâtă de cârjă, şi o femeie cu un copil de mână – nu făcu vreun gest pentru a-l opri, ba dimpotrivă, se lipiră de ziduri pentru a nu-l stingheri, pentru ca apoi să se împiedice de soldaţi. Intui că era vorba de inviolabila solidaritate de care, în acele părţi evident, se bucura oricine avusese probleme cu justiţia Guvernatorului. Yorsh reuşi să-şi piardă urmăritorii şi să se îndepărteze destul cât să ajungă într-un loc deschis, ce domina meandrele fluviului. De acolo îl putea vedea pe Erbrow. Şi dragonul putea să-l vadă pe el.

Lumea se făcu verde. Strigătele trecură de la triumf la groază. Erbrow cel tânăr venise să-l salveze. Dragonul era deasupra lui. Se auzi un răget şi o limbă de foc traversă aerul. Locul era suficient de mare pentru ca Erbrow să reuşească să aterizeze; Yorsh îi săltă pe spate şi apoi survolară oraşul îngrozit până la poarta din sud. Yorsh recunoscu poarta mare şi scările; regăsi arcada cu profeţia. Dragonul coborâse şi se afla acum nici sus, nici jos şi începuse să zboare în cercuri lente, pentru a-i da timp să citească. Profeţia nu mai era: fusese înlăturată cu dalta. Mai rămâneau, pentru a înlătura orice dubiu, urmele dălţii, ca nişte cicatrici risipite-n piatră.

Unul dintre arcaşi îşi învinse spaima: aşeză o săgeată în arc şi trase. Erbrow tresări, iar din piept începu să-i curgă sânge. Yorsh înţelese de ce din

rasa dragonilor nu mai rămăsese decât unul: partea anterioară, cea pe care dragonul o expunea lumii în timpul zborului, era complet lipsită de apărare, fiind acoperită de solzi mici, cu nimic mai rezistenţi decât cei ai unei şopârle sau ai unui şarpe. Dragonul se înălţă imediat în zbor.

Zburară drept spre Munţii Întunecaţi: survolară din nou colinele cu viţe-de-vie şi livezi pe care le survolaseră întâia dată şi, de data asta, fără să mai aibă lumina în ochi, Yorsh reuşi să distingă numeroase siluete micuţe, ce fugeau pe fondul verde. Nu chiar toate: alături de un ţarc, două făpturi minuscule rămăseseră să-l privească, nemişcate acolo unde se aflau, urmărind cu privirea zborul lor prin soare. Apoi făcură virajul, iar dragonul plonjă în spatele piscurilor Munţilor Întunecaţi: apăru vârful pe care se afla biblioteca lor, iar, în spate, marea.

13

Rana lui Erbrow nu fusese nici gravă, nici adâncă; lui Yorsh îi fuseseră suficiente câteva clipe ca să o vindece: când dragonul se înălţase deasupra oraşului Daligar, săgeata fusese deja scoasă, iar sângele încetase să mai curgă. Înainte de a ajunge la bibliotecă, i se formase o cicatrice, care la puţin timp după ce ajunseseră dispăruse, lăsând în locul ei o piele absolut normală. În restul zilei, Erbrow, care se simţea foarte bine, îşi petrecu timpul pe piscurile munţilor înzăpeziţi, vesel ca un cintezoi, lunecând pe zăpadă şi vânând cocoşi sălbatici, pe care apoi îi fripse pe un foc în care trosneau conuri de pin şi rozmarin.

În schimb, Yorsh stătu întins pe podeaua peşterii. Era complet lipsit de forţă; avea ameţeli şi un tremur febril îl scutura. Energia necesară scoaterii săgeţii şi vindecării rănii lui Erbrow părea să-i fi ieşit din torace şi acesta îi rămăsese profund dureros, de-ai fi spus că săgeata îl străpunsese chiar pe el.

Parcă pentru a înrăutăţi lucrurile, simţea o deziluzie atroce pentru faptul că nu reuşise încă să descopere unde s-ar fi putut afla Monser şi Sajra, asta dacă mai erau în viaţă.

Yorsh îşi reveni doar spre seară, se târî afară până la lacul cu apă proaspătă, ca să bea. Veşmântul îi era plin de pete: de la noroiul cu care aruncaseră după el şi cel ce rămăsese de la loviturile cu pietre, de la sângele ce i se scursese de pe frunte, plus câţiva stropi de la Erbrow, şi mai cu seamă de la găinaţul diferitelor păsări, în principal de la coţofene şi bufniţe, ce se afla pe solul peşterii, unde, sfârşit, se târâse imediat ce se dăduse jos de pe spatele dragonului. Rămăseseră albe doar câteva minuscule fragmente de dantelă de lângă guler. Restul avea o culoare cărămizie, ce devenea pe alocuri rubinie, trecând prin nuanţe de maro, negru şi cenuşiu, incluzând chiar inconfundabilul verde deschis ca boabele de mazăre al găinaţului de piţigoi.

A doua zi, Yorsh se simţea destul de bine şi explorarea fu reluată. Deciseră să se întoarcă la Arstrid.

Plecară la apusul soarelui, pentru a fi mai puţin vizibili. Seara nu era chiar atât de senină, dar nici ceţoasă. Zburară deasupra pădurilor de zadă, nemişcate ca nişte statui în ultimele raze de lumină, şi apoi deasupra acelora de castani, din care frunzele

îngălbenite cădeau ca o ploaie lentă şi uşoară, ce strălucea în lumina slabă a primelor stele.

Aripile dragonului băteau leneşe în timp ce coborau domol şi începeau să zboare în cercuri mari deasupra şesului sătucului Arstrid. O lună minusculă răsări şi străluci peste meandrele râului. Resturile carbonizate ale satului se conturară în toată dezolarea lor în lumina ce se reflecta între cer şi apă. Un nor ascunse luna şi lumea se prefăcu într-o mare de întuneric. Yorsh stătea încălzit şi comod pe spatele dragonului. Era dezamăgit că nu reuşise să găsească informaţii. Pornise să cucerească lumea şi să-şi salveze prietenii, ce păcat că nu avea nici cea mai vagă idee în ce direcţie să o apuce.

Dragonul ateriză. Cei doi se consultară asupra a ceea ce era de făcut. Nu aveau nici o idee.

Norul se ridică. Luna străluci din nou. Yorsh coborî privirea: pe jumătate ascuns în iarbă, ceva strălucea la picioarele sale. Se aplecă să-l ia: era o pietricică albă, în care se reflecta lumina lumii. Ridică privirea. Îndepărtă iarba cu mâinile. La un pas de prima se afla o a doua, apoi ceva mai încolo o a treia, apoi încă una. De sus nu se vedeau, dar, dacă mergeai în patru labe, pietricelele albe străluceau în lumina lunii.

Yorsh arătă urma dragonului.

– Ne-au lăsat o urmă, spuse el triumfător.

– Nouă? Dar nici măcar nu au habar de existenţa noastră pe lume!

– Ei bine, poate că nu ne-au lăsat o urmă nouă, dar au lăsat o urmă! spuse cu încăpăţânare Yorsh.

– Dar cine să fi fost atât de slab la minte, încât să lase o dâră de pietre nu se ştie cui? În ce scop?

– Pentru a regăsi drumul către casă. A fost un copil. Şi eu am lăsat o dâră de pietre, când am plecat din locul în care era bunica, pentru a o putea regăsi. Ploaia le-a acoperit şi au dispărut oricum după o jumătate de zi. Este un lucru pe care-l face un copil atunci când este constrâns să părăsească ceva şi nu vrea asta. Lasă o urmă din pietricele, astfel încât să poată regăsi drumul şi asta îl linişteşte. Sau măcar poate visa că îl va regăsi. Când îţi este teamă de orice, ai nevoie de un vis în plus pe lângă acela de a avea ceva de mâncare. Iar asta ne dezvăluie nouă drumul. Trebuie să-l urmăm pe jos. Pietricelele sunt prea mici ca să le putem vedea de sus.

– Eşti sigur? Detest să merg pe jos. Dragonii nu merg. Nu le place să se plimbe. O pot face, desigur, dar însăşi structura genunchilor şi a metatarsienelor...

Luna strălucea. În faţa lor se deschise o cărăruie, care apoi se lărgi într-o potecă de catâri. Pietricelele se aflau în iarbă, de-a lungul drumului, pentru a nu se confunda cu pietrele ce se aflau în mijloc. Dar erau la datorie: toate la fel, toate rotunde,

toate strălucitor de albe. Copilul care le lăsase trebuie să le fi adunat de-a lungul a ani de explorări pe plajele râului: fuseseră strânse şi păstrate ca un tezaur, pe care apoi l-a risipit de-a lungul drumului, în schimbul visului de a se putea întoarce.

Iniţial, poteca de catâri mergea în direcţia opusă Munţilor Întunecaţi, spre oraşul Daligar, apoi devia spre est. Pietricelele începeau să se rărească, de parcă persoana ce le distribuia se decisese să le economisească. Erau din ce în ce mai puţine şi tot mai îndepărtate. Dragonul nu încetă o clipă să se plângă că îl dor labele din spate, ca să nu mai vorbim de spate, şi să explice cum zborul era net superior mersului. Într-adevăr, pe cât de minunate erau aripile sale atunci când se deschideau în zbor, pe atât modul în care mergea te ducea cu gândul la acela al unei găini monumentale.

Luna apuse şi se iviră zorile. Mai găseau pietricele doar la rarele răscruci, când poteca de catâri se bifurca, pentru a indica direcţia corectă. Se aflau la câţiva paşi după bifurcaţie, pe partea externă, atfel încât să nu fie nici o îndoială.

Soarele de dimineaţă străluci pe ultima pietricică, ce indica un drum îngust, noroios şi pe jumătate blocat de tufişurile de mure ce creşteau pe el. După câţiva paşi, drumul deveni noroios şi nu se mai putu distinge. Nu mai erau deloc pietricele. Un

teren mocirlos se deschise în faţa lor. Nori de ţânţari îi învăluiră. Soarele se înălţă hotărât şi, o dată cu lumina noii zile, se deşteptară şi muştele.

Înaintară cu greu: pământul era îmbibat de apă.

În final, un fel de vale li se deschise înainte, iar în capătul ei văzură, pe jumătate cufundată în noroi, o coşmelie făcută din mărăcini şi noroi şi, judecând după miros, din bălegar de vacă şi capră. Nu avea ferestre. O deschizătură acoperită de o blană de oaie personifica uşa.

– Nu mai sunt pietricele, spuse Yorsh, şi am ajuns undeva.

– Bine, replică dragonul, asta este o veste bună: labele mele din spate sunt ca doi cârnaţi puşi pe grătar, genunchii îmi scârţâie ca o legătură de lemne care se prăbuşeşte într-o prăpastie, ca să nu-ţi mai spun de spate. Stomacul îmi vâjâie precum vântul peste vârfurile pădurilor de zadă. Am putea să ne facem tabăra aici, să ne odihnim, să dormim şi să ne refacem forţele. Sau mai bine: eu îmi fac tabăra aici, mă odihnesc, dorm şi-mi refac forţele, tu te apropii şi vezi despre ce este vorba.

Yorsh era istovit, dar nici o senzaţie de oboseală nu l-ar fi putut opri. Dragonul se ascunse în partea mai ridicată a minusculei văi, la adăpostul a doi stejari mari, reuşind să pară parte din peisaj. Lunga plimbare nocturnă îl umpluse de praf şi alte pete de

noroi se adăugară în timp ce se lungea. Complicatele volute pe care solzii săi le formau pe spate alternând nuanţe diverse de verde făceau ca dragonul să fie şi mai greu de distins de mlaştini.

Tânărul elf se îndreptă spre cocioabă. Din când în când, se întorcea să se asigure că dragonul nu era decât o pată ce nu se putea distinge în verziş. Când ajunse mai aproape de dărăpănătură, îşi dădu seama că, alături de ea, se afla o graţioasă construcţie din piatră trandafirie şi albă, cu arhitrave din granit, unde era sculptat un lung şir de gâsculiţe, fiecare cu o fundiţă la gât şi un bucheţel de flori în cioc. Avea chiar şi o uşă de lemn, pe care era pictat un lung şir de inimioare multicolore, ce dădea spre o cărăruie din care se ridica un norişor de fum şi o îngrăditură de trestie, în interiorul căreia un mic cârd de gâşte ciugulea alături de nişte găini. De cealaltă parte a ţarcului, se afla un luminiş înconjurat de un gard de pari neomenos şi mizerabil, presărat cu vechi lănci ruginite, bucăţi de lemn ascuţite, tufişuri de mure şi spini şi două gherete pentru arcaşi, care-l întretăiau. În luminiş, o scenă stranie se oferi privirii tânărului elf: un grup de copii murdari şi îmbrăcaţi la fel, zdrenţăroşi şi prăpădiţi, săpa lungi şanţuri în pământul noroios.

14

Teama puse stăpânire pe lume. Toţi păreau să fi luat-o razna. Un dragon ce ducea un elf în spate apăruse în Daligar, unde exterminase toate păsările de curte din comitat. Mii şi mii de găini moarte erau puse grămadă sub nori de muşte, într-o miasmă de descompunere şi putreziciune. Cel puţin aşa se zvonea peste tot.

La Daligar Robi nu fusese niciodată, pentru că tatăl şi mama ei evitaseră mereu să meargă acolo, dar Glamo, unul dintre copiii mai mari, unul înalt şi slab, cu părul negru ce-i cădea pe faţă, venea chiar de acolo şi el spunea că în Daligar nu mai rămăsese picior de găină, deoarece Guvernatorului administrator nu-i plăceau, pentru că îi făceau dezordine pe străzi.

Mai supravieţuia câte una în partea de sus a oraşului, locul cel mai puţin recomandabil din comitat, unde până şi soldaţii îşi făceau apariţia rareori. Chiar şi acolo însă, erau doar câteva găini, cam cât să le numeri pe degetele unui copil, dar nu într-atât încât

să ridici o moviliţă: dacă le puneai grămadă, nu umpleau un sac. Problema era că Glamo era cel mai mare scornitor de minciuni pe care-l întâlniseră vreodată. Era fiul unor părinţi vagabonzi, ce mergeau din piaţă în piaţă vânzând fleacuri, înainte ca frigul şi tusea provocate de o iarnă mai rea decât altele să-i fi răpus şi, ca toţi vagabonzii, Glamo avea înfumurarea celuia care ştia singur totul, pentru că văzuse o groază de lucruri şi pentru că îşi imagina că toţi ceilalţi sunt într-atât de proşti încât să creadă tot ceea ce spunea.

El susţinea că nu se mai afla decât o singură găină în viaţă în partea de jos a Daligarului, căreia nimeni nu îndrăznea să-i frângă gâtul, pentru că era o găină specială, magică, deja moartă şi înviată.

Glamo fusese lovit de mai multe ori de persoane exasperate de prostiile lui, mai cu seamă de Creschio şi de Moron, dar rezista neînfricat şi povestea despre găina din Daligar, care fusese deja în împărăţia morţilor şi apoi se întorsese, asta când nu istorisea alte născociri şi pălăvrăgeli, cum că în Daligar existau plante înflorite tot anul sau că, în Munţii Întunecaţi, întâlnise un trol care era tăietor de lemne împreună cu alţi doi giganţi, care îl ajutaseră pe tatăl lui să repare căruţa. Tatăl lui le dăruise o jumătate de jambon drept recompensă, iar ei, înainte de a o mânca, o îngropaseră şi apoi o dezgropaseră. Şi pentru această povestioară Glam fusese altoit...

Chiar şi considerându-l pe Glam nedemn de a fi crezut, istorioara despre grămezile de găini moarte nu avea prea mult sens. Chiar dacă într-adevăr dragonul le exterminase în masă, oare n-ar fi putut să le mănânce în loc să le lase să putrezescă? Sau să le dea lor. În Casa orfanilor, găinile ar fi fost mâncate chiar dacă ar fi avut viermi. Povestea aceea despre grămezile de găini exterminate care putrezeau împuţind aerul părea să facă pereche cu aceea despre răpirea lui Iomir.

Tot după zvonurile care circulau în mod obişnuit, dragonul fusese înfruntat de gărzile de onoare ale Guvernatorului administrator, care, după o luptă curajoasă, l-au alungat şiroind de sânge şi practic pe moarte, dar, în mod evident, dragonii ies din agonie mai repede decât li se vindecă bătăturile de la mâini copiilor, având în vedere că mai reuşise să survoleze Casa orfanilor şi apoi să plece să-şi vadă de treburile lui, iute şi puternic, înalt aproape cât norii.

Zvonurile zburau, se întorceau şi deveneau mai înflorite. Unicul lucru cert era acela că munca sporise, mămăliga fusese redusă, iar când nu culegeau mere pentru a fi trimise la Daligar, săpau tranşee în noroi. Dormitorul avea să fie, în următoarea zi, închis cu o uşă adevărată şi blocată cu o încuietoare. După ce biata Iomir fusese răpită de fiară, toţi doreau să lucreze numai în doi, fiecare dintre cei doi fiind

răspunzător pentru celălalt şi apoi trebuind să răspundă în faţa Tracarnei şi a lui Stramazzo: din fericire, Robi era cu Cala. Dintre toate sarcinile oribile pe care Robi le îndeplinise, săparea tranşeelor era cea mai rea. Noroiul era moale. Luneca şi răsaluneca şi apoi aluneca din nou. Înăuntru se aflau viermi şi un soi de omidă păroasă ce părea adormită, dar care, atunci când se trezea le făcea muşcături urâte, care apoi dureau cu orele.

Ideea săpatului tranşeelor fusese a lui Stramazzo, care pricepea din strategia militară cât din astronomie, adică un abisal nimic: numai unuia înzestrat cu decenii de obişnuinţa de a nu gândi îi putea veni în minte să înfrunte o făptură înaripată scufundaţi în noroi şi neprotejaţi de nimic.

Când dragonul apăruse a doua oară, sărbătorirea victoriei fusese înlocuită de spaima cea mai neagră şi totală. Stramazzo, care deja dăduse piept cu dragonul şi îl pusese pe fugă lovindu-l cu coşul de struguri şi care, prin urmare, avea experienţă, fusese numit comandant pe teren, potrivit apărării zonelor „limitrofe", ceea ce însemna apărarea a ceea ce se afla în afara zidurilor oraşului Daligar. Rezultatul fusese o serie de tremurături isterice, care se alternau cu a nu ştiu câta povestire a alungării dragonului. Întâi au săpat tranşee în jurul mlaştinii, apoi le-au abandonat pentru a săpa sub vii, apoi au început să ridice o fortificaţie niciodată terminată, dar

abandonată la puţin timp după ce o începuseră pentru a se întoarce la prima idee: tranşeele din jurul mlaştinii.

Robi se opri o clipă. Nu mai putea. O dureau braţele şi avea bătături în palme. În plus, îi era foame. Nu era nimic de furat când săpai şanţuri. Era obosită: într-adevăr nu mai putea.

Se spunea că dragonul fusese rănit. Poate murise. Poate că nu avea să se mai întoarcă. Poate că totul era pierdut. Poate că dragonul pe care-l văzuse şi revăzuse nu era decât un vis nemilos. Poate că nu venea nimeni – nimeni nu avea să o salveze, nici pe ea, nici pe vreunul dintre ceilalţi. Totul ar fi rămas la fel.

Dintr-odată, o imagine paradisiacă săgetă prin noroi, speranţa îi renăscu şi starea de spirit i se lumină: trecuse cel mai gras şoarece pe care Robi îl întâlnise vreodată. Cele două fete schimbară o privire: carne. Multă. Un şoarece întreg, din cei mari: un adevărat şobolan, o adevărată rozătoare...

Când sosise în Casa orfanilor, i se luaseră hainele, încălţările şi marele şal de lână aspră, pe care o torsese mama ei, dar Robi reuşise să salveze praştia. I-o făcuse tatăl ei: era o fâşie de piele care se lărgea la capăt pentru a adăposti piatra. Inspecţie după inspecţie, Robi o salvase păstrând-o cusută cu fire de paie în partea interioară a murdarei fuste de iută.

Tracarna şi Stramazzo se aflau în cealaltă extremitate a lungii tranşee şi, pe lângă asta, nici Robi, nici Cala nu se bucuraseră de „necesitatea fizică“ permisă o dată pe zi fiecărui „copil lucrător“. Cele două fete o zbughiră în urmărirea şoarecelui, care din fericire se refugie în spatele tufişurilor de păducel şi mure, care mărgineau luminişul dinaintea pădurii, loc în care Robi putu să scoată praştia, să ia o piatră şi să tragă fără să o vadă cineva. Poc. O lovitură exactă şi decisă. Şoarecele se prăbuşi. Cele două copile se grăbiră înapoi la locul lor în şanţuri. Ziua continuă să treacă lentă şi inexorabilă până la ora prânzului, când fiecare copil ce săpa urma să se aşeze la rând pentru a primi cele şase castane şi jumătatea de măr prevăzute pentru el din generozitatea comitatului Daligar.

Şoarecele era o hrană comunitară. Strugurii, murele, nucile, ouăle şi merele puteau fi şterpelite pe cont propriu, fără a trebui să spui „mulţumesc“ sau „bună ziua“ nimănui. Dar un şoarece, pentru a deveni comestibil, trebuia jupuit şi fript, două acţiuni care puteau fi făcute numai de către întreaga comunitate a „iubiţilor oaspeţi“ din Casa orfanilor. Schimbându-şi ca din întâmplare locul de-a lungul şanţurilor, Robi reuşi să se apropie de Creschio şi Moron şi să-i informeze despre pradă. Îi suspina inima că trebuia să o facă: asta însemna că băieţii ar fi avut numai pentru ei doi jumătate de şoarece. Cealaltă jumătate ar fi fost

împărţită la toţi, deoarece jupuirea şi gătirea s-ar fi făcut în dormitor, folosindu-se de micuţul vas cu jăratic ce-l încălzea, şi asta ar fi însemnat o bucăţică mică de fiecare, dar o bucăţică mică e mai bună decât nimic, fără a mai socoti că ar fi fost un fel de sărbătoare. Când se făcu ora distribuirii hranei, se duse doar Moron, în timp ce Creschio, cu Robi şi Cala o şterseră înspre tufişurile de mure pentru a recupera prada. Luară cu ei sacul de castane, acum gol, astfel încât să ascundă înăuntru şoarecele şi a-l strecura pe furiş seara în dormitor. Un şoarece nu era considerat „furt" şi nu erau prevăzute pedepse, dar ar fi fost oricum confiscat sub pretextul „sustragerii de la muncă", fără a mai socoti acuzaţiile de ingratitudine şi de barbarie.

– Cum aţi putut? ar fi măcănit Tracarna. Cu toată hrana bună ce se mănâncă în Casa orfanilor: abundentă şi bine gătită!

– Sunt sălbatici! ar fi mormăit Stramazzo ieşind din tradiţionala stare de catalepsie. Fii de sălbatici, cu obiceiuri sălbatice... din fericire, acum se află aici, iar noi, cum suntem inteligenţi, îi putem învăţa...

În lumină, şoarecele defunct nu mai era. Sau, pentru a fi mai exacţi, de existat încă mai exista, dar în loc să fie unde şi cum fusese lăsat, adică pe jos, mort, se afla în braţele unui individ ce se asemăna cu un nor cu picioare păroase, deoarece purta o rochie de mireasă de o murdărie ce sfida incredibilul, cu tivul ridicat şi legat în jurul taliei. Individul era foarte tânăr,

un băiat doar cu puţin mai mare decât ei. Robi se întrebă dacă, în cazul în care rochia ar fi fost mai puţin murdară, aspectul general ar fi fost mai puţin ridicol. Problema nu era cauzată atât de murdărie, cât de insuportabilul şi inconfundabilul damf de găinaţ pe care îl emana mizeria. Până şi ei, care se adăposteau într-o veche stână pe jumătate dărăpănată şi cărora nu li se prevedea să se spele decât atunci când era necesar să lucreze în ploaie, îl găseau insuportabil. Necunoscutul ţinea şoarecele pe genunchi şi în timp ce-l mângâia îi vorbea, de parcă ar fi fost o rudă sau un prieten drag. Şoarecele îl privea extaziat, în timp ce coada îi atârna şi se mişca încetişor. În mod evident, Robi trebuie că doar îl doborâse la pământ şi, la fel de evident, putoarea găinaţului îi făcea bine şoarecelui. Cei doi se mai priviră un lung moment plin de tandreţe, apoi şoarecele se lăsă să lunece pe pământ şi se îndepărtă leneş, pătrunzând în tufişurile de păducel. Nici măcar în cei doi ani de convieţuire cu Stramazzo, Robi nu asistase la o scenă încărcată de atâta stupiditate, în care un individ împopoţonat într-o rochie de mireasă murdară şi puţind a găinaţ să drăgălească un şoarece de parcă ar fi fost propriul lui copil.

Cala făcu un pas înapoi, înfricoşată de absurditatea scenei; Robi o linişti strângând-o rapid cu mâna de braţ: era cu ea, nu trebuia să se teamă de nimic.

Străinul observă gestul şi zâmbi.

Primul care îşi veni în fire fu Creschio:

– Fătucă proastă, mucoasă şi cretină, nu ştii nici măcar dacă ai omorat şoarecele sau nu, şuieră el plin de dispreţ.

– Dar era mort, protestă Robi uluită: uimirea era unicul lucru echivalent umilirii pe care o simţea.

– Acum nu mai este, spuse blând necunoscutul.

Cala începu să plângă. De ore bune se tot gândea la friptura aceea de şoarece, visa momentul în care ar fi muşcat din bucăţica ei de carne şi toţi ar fi spus că ea şi Robi fuseseră nemaipomenite, două adevărate vânătoriţe, şi toţi ar fi fost fericiţi, iar carnea rumenită a şoarecelui ar fi făcut cranţ între dinţi...

– Robi îl omorâse, insistă Cala. L-am fi mâncat, adăugă ea neconsolată. Întreaga tristeţe datorată ratării visului lor la infimul, mizerabilul ospăţ îi frânse vocea. Robi tot nu-şi găsea cuvintele.

– Nu poate fi mâncat nimic ce a gândit, o dojeni blând necunoscutul.

Afirmaţia era atât de trăsnită, încât cel puţin Cala încetă să mai plângă.

Necunoscutul se ridică în picioare fără să înceteze să zâmbească: era cel mai frumos băiat pe care Robi îl văzuse vreodată. Numai dacă ar fi fost mai puţin absolut neghiob şi cu un miros mai puţin pestilenţial! Şi trebuie să fi avut ceva de mâncare: un individ care afişa un zâmbet într-atât de tâmp se asemăna cu aceia care dacă au ceva de mâncare te lasă să le-o iei.

– Şoarecii gândesc? întrebă Creschio perplex.

Robi răspunse ridicându-şi umerii cu un gest vag: dacă şi Stramazzo gândea...

– Ce vrei să spui? întrebă din nou Creschio.

Robi ridică din umeri într-un gest încă şi mai vag.

– După tine, acesta este un elf? mai întrebă Creschio coborându-şi vocea: vălul căzuse de pe capul străinului, dezvăluind părul foarte deschis la culoare şi urechile ascuţite.

– Nu, răspunse Robi convinsă.

– Cum de eşti sigură?

– Elfii, poate în ceea ce priveste ticăloşia, sunt ticăloşi, dar ar trebui să fie şi inteligenţi, susură Robi drept răspuns.

Necunoscutul îi privi şi surâse încă şi mai mult, apoi se aplecă şi spuse:

– Yorshkrunsquarkljolnerstrink.

– Sănătate, răspunse politicos Robi, aşa cum o învăţase întotdeauna mama ei să spună atunci când se strănută.

– Sănătate vouă, spuse străinul. Îmi puteţi spune Yorsh, dacă doriţi. Caut pe cineva care să fie din satul Arstrid.

Cala şi Creschio o arătară amândoi pe Robi, cu braţul şi degetul arătător întinse: unul cu stângul, iar celălalt cu dreptul, deoarece se aflau de-o parte şi de alta a fetei.

Ochii străinului rămaseră fixaţi pe mânuţa Calei, acolo unde degetul mare lipsea. O privi îndelung, apoi rosti propoziţia stupidă:

– Nu ai degetul mare!

Cala îşi trase braţul şi apoi îşi plecă privirea, umilită şi ruşinată. Buza inferioară începu să-i tremure şi corpul i se cutremură în sughiţuri tăcute. Robi îl privi pe străin cu ură: visa să fi fost îndeajuns de mare şi de puternică încât să-i poată da câteva scatoalce.

Străinul se apropie de Cala şi îi luă mâna stângă într-ale sale şi o ţinu aşa îndelung, cu ochii pierduţi în gol. Cala era înspăimântată, dar, în mod ciudat, nu se îndepărtă şi nici nu încercă să-şi tragă mâna. Rămase acolo, şi ea cu ochii pierduţi în albastrul ochilor străinului, care la rândul lor se pierdeau în gol. Străinul începu să pălească, deveni livid şi un tremur vag începu să-l clatine. Robi se întrebă dacă nu cumva era vorba de o maladie contagioasă şi se apropie să o ia pe Cala. Nu fu nevoie: mâinile mari, lungi şi fine ale străinului se deschiseră, iar mânuţa murdară şi mutilată a Calei fu din nou liberă. Yorsh se lăsă să cadă în genunchi în noroi, având în vedere că nu se mai putea ţine pe picioare, şi apoi emise cea de-a doua propoziţie stupidă:

– Mâna ta se va recupera, ştii? Adulţii nu, dar copiii se pot vindeca.

Cala rămase să-l privească fascinată, iar Robi era din ce în ce mai furioasă: îşi dori şi mai mult să fi fost îndeajuns de mare să-l ia la scatoalce; scatoalce şi şuturi.

Străinul, care se afla încă în genunchi şi gâfâia, se întoarse din nou spre Robi.

– Ştiam eu că aici se află un copil din Arstrid, spuse el triumfător: unul care a lăsat o dâră de pietre, iar ăsta este un lucru pe care numai un copil îl poate face!

Copil? Creschio îi aruncă o privire lui Robi: inconfundabila privire pe care o ai când te uiţi la handicapaţi, iar Robi simţi că-l urăşte pe străin din tot sufletul.

– Omagiile mele, doamna mea, te rog să-mi spui ceea ce s-a întâmplat cu veselul vostru târg şi pentru care motiv te afli aici şi ca să faci ce anume.

La auzul cuvintelor „doamna mea", Robi se întorsese grăbită, gândindu-se că Tracarna se afla în spatele ei. Când fu sigură că nu era nimeni în spatele ei şi, prin urmare, străinul i se adresase chiar ei, furia şi frustrarea pe care le resimţea faţă de acel bufon – Yorsh spusese că se numea – care, după ce că îi spulberase speranţa de a avea ceva la cină, venise să o persifleze şi să o batjocorească, îi ajunseră la marginile limitatei ei răbdări. Se aplecă să ia o creangă şi i-o arătă hotărâtă străinului:

– Sunt mai mică decât tine, dar lovesc mai tare, îl informă ea ameninţătoare, şi să nu mai îndrăzneşti

să o atingi, adăugă ea arătând cu un gest al capului înspre Cala, fără să-şi ia ochii de la el.

Străinul rămase însă acolo, simţindu-se foarte rău. Continua să tremure şi să respire greu, fără să fie în stare să se ridice, iar Robi şi băţul ei se ridicau deasupra...

– Iartă-mă, doamna mea. Dacă am încălcat uzanţele a fost fără voia mea!... Hmmm... Excel... nu? Imbecil... nu, nici măcar.

Expresia lui Robi deveni şi mai ameninţătoare; mâinile strânseră şi mai mult creanga. Străinul avu faţa unuia care şi-a amintit dintr-odată ceva, deschise un săculeţ azuriu, de catifea brodată, pe care îl purta pe umăr, şi scoase din el o bărcuţă din lemn şi o păpuşă mică de cârpe, cu părul făcut din lână de oaie, vopsită cu coji de nucă, astfel încât să fie creţ şi negru ca al lui Robi.

– Sunt ale tale, nu-i aşa? spuse străinul întinzându-i-le. Le-am găsit în Arstrid: ţi le-am adus!

De data asta, privirea fugară pe care i-o aruncă Creschio fu într-adevăr plină de o milă batjocoritoare. Pe de-o parte, Robi îşi dori ca străinul să fi dispărut, să fi căzut în mlaştină, să se fi scufundat în noroi, să fi venit dragonul să-l ia, pe de alta privi bărcuţa şi păpuşa cu o dorinţă feroce de a le putea atinge. I se conturară în minte imaginea tatălui ei, în timp ce sculpta dintr-o bucată de fag corpul bărcuţei, şi cea a mamei ei, care tăiase chiar din fusta proprie bucata

de stofă pentru rochiţa păpuşii. Era tot ceea ce îi mai rămăsese de la ei.

Întinse mâna şi le luă fără să spună un cuvânt.

– Ce s-a întâmplat în Arstrid? întrebă străinul cu o voce blândă.

Robi rămăsese privindu-l îmbufnată, apoi, încet, coborî creanga.

– A fost distrus, spuse ea dintr-o răsuflare.

– De ce?

Robi rămase tăcută. Nu dorea să-şi amintească. Nu dorea să vorbească.

– De ce? repetă străinul.

– E-go-ism, silabisi obosită Robi.

– Şi ce înseamnă?

Robi rămase tăcută.

– Nu au plătit destule taxe, explică Creschio intervenind în conversaţie. Nu au dorit să plătească, explică el după aceea, cu un aer detaşat de superioritate, accentuând tonul pe cuvântul „dorit", imitând-o pe Tracarna.

– Nu puteau! protestă Robi, disperată. Era imposibil!

Străinul încuviinţă gânditor, apoi se adresă din nou lui Robi.

– Locuitorii sunt în viaţă?

Robi încuviinţă.

– Şi unde sunt? reluă străinul.

– Au fugit în cealaltă parte a Munţilor Întunecaţi, dincolo de cascadă: acum locuiesc pe malul mării. Nu

era un secret. Soldaţii ştiau. Nu plecaseră niciodată în urmărirea fugarilor, deoarece le era teamă de cascadă.

– Cunoşti un bărbat numit Monser şi o femeie numită Sajra? mai întrebă străinul.

Linişte.

– Cunoşti un bărbat numit Monser şi o femeie numită Sajra? repetă străinul.

Linişte. Robi simţi cum încep să-i tremure buzele, iar ochii i se umplură de lacrimi. Strânse convulsiv bărcuţa şi păpuşa: nici măcar Creschio nu îndrăzni să se strâmbe.

– Erau tatăl şi mama mea, răspunse ea încet. Dacă respira adânc şi vorbea lent, poate că reuşea să nu înceapă să plângă.

– Erau? insistă străinul.

Nu, nu reuşi, nici măcar vorbind lent şi respirând îndelung. Robi începu să plângă.

– I-au spânzurat, spuse Creschio.

Străinul deveni palid.

– De ce? întrebă el cu o voce frântă, atunci când reuşi să şi-o recapete, după o clipă lungă în care i se tăiase respiraţia. De ce?

Linişte.

– Egoism, spuse Robi printre sughiţuri: nu reuşea să se calmeze, şi... Robi nu reuşi să continue.

– ...şi...?... o încurajă străinul.

– Şi apoi se spune că au protejat un elf, dar eu ştiu că nu este adevărat, nu poate fi...

Robi nu reuşi să termine.

– Nuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu! ţipă Yorsh. Nu, nu, nu, nu. Şi-au dat viaţa, au murit, te-au lăsat orfană ca să mă salveze pe mine!

Străinul îşi acoperi faţa cu mâinile. Stătea în genunchi pe pământ, cocârjat, tremurând mai puternic decât o frunză pe o creangă în bătaia vântului de iarnă. Creschio zâmbi triumfător.

– Ai văzut că e un elf?

Robi încetă să mai plângă. Îşi ridică din pământ capul şi privi spre făptura ce-i plângea la picioare. Dar acela chiar era elf? Mai mult, Elful: cel pentru care... Era adevărat că părinţii ei muriseră şi o lăsaseră orfană pentru a-l salva pe el? Pe-ăsta? Ea era orfană din cauza lui? Nu mai avea nici tată, nici mamă din cauza lui? Nu se mai putea bucura de nişte mere uscate şi de frigăruile de potârniche şi de un aşternut cald şi de lapte cu miere dimineaţa din cauza acestei fiinţe josnice, care tot ceea ce ştia să facă era să-şi bată joc de o ceată de copii înfometaţi şi de o mânuţă mutilată? Nu putea fi adevărat, nu era posibil. În sfârşit, după ce străinul pomenise de Arstrid, Robi recunoscu rochia pe care el o purta: îngrozitor de murdară, era rochia de mireasă a fiicei mai-marelui satului! Şi mama ei ajutase la brodarea literei M pe partea din faţă. Furia îi învinse durerea şi o uşoară lovitură cu piciorul gol se abătu asupra lui Yorsh, care nici măcar nu o simţi.

– Pleacă, ţipă Robi. Nimic din ce-ai spus nu este adevărat. Pleacă de-aici! ea chiar îl scuipă, dar Yorsh rămase nemişcat: leşinase.

Robi nu avu timp să se gândească la ce să mai spună sau să facă: ţipătul Tracarnei în spatele ei o făcu să înţeleagă că pauza se terminase de ceva timp şi că răul nu avea sfârşit.

– El este elf, strigă Creschio, arătând spre silueta prăbuşită la picioarele lor.

Cuvântul făcu din nou ecou şi ricoşă înspre soldaţi. Zburară câteva săgeţi: Robi, Cala şi Creschio se aruncară la pământ şi îşi acoperiră capetele cu mâinile. Yorsh rămase nemişcat: abia mai respira. Deluşorul care se întrezărea în spatele Casei orfanilor se mişcă brusc: era un dragon ascuns în iarbă. Se afla foarte aproape şi era enorm. Vânzoleala fu generală, excluzându-i pe cei trei a căror vedere era împiedicată şi care rămăseseră întinşi pe pământ, cu mâinile pe cap, nedându-şi seama de ceea ce se petrecea. Aflară însă atunci când un vânt cald şi fetid îi învălui şi, ridicând privirile, se găsiră faţă în faţă cu fălcile dragonului. Atunci când le fu, în fine, evident că vântul era respiraţia ce ieşea dintr-o gură unde colţii erau lungi cât braţul.

Din fericire, dragonul nici măcar nu-i privise: încerca să găsească un mod de a-l lua pe Yorsh în bot, într-o prinsoare sigură şi fără să-i facă rău.

– Robi! o chemă Cala.

– Ssst. Taci acum.

– Robi, am făcut pe mine.

– Nu-i grav, ba chiar a fost o idee bună, îi şopti Robi ca s-o liniştească, aşa eşti mai puţin bună de mâncat. Acum taci.

Dragonul nici măcar nu era interesat de ei. Continua să caute un mod de a-l transporta pe Yorsh. După câteva tentative de a-l prinde cu colţii, se decise să încerce cu ghearele: cu cele de la laba stângă urma să-l ţină de călcâie, iar cu cele de la laba dreaptă avea să-l ţină de încheieturile mâinilor. Apoi dragonul îşi desfăşură aripile enorme şi se înălţă lent în zbor.

Când fu sus pe cer, dar într-adevăr foarte sus, alte două săgeţi zburară în improbabila sa urmărire.

Robi rămăsese întinsă pe pământ, fără să ştie ce să facă, până când mâinile Tracarnei o prinseră de umeri şi o făcură să se ridice.

– Tu..., începu ea cu vocea gâtuită de furie: tu... tu, pungaşă mizerabilă, amica elfilor... da, aşa este, amica elfilor... ca tatăl şi mama ta, slavă Daligarului pentru faptul că i-a condamnat la moarte... pungaşi mizerabili... dar eu eram cu ochii pe tine, ştii... ştiam eu, ştii... tu eşti cea care i-a atras spre noi... e vina ta, nu-i aşa?...

Robi nu încercă nici măcar să protesteze. Ştia că ar fi sporit doar mânia Tracarnei şi furia cu care ar fi lovit-o cu cizmele. Încercă să se apere cum putea.

Se simţea aşa de rău, încât palmele Tracarnei erau ultima dintre problemele ei. Mama şi tatăl ei se condamnaseră singuri la moarte, iar pe ea o condamnaseră să fie nefericită, pentru un cretin jalnic.

Visul ce o însoţise de când viaţa şi familia ei fuseseră distruse, un dragon cu un prinţ îmbrăcat în alb, se îndeplinise şi un pungaş de elf, îmbrăcat într-o rochie de mireasă îmbibată de găinaţ şi diverse lături, asupra cărora e mai bine să nu cercetăm, îşi făcuse apariţia pentru a-i mânji cu ulterioare complicaţii existenţa-i şi aşa dezastruoasă.

Când Tracarna se calmă, Robi era deja acoperită de vânătăi. Venise şi Stramazzo şi încerca să se decidă ce să facă. S-ar fi dus el însuşi la Daligar pentru a cere întăririle necesare pentru a o transporta pe micuţa vrăjitoare.

– ...Da, vrăjitoare, adaugă întors spre Robi, chiar vrăjitoare: astfel le numim pe prietenele elfilor...

I-ar fi luat o jumătate de zi. Pe de altă parte, nu-şi putea risca preţioasa viaţă pentru a o însoţi chiar el: dragonul şi elful ar fi atacat din nou. În mod sigur ar fi atacat pentru a o elibera...

Ei bine, medită amar Robi: era pe punctul de a pleca la Daligar, spre o celulă de închisoare, după care probabil urma furca unei spânzurători, imediat ce avea să împlinească vârsta corespunzătoare, dacă nu cumva n-ar fi fost considerată îndeajuns de

matură. Şi a doua parte a visului era pe punctul de a se îndeplini: graţie dragonului şi a prinţului, urma să părăsească pentru totdeauna Casa orfanilor.

Se lăsă dusă până la una dintre gherete, unde o puseră în lanţuri. Cei doi arcaşi făceau de gardă în aşteptarea altor trupe. Robi se ghemui, îşi puse capul între coate, ţinând strâns în mâini bărcuţa şi păpuşa, lăsând doar timpul să lunece, în timp ce aceleaşi gânduri continuau să i se rotească în minte ca un stol de corbi înnebuniţi.

Timpul trecu. Din când în când, ochii lui Robi se închideau de oboseală, dar nu se mai forma nici o imagine în afară de, câteodată, o micuţă mână stângă cu cele cinci degete răsfirate. Stramazzo se întoarse: o întreagă garnizoană îl însoţea. Veniseră să o ia: îi scoaseră lanţurile şi îi puseră altele mai uşoare, potrivite pentru călătorie. Apoi o scoaseră călare pe un asin: era pentru întâia dată când Robi călărea, dar era mult prea deznădăjduită pentru a mai remarca acest lucru. Era o zi tristă şi ceţoasă, care pălea culorile toamnei.

Ceilalţi orfani erau înşiruiţi în tăcere în luminişul dinaintea vechii stâne. O mână se înălţă în semn de salut şi rămase întinsă în aer, cu toate cele cinci degete răsfirate. Tracarna lătră ceva, dar mânuţa rămase încăpăţânată în aer şi, în sfârşit, Robi îşi dădu seama că nu era un salut: Cala îi arăta mânuţa stângă, cu toate cele cinci degete perfecte ale ei.

Şi degetul mare: cel care fusese retezat de secure cu doi ani înainte.

Robi privi apoi cele două mâini ale Calei, pe care aceasta le ridicase împreună: simţi că nu mai avea aer, iar pentru o clipă privirea i se înceţoşă. În sfârşit înţelese: o făptură puternică şi benefică, mai presus de imaginaţie, îi întretăiase drumul, iar ea nu făcuse decât să o lovească cu piciorul şi să o scuipe. Continuă să o privească pe Cala atât cât fu vizibilă, în timp ce asinul se îndepărta escortat de o trupă de soldaţi care ar fi fost îndeajuns să ţină piept unei armate de troli.

15

Yorsh era disperat. Fusese o idee prostească, absolut neghioabă. I se făcea greaţă când se gândea cât fusese de nerod. De o prostie abisală, mondială, cosmică, titanică, ciclopică, epică, infinită, granitică, oceanică, vastă precum luna şi printre altele imposibil de schimbat. Nevindecabilă. Ireparabilă.

– De acord, ai fost puţin cam prostuţ, dar nu este adevărat că nu există nici o speranţă: numai moartea este aşa, iar ieri nu a murit cu adevărat nimeni...

Cuvintele dragonului se pierdură în vântul care sufla furios dinspre marea zbuciumată.

Yorsh se simţea încă prea slăbit pentru a face altceva în afară de a sta lungit, ghemuit, tremurând ca o frunză bătută de furtună, în timp ce o durere de nesuportat, ca lama unui cuţit înroşit în foc, îi străbătea degetele mari de la ambele mâini. Febra îl ardea: vântul îngheţat era o alinare pentru pielea lui

încinsă. Stătea pe iarba rece, cu mâinile scufundate în micuţul lac cu apa ca de gheaţă, care se strângea în urma zilelor ploioase printre rocile din faţa peşterii.

Era evident că fata nu putea fi decât copilul lor, fiica lui Monser şi a Sajrei: avea trăsăturile mamei ei, îmbinate în pielea închisă la culoare a tatălui; ar fi putut să-şi dea seama şi singur. Avea generozitatea şi curajul tatălui şi ale mamei ei. Nu încetase o clipă să o protejeze şi să o liniştească pe fetiţa mai mică. Păcat că, la fel ca mama şi tatăl ei, se grăbea să treacă prin toate stările de furie şi asta pentru nişte motive, printre altele, de neînţeles! Yorsh ar fi trebuit să-şi dea seama şi singur că fetiţa era disperată, malnutrită, mizeră, sleită de oboseală, şi ar fi trebuit mai întâi să o protejeze şi să o ducă într-un loc sigur, în loc să o abandoneze acolo unde era, după ce o pusese într-un pericol mortal.

Cert era că durerea celeilalte fetiţe, a aceleia mai mici, care avea mânuţa mutilată, îl lovise ca o piatră şi nu-şi dăduse imediat seama în ce ordine ar fi fost înţelept să facă lucrurile: întâi să ducă fetiţa într-un loc mai bun, apoi să-i închidă rănile, să vindece plăgile şi să-i consoleze deziluziile...

Dragonul încuviinţă cu convingere, în timp ce înfigea al treilea cocoş sălbatic într-o ţepuşă făcută dintr-o ramură de salcie şi pe care o învârtea deasupra unui delicios foc de rozmarin şi pin, astfel

încât aromele crengilor care ardeau să se amestece cu savoarea cărnii rumenite.

– Cum poţi mânca aşa ceva? întrebă elful lamentându-se.

– Muşc cu colţii anteriori şi mestec cu cei posterolaterali, răspunse amabil dragonul. Să continuăm povestirea: de ce ai leşinat?

– Să refac degetul fetiţei a fost oribil, ar fi trebuit să ştiu, ar fi trebuit să-mi amintesc cât a fost de dureros să-ţi vindec rana şi apoi să multiplic la infinit. Ar fi trebuit să prevăd că mă va scoate din luptă şi să înţeleg că nu era momentul potrivit. Dar ceea ce a fost mai rău s-a întâmplat după aceea: să aflu că ei au murit din cauza mea... din cauza mea... Ochii lui Yorsh se pierdură în gol. Totul este atât de... atât de..., nu găsi el cuvântul.

– Stupid, ridicol şi caraghios? propuse Erbrow cel tânăr, în timp ce se înfrupta din al patrulea cocoş sălbatic. Începuse chiar să râdă zeflemitor: mânia îl cuprinse într-atât pe Yorsh, încât aproape că se simţi mai bine.

– Dar cum de îndrăzneşti?... Cum poţi?..., se bâlbâi elful, încercând să găsească nişte cuvinte care să fie destul de dure cât să-l rănească pe dragon pe cât se simţea el de rănit. Fiară neroadă şi inconştientă, fiu al uneia şi mai stupide, mai irespon-sabile, mai ramolite şi mai amatoare de poveşti

idioate. Cum de poţi râde: fata aceea minunată este deznădăjduită şi orfană pentru că... pentru că eu... pentru că ei... m-au salvat pe mine!

Dragonul nu se tulbură. Îşi înfipse dinţii serafic în al cincilea cocoş sălbatic.

– Râd de tine, nu de ea. Acea fată minunată este orfană şi deznădăjduită nu din vina ta, ci din cauza criminalilor care au pus ştreangul de gât părinţilor ei şi, nefiind mulţumiţi cu atât, au închis-o şi într-un loc în comparaţie cu care o gaură de şarpe este ca o vacanţă. Noi suntem responsabili de acţiunile noastre şi numai de ale noastre. Marsio şi Silla, sau cum naiba se numeau cei doi, au ales să te salveze şi acela era dreptul lor. Printre altele, fără tine, poate că nu ar fi fost împreună niciodată, iar copila lor minunată nu ar fi existat. Dar subiectul nu este ăsta: îţi aminteşti povestea piticilor din cea de-a doua dinastie runică? Întâi au fost persecutaţi pentru că aveau barbă, apoi pentru că nu mai aveau. Pur şi simplu îşi doreau minele lor. Plecau expediţiile spre coastele orientale şi aveau nevoie de argint pentru nave.

Dragonul se opri pentru a înghiţi cel de-al şaselea cocoş sălbatic, apoi reluă:

– Cine domneşte în Daligar are nevoie de supuşi proşti şi mizerabili, iar cei doi nu aveau vocaţie nici pentru prostie, nici pentru sărăcie. Dacă nu ar fi fost din cauza ta, ar fi fost pentru orice altceva şi ar fi

fost nimiciţi oricum. Mai degrabă gândeşte-te că le datorezi viaţa, prin urmare bucură-te de ea şi foloseşte-o. Încetează să te mai smiorcăi precum un cocoş sălbatic căruia i-a căzut coada, îndreaptă-ţi posteriorul şi pune-l în mişcare pentru a veni în salvarea fetei – cum ai zis că se numeşte?

– Robi: cealaltă copilă a strigat-o Robi.

– Robi? Evident, oamenii au talent pentru numele care nu înseamnă absolut nimic. Le scapă conceptul că un nume este important. Care-i planul: cum facem să ne întoarcem să o luăm?

– Mergem noaptea. O noapte fără lună. O noapte ca asta.

Yorsh îşi dădu seama că puterile îi creşteau cu fiece clipă. Nimic nu era pierdut. Dragonul avea dreptate.

– Ne întoarcem în noaptea asta. Plecăm acum, spuse el hotărât.

– Să-mi termin gustarea, suspină dragonul. Ajunsese la al şaptelea cocoş sălbatic: pe salcie erau douăzeci şi unu. Se pare că niciodată nu poţi mânca în linişte aici.

Yorsh înghiţi pe nerăsuflate câteva păstăi aurii şi-şi strânse din nou lucrurile: arcul şi săgeţile elfice, deoarece, Erbrow insistase, „nu se ştie niciodată“, legendarul săculeţ din catifea brodată, ce avea înăuntru cartea cu versurile mamei sale şi titirezul de

pe vremea când era copil, care fusese jucăria cu care se jucaseră părinţii lui pe când erau copii, înaintea lui.

– Mi se pare un bagaj de bază: dacă ne atacă arcaşii, poţi în orice clipă să le citeşti poezii şi să le dai să se joace cu titirezul, comentă Erbrow sarcastic.

Yorsh nu-i răspunse. Restul spaţiului din săculeţ fu umplut cu păstăi aurii, astfel încât una dintre problemele copiilor, foamea, să fie rezolvată rapid.

Veşmântul lui Yorsh încă puţea a găinaţ, chiar dacă noaptea petrecută în vânt şi ploaie făcuse ca mirosul să fie mai puţin pestilenţial şi, în plus, Yorsh avea impresia, din ce în ce mai intensă, că nu era în regulă ceva cu modul acela de a se îmbrăca. Neavând nici o alternativă, se limită la o mică variaţie. Înlătură stratul superficial al rochiei, acela pe care se aflau broderiile şi micile desene făcute din găurele ce se numesc dantelă. Scoase mânecile bufante care îl incomodau şi scurtă poalele până deasupra gleznelor, astfel încât să nu trebuiască să o poarte prinsă în brâu. Rezultatul fu un fel de tunică într-o nedefinită culoare cenuşie şi cu un miros aproape suportabil, care amintea puţin de veşmintele alchimiştilor şi ale anticilor înţelepţi.

Cu fiecare zi ce trecuse, dragonul devenise tot mai mare: acum avea aproape talia lui Erbrow cel Bătrân, iar aripile sale desfăcute erau mult mai

întinse decât luminişul care găzduia stâncile cu micuţul lac. Îl luă pe tânăr între aripile sale şi apoi se ridică stabil şi sigur în vânt şi furtună. În întunericul absolut al nopţii, în care ploaia ridica ziduri de apă, pierdură orientarea, apoi se certară pentru a stabili care era direcţia, apoi se pierdură din nou şi, în fine, se certară din nou pentru a vedea a cui fusese vina că rătăciseră drumul. Pe la venirea zorilor, finalmente, se făcu lumină, iar palida umbră a colinelor se ridică umedă din întuneric – stâna pe jumătate dărăpănată, cu îngrozitorul ei gard, apăru la orizont. Yorsh era uscat, dar aripile lui Erbrow erau în întregime ude, că aproape că nu mai putea zbura. După ce aterizară în spatele păduricii care mărginea faimosul luminiş unde Yorsh se făcuse remarcat prin resuscitarea şoarecelui, cei doi se întrebară ce urmau să facă. Yorsh citise despre tactica şi strategia militară şi cu o abia-ascunsă mândrie începu să ilustreze cele două planuri ale sale, cel principal şi cel de rezervă. Ideea ar fi fost să pătrundă silenţioşi în vechea stână, cel mai... hmm... discret dintre cei doi, adică Yorsh, în timp ce Erbrow ar fi rămas în ariergardă, gata să intercepteze orice manevră înşelătoare şi acoperind căile de scăpare...

În acel moment, gâştele începură să fâlfâie din aripi. Într-un univers cenuşiu, de noroi şi ploaie, în interiorul îngrăditurii coteţului ce aparţinea Tracarnei

şi lui Stramazzo, în faţa frumoasei lor căsuţe din lemn şi piatră, pe care se căţăra viţa de vie, un cârd de patru gâşte îşi reflectau aripile lor albe ca neaua într-o mocirlă care le făcea să pară duble. Numai ce se apropie Yorsh că începură să scoată sunetele cele mai puternice pe care le auzise vreodată. Tânărul elf îşi aminti că anticii regi foloseau gâştele drept paznici ai palatelor lor, împotriva intruşilor, hoţilor şi invadatorilor şi înţelese înţelepciunea acestui lucru. Tracarna şi Stramazzo ieşiră în viteză în ogradă, evident în chiloţi. Soldaţii ieşiră din gheretele lor, evident în armuri şi cu arcurile întinse. Se priviră toţi preţ de câteva clipe, apoi dragonul ieşi din starea de imobilitate: deschise botul şi scoase un răget terifiant, însoţit de o prelungă limbă de foc, ce străbătu ploaia făcând-o să se evapore într-o fâşie deasă de ceaţă, în spatele căreia îşi pierdură toţi urma: Tracarna în frunte, soldaţii incomodaţi de armurile lor fură pe locul doi, ultimul fu Stramazzo, care-şi târa enormul posterior, acoperit de o delicată nuanţă de verde ca bobul de mazăre.

Rămăseseră doar copiii, încă închişi în dormitorul soios.

– Care era planul de rezervă? se informă bine-crescut dragonul.

Pentru lacăt fu suficient un gând de-l lui Yorsh (clac).

Uşa se deschise: o duzină de copilandri terorizaţi se îngrămădiseră într-un colţ şi-l priveau pe

Yorsh, dar mai cu seamă umbra lui Erbrow de cealaltă parte a uşii.

– Am făcut pe mine, şopti plângând unul dintre copiii mai mici.

– Ei bine, a fost o idee bună, îl consolă Cala, aşa eşti mai puţin bun de mâncat.

– Eu mă numesc Yorsh, se prezentă elful. Se săturase să i se tot ureze sănătate şi se hotărâse să se limiteze la diminutiv.

Copiii rămaseră îngrămădiţi şi înspăimântaţi. Smiorcăiala provocată de înfricoşare continuă, iar tonul îi deveni mai ascuţit.

– Fă ceva să-i linişteşti, îi spuse elful dragonului.

Erbrow rămase uluit, se încurcă în timp ce căuta o idee în diversele sale memorii, apoi botul i se lăţi într-o tentativă de zâmbet ce descoperi colţii mediali inferiori şi pe cei posterolaterali, iar văicăreala îngrijorată a copiilor urcă imediat cu câteva tonuri.

– Ceva mai bun! gemu Yorsh.

Zâmbetul deveni mai larg: se iviră şi colţii posteroinferiori, care, pe lângă faptul că erau mai lungi, erau şi mai curbaţi. Cei mai mulţi dintre copii se aruncară la pământ, rugându-se să nu fie mâncaţi.

– Ce prostie! Dragonii nu mănâncă niciodată oameni! spuse Yorsh exasperat. În momentul acela, îşi dădu seama că Robi lipsea. Trebuia să liniştească pe cineva în grabă, ca să poată afla ce se întâmplase cu Robi.

Zarva continuă sporită: gemetele erau urmate de rugăminţi de milostivire. Acum îl rugau cu ardoare pe Erbrow să nu-i mănânce, iar pe el, teribilul elf, să nu-i ucidă în mânia sa.

Yorsh nu ştia ce să mai facă. Tot ceea ce îi trecea prin minte – să ţipe, să-şi mişte braţele, să aprindă micuţa torţă agăţată la intrare – ar fi înspăimântat şi mai mult copiii.

În sfârşit un răget acoperi hărmălaia şi strălucirea unei alte limbi de foc lumină întunericul. O aromă de carne puţin friptă şi puţin arsă umplu aerul. Se lăsă o linişte bruscă şi totală.

– Cine vrea o bucăţică de gâscă friptă? întrebă dragonul. O minunată gâscă grasă, iar voi sunteţi scheletici şi murdari: dar ce credeţi, că, având un coteţ la dispoziţie, m-aş putea coborî să jupoi grămezi de oase şi de păduchi? Hei, voi doi, cei mai mari, spuse el întors spre Creschio şi Moron, unul din voi să meargă să caute ceva rozmarin, iar celălalt o creangă de salcie sau de pin, ca să punem pe frigare restul păsărilor.

Nu apucă să termine: băieţandrii se îngrămădiră afară înspre îngrăditura de unde venea inconfundabilul miros al unei mâncări calde, în care-şi puteau înfige dinţii, pentru ca apoi să-şi simtă stomacul umplându-se, alungându-le foamea, frica, dorul şi tristeţea ce se adăpostesc întotdeauna în burţile goale.

– Singurul lucru care poate învinge teama este foamea, îi explică dragonul expeditiv. Este valabil pentru câini, pisici, oameni, roşioare, dragoni şi troli; nu cunosc îndeajuns de bine elfii pentru a emite judecăţi în sensul acesta, în ceea ce-i priveşte.

Cala rămăsese. Se apropie de Yorsh, respiră profund, înghiţi în sec şi apoi rămase pe loc. Yorsh îngenunchie, astfel încât capul să-i fie la înălţimea fetiţei.

– Unde au dus-o pe Robi? întrebă el cu o voce blândă.

Cala se linişti, înghiţi în sec încă o dată, apoi reuşi să vorbească:

– În Daligar, au dus-o în Daligar. I-am auzit pe Tracarna şi Stramazzo când vorbeau. Au dus-o într-un loc numit „subteranele anticului palat".

– Ştiu unde este, spuse Yorsh, am fost şi eu acolo, copil fiind.

Cala înghiţi în sec încă o dată.

– Au spus... au spus... cred c-or să-i facă rău... Tracarna a bătut-o... aşa de mult...

– Să nu-ţi fie teamă: acum plec să o iau de acolo. Să nu-ţi fie teamă, totul va fi bine.

Yorsh îi repetă cuvintele de câteva ori: nu numai pentru a o linişti pe Cala, dar şi pentru el însuşi. Urma să fie totul bine, desigur.

Cala încuviinţă: ochii i se umplură de lacrimi, dar le reţinu şi nu plânse.

Yorsh se întoarse să plece. Era deja la uşă când Cala bolborosi ceva.

– Poftim? întrebă el întorcându-se.

Cala ridică timid mâna stângă, cu degetele răsfirate, şi respiră din nou adânc.

– Mulţumesc pentru mână, spuse ea – de data asta cuvintele se puteau înţelege.

În puţinele clipe în care Yorsh întârziase cu Cala, Erbrow cel tânăr organizase deja copiii. Pe cei mai mici îi pusese la adăpost înăuntrul căsuţei cu gâsculiţe şi inimioare, pe care Tracarna şi Stramazzo o lăsaseră cu uşa larg deschisă, cei mai mari îl ajutau pe el, în ciuda ploii, la alcătuirea unei gigantice frigărui. În casa Tracarnei şi a lui Stramazzo, copiii găsiseră pâine adevărată, făcută din grâu adevărat, şi un lichid galben, cu un miros deosebit, pe care o numeau bere. De peste tot zburau pene de gâscă şi de găină, iar Yorsh privi cu groază bietele creaturi cărora urma să li se frângă gâtul.

– Vrea cineva câteva păstăi aurii? întrebă el.

Nici măcar nu-i răspunseră.

– E adevărat că uneori mâncaţi oameni? se informă unul dintre copiii cei mai mici.

– Numai în mod excepţional, răspunse dragonul cu un aer de superioritate. Gustul lor nu este printre cele mai bune, iar încălţările pot fi o eventuală complicaţie...

– Ai putea să-l mănânci pe Stramazzo? întrebă micuţul plin de speranţă.

– E acela cu fundul mare, verde deschis, de culoarea mazării? se informă dragonul vag interesat.

– Dragonii nu mai mănâncă oameni. Dragonii nu mănâncă niciodată oameni. NICIODATĂ, ţipă Yorsh, care începea să fie într-adevăr exasperat.

Nu reuşi să obţină decât o clipă de tăcere.

– Mă duc la Daligar să o iau înapoi pe Robi, îi spuse el dragonului.

– Daligar este locul acela drăguţ, unde soldaţii trag cu săgeţi? Îţi displace dacă rămân aici să apăr copiii? Se pot ivi pericole. Nu ştiu... n-aş vrea să fie atacaţi de gâşte..., dragonul deveni evaziv.

Yorsh medită asupra acestui lucru.

– Da, este o idee bună: rămâi aici şi apără copiii. S-ar putea întoarce soldaţii sau cei doi oameni adulţi oribili, cărora le erau, să zicem, încredinţaţi. Se adresă copiilor: Când mă întorc, cine va vrea va putea să ne urmeze până la mare, de cealaltă parte a Munţilor Întunecaţi.

Nu se gândise încă la acest lucru, dar, finalmente, ştia ce trebuia să facă: să o ia pe Robi şi apoi să-i ducă pe toţi în siguranţă la mare.

– Pe malul mării se află scoici, care poate gândesc şi scriu poezii, dar pot fi şi mâncate, spuse

citându-l pe Monser, vânătorul, şi nu era doar o afirmaţie, ci un gând rostit cu voce tare.

Cala începu să râdă:

– Aşa spunea şi Robi: ei îi spusese tatăl ei.

– Gata. Cât îmi ia de aici până la Daligar? O zi de mers?

– Dacă mergi pe jos, cred că da, răspunse Cala, dar avem un cal. Ultima dată când Stramazzo s-a dus la Daligar, s-a întors pe un cal: acum e legat sub streaşina din cealaltă parte a casei.

– Deci voi lua calul şi este mai bine să mă grăbesc, înainte ca şi acesta să sfârşească aromat cu rozmarin, spuse Yorsh aruncând o ultimă privire dragonului şi trupei de copii înfometaţi. Acum du-te şi tu să... ei bine... să-ţi mănânci bucăţica de carne.

– Chiar dacă a gândit?

Yorsh înghiţi rapid pentru a diminua senzaţia de greaţă pe care i-o dădea mirosul cărnii pe foc. Privi obrajii supţi ai copilei, cearcănele mari şi gambele scheletice şi se gândi că gâştele şi găinile s-ar fi transformat în forţă, sânge şi muşchi.

– Da, spuse el cu convingere, chiar dacă a gândit.

Cala îi zâmbi şi se îndepărtă fericită în fugă.

Yorsh se duse să ia calul: era un minunat murg cu ochii mari, de culoarea alunelor. Yorsh îi puse o mână pe frunte şi simţi blana catifelată sub ea, în

timp ce o serie de senzaţii îi treceau prin minte: dorul mamei de pe vremea când era mânz, spaima de şa şi harnaşamente, resentimentul faţă de interminabilul drum de întoarcere din Daligar, sub fundul mare şi cravaşa acelui groaznic individ, o mare dorinţă de a-l lovi cu copitele.

– De acord, îi şopti, nu-ţi voi pune şa şi nici harnaşamente: noi, elfii, nu avem nevoie de ele.

Calul îl privi în ochi şi înţelese: ceea ce se afla în mintea elfului, se afla şi într-a sa. Yorsh îi săltă pe crupă, iar calul plecă imediat: era ca şi cum ar fi fost una cu forţa şi rapiditatea lui; cea mai frumoasă senzaţie pe care o încercase vreodată, în afară de zborul pe Erbrow.

În lumina proaspătă a dimineţii, era uşor să te orientezi. Înainte de venirea după-amiezii, zidurile ameninţătoare ale Daligarului erau în bătaia privirii.

15

Închisoarea era mult mai rece decât Casa orfanilor: asta pentru că era din piatră şi apoi nu mai erau şi ceilalţi copii, având în vedere că, respirând cu toţii într-un loc mic, acesta se încălzea. În schimb, era mai uscat, paiele pentru dormit erau mai bune şi îţi dădeau şi ceva mai mult de mâncare. Şi nici nu aveai vreo muncă de făcut. Dacă nu ar fi existat cuvântul „spânzurătoare“, care răsuna permanent, ar fi putut fi chiar un soi de vacanţă.

Fusese închisă acolo încă din prima seară: cu puţin după ce ajunsese, începuse să bată un vânt îngheţat şi să cadă o ploaie răpăitoare, care nu dădeau vreun semn că s-ar fi potolit. Robi se întrebă dacă vremea aceea urâtă nu l-ar fi împiedicat pe prinţ să ajungă sau dacă ar fi venit oricum; acum ştia că prinţul şi dragonul nu erau o fantasmă: existau. Dragonul era imens, iar prinţul era elful căruia, în copilărie, părinţii ei îi salvaseră viaţa! Prinţul o căuta. Se întrebă de care putere s-ar fi folosit pentru a ajunge la ea: poate că ar fi făcut să se surpe zidurile

suflând într-o trâmbiţă sau poate ar fi trecut prin ziduri ca un spirit sau ar fi zburat până acolo călare pe dragon şi ar fi dărâmat acoperişul cu lovituri de pietre. Sau...

Visurile ei erau adevărate. De când imaginile începuseră să se formeze în spatele pleoapelor ei, Robi se întrebase dacă aveau vreun sens, dacă nu erau doar o neînţeleaptă şi consolatoare nebunie: un lucru inofensiv pentru a-i umple viaţa distrusă, alcătuită din frig, dor şi foame. Acum ştia că visul prindea viaţă: nu întocmai cum visase ea, dar se întâmpla. Prinţul exista şi avea un dragon, contrar teoriei precedente cum că dragonii pieriseră şi prinţii aşişjderea.

Prinţul exista şi era bun, poate puţin mai greu de înţeles, dar fără nici un dubiu era o persoană curajoasă şi-i iubise mult pe tatăl şi pe mama ei. Faptul că avea o datorie din recunoştinţă faţă de familia ei creştea probabilitatea ca, ei bine, de fapt, chiar dacă ea îl lovise cu picioarele şi îl şi scuipase, să nu-i poarte pică.

Cei doi soldaţi ai închisorii intrară: Meliloto, mic şi plăpând, şi Palladio, mare, gras, cu faţa roşie, aflat în eterna căutare a unei jumătăţi de pintă de bere. Erau doi bărbaţi de vârstă mijlocie, probabil capi de familie, care nu se purtaseră chiar aşa de rău cu ea,

dimpotrivă hotărât chiar binevoitor, în mod sigur mai amabil decât Tracarna şi Stramazzo. Îi lăsaseră chiar şi păpuşa şi bărcuţa şi-i făcuseră rost de un fel de pătură, pentru a se înveli noaptea.

Acum erau înfricoşaţi şi agitaţi: Guvernatorul administrator în persoană cobora în subterane pentru a sta de vorbă cu ea. Era un eveniment absolut extraordinar: nu se mai întâmplase niciodată aşa ceva în istoria umanităţii. Cei doi soldaţi fugeau încoace şi-ncolo cu iuţeala fulgerului, în încercarea disperată de a scoate locul la lumină, după ani şi ani de mizerie şi abandon, ca să-i dea o fărâmă de decenţă. Un timp ridicol de lung fu dedicat discuţiei dacă să-i lase sau să-i ia lui Robi păturica şi jucăriile: în primul caz ar fi fost evident că se are grijă de deţinuţi, în cel de-al doilea că erau indulgenţi peste măsură cu ei. În final deciseră să-i lase totul, dându-i ordinul să ascundă sub pătură jucăriile, în colţul cel mai întunecos al celulei. Aprinseră torţele, care nu mai fuseseră aprinse de ani şi care erau în parte umede şi acoperite de mucegai: şi această operaţiune le luă un timp excesiv de lung şi umplu subteranele cu un fum supărător şi acru, având o curioasă culoare gălbuie.

În lumină, grămezile de paie abandonate prin colţuri, cu şoareci mari care alergau prin ele, nu arătau mai bine: cei doi încercară să scoată cel puţin

paiele, astfel încât şoarecii să se împrăştie, iar încăperea să înceapă să semene mai mult cu subteranele unui palat cu pretenţii regale şi mai puţin cu un staul. Şi discuţia depre cine dintre ei ar fi fost mai potrivit se întinse mult prea mult şi numai la sfârşit, când era într-adevăr prea târziu, cei doi îşi dădură seama că lucrul care nu suferea nici o amânare era să târască afară pintele goale de pământ ars, care erau strânse grămadă lângă postul de gardă, probă indubitabilă a faptului că activitatea fundamentală a serviciului de gardă era berea. În sfârşit, Palladio, cu braţele încărcate de paie, şi Meliloto, burduşit de pinte goale, se grăbiră spre ieşire, tocmai în momentul ales de Guvernator pentru a-şi face intrarea, drept care se ciocniră. Guvernatorul şi Palladio căzură pe jos. Meliloto reuşi să rămână în picioare, dar nu fu îndeajuns de îndemânatic să ţină şi pintele goale în braţe, care se precipitară astfel peste cei doi aflaţi la pământ şi, dat fiind că Palladio fusese îndeajuns de agil încât să se ferească, Guvernatorul le încasă pe toate. Penultima pintă ce căzu pe el mai avea ceva bere înăuntru, astfel încât veşmântul Guvernatorului se metamorfoză din albul de culoarea crinului, ce bătea delicat înspre ivoriu, în inconfundabila culoare gălbuie a berii, iar starea de spirit a Guvernatorului trecu de la „cu adevărat furibund“ la „daţi-mi pe cineva să strâng de gât şi, vă rog, să fie înainte de ora cinei“.

Lui Robi îi scăpă un hohot de râs. Ştia că nu ar fi trebuit şi apoi chiar nu era amuzant: în fine era vorba de trei persoane care căzuseră şi poate că se şi răniseră, dar când tensiunea este foarte mare şi nu dormi de prea mult timp, faci lucruri stupide, cum ar fi acele interminabile şi insuportabile hohote ascuţite de râs, atunci când cineva cade. Când reuşi să se controleze, Guvernatorul era în faţa ei, cu mâinile sprijinite de bare şi, acum da, era cu adevărat furios.

– Ai fost tu, nu-i aşa? Tu ai provocat acest lucru! Ştiu eu, şuieră el.

Guvernatorul era înalt, slab, cu mustăţile, barba şi părul de culoarea argintului, care s-ar fi aşezat în şuviţe inelate, unele în altele în cârlionţi moi, dacă berea râncedă nu le-ar fi năclăit într-o masă urât-mirositoare, gălbuie.

– I-ai vrăjit, iar ei au căzut, nu-i aşa? Ştiu eu! Ai ajuns aici cu unicul scop de a mă discredita şi de a mă face să par ridicol, nu-i aşa? Să-mi discreditezi postul şi persoana! Ştiu eu.

Robi se întrebă dacă era cazul să încerce să-i răspundă şi să se disculpe: să încerce să-i spună că ea nu era în măsură să vrăjească pe nimeni, că niciodată nu a fost şi niciodată nu va fi. De fapt, la Guvernator nu ajunsese în mod spontan, ci fusese adusă forţat, iar dacă ea ar fi avut vreodată vreo putere, ar fi folosit-o ca să-şi deschidă celula pentru

a înceta să-i mai deranjeze în cel mai scurt timp posibil, dar Guvernatorul reluă cuvântul, fără să-i lase răgazul unui posibil răspuns:

– Tu ştii, fără doar şi poate, cine sunt eu, nu-i aşa?

Robi se îndoi preţ de o clipă. Jumătate din mintea ei, acolo unde predominau mândria şi curajul, ar fi dorit să răspundă: asasinul părinţilor mei, cel care a semnat condamnarea lor la moarte, mizerabilul criminal cretin ce răspândeşte nedreptatea şi mizeria aşa cum o lumânare răspândeşte lumina. Cealaltă jumătate a minţii ei, care cu orice preţ dorea să-şi continue viaţa pe care i-o dăruiseră părinţii, gândea să se limiteze doar la calificativele oficiale, „Dumneavoastră sunteţi Guvernatorul...", folosind poate şi câteva caracterizări ulterioare: „...măreţul... nobilul..."

Şi de data asta nu fu necesar să facă vreo alegere: cu Guvernatorul nu se purta un dialog, ci un monolog însufleţit de interogaţii. Nu era prevăzut ca ea să răspundă.

– Eu sunt cel care a venit să aducă justiţia pe aceste meleaguri, să distrugă rapacitatea, cupiditatea şi orgoliul. E o sarcină mult prea înaltă şi prea nobilă pentru a fi împiedicată de milă. Ştiu eu! Precum un chirurg care amputează curajos un membru atunci când este cuprins de cangrenă, eu voi

însănătoşi corpul acestui biet, dar iubit comitat. Ştii pentru care motiv mi-am înjosit propria persoană, ce reprezintă totuşi comitatul Daligar, într-atât încât să cobor să-ţi vorbesc?

De data aceasta Robi nu făcu nici un efort pentru a-şi ţine închisă gura, deoarece, cu adevărat, nu avea nici o idee.

– Pentru că vreau ca tu să înţelegi. Poate părea crud, ştiu, să ucizi un copil. Acesta este motivul pentru care nu vei fi spânzurată în piaţa publică, precum bieţii, insignifianţii tăi părinţi, ci aici, la adăpost de privirile ce-ar putea să nu înţeleagă, dar vreau ca tu să înţelegi, pentru că altfel, ştiu, în biata şi insignifianta ta minte, tu ai putea acuza măreţia mea de nedreptate, nu-i aşa? Asta ar fi de nesuportat pentru mine. Ştii că zdrenţărosul acela de taică-tău a îndrăznit să spună cu voce tare că unicul lucru de care-i păsa pe lume, înţelegi, mai mult decât de Daligar şi de mine, înţelegi, de mine!, erau biata şi insignifianta lui soţie şi încă şi mai insignifianta şi biata lui fiică?

Robi era din ce în ce mai uluită: se gândise mereu în sinea ei la Guvernatorul administrator şi şi-l închipuise ca un fel de Stăpân al Răului, fiind oarecum mândru de cruzimea sa, mai mult sau mai puţin precum un orc, dar mai inteligent şi mai civilizat. Greşit: în afară de orci, nimeni nu se declara

„stăpânul tenebrelor". Guvernatorul administrator, precum Tracarna şi Stramazzo, era foarte bun, în timp ce răi erau alţii, cei care încercau să salveze câte ceva pentru a potoli foamea copiilor, cei care nu doreau să sfârşească morţi de foame, cu oasele jupuite de carne de câini în gropile comune. Scopul legilor sale era de a avea un popor de sclavi pe jumătate morţi de foame, care să nu strângă nimic şi care să nu fie dispuşi să lupte pentru nimic. Mai mult, adevăratul scop era să aibă o masă de oameni care să nu pună de-o parte nimic în afară de el, Guvernatorul administrator, oameni care să-l adore cu adevărat, care să creadă cu adevărat în el.

– Ţi-am prins elful! o informă cu o mândrie feroce Guvernatorul. S-a predat spontan gărzilor noastre acum puţin timp: ştie că suntem invincibili şi nici măcar nu a încercat să se lupte. Ştiu eu: acesta este momentul gloriei noastre! Nu-i aşa?

Ei bine: iată care era calea aleasă de prinţ pentru a ajunge la ea. Să se predea: un plan simplu şi genial. Robi respiră uşurată. Din fericire, unicul lucru care se putea compara cu cruzimea era prostia. În mod evident, Guvernatorul administrator găsea normal ca o persoană cu puteri extraordinare, care printre altele călărea, nici mai mult, nici mai puţin, un dragon, n-ar fi dorit decât să-l mulţumească pe mai-sus-numitul Guvernator administrator, predându-se spontan, mai

mult permiţându-i să-l spânzure fără ulterioare complicaţii.

Niciodată ca atunci nu se simţise Robi mai în siguranţă: prinţul venea să o ia. El ştia cu siguranţă ce să facă şi cum să facă.

17

Yorsh nu avea nici cea mai vagă idee ce să facă şi cum să facă. Să se predea soldaţilor aflaţi la poarta cea mare era singura idee care-i trecuse prin minte şi nu era prea sigur că fusese strălucită.

Făcuse un schimb, pe sine, predându-se fără luptă, contra fetiţei. Nu numai pentru că o datora lui Monser şi Sajrei, dar pentru că, de când o văzuse, nu-i mai păsa decât de ea. Să se predea în schimbul fetei fusese unica idee ce-i trecuse prin minte. El nu ştia să se lupte: ce altceva ar fi putut face?

Deseori, în complicatele poveşti pe care i le citea lui Erbrow cel Bătrân în timpul cât acesta clocise, cineva făcea un schimb cu altcineva: eu acum îţi dau jumătate de livră de dovlecei şi un sfert de pintă de fasole şi, când se va naşte, fiica ta va fi a mea. Sau: dacă îmi aduci trei pene din coada uliului de aur, îţi voi da jumătate din împărăţia mea sau, în alternativă, şapte optimi din covorul magic şi cinci

unsprezecimi din oala abundenţei. Şi toţi respectau totul. Îi lipsea noţiunea că pacturile pot să nu fie respectate şi că este necesar să negociezi dintr-o poziţie de forţă înainte de a renunţa la mai-sus-numita poziţie. Întâi ar fi trebuit să-i facă să o elibereze pe Robi şi apoi să se predea. Cert este că, acum îşi dădea seama, i se păruse nepoliticos să presupună că n-ar fi putut fi persoane de onoare şi să-şi ia precauţii în acest sens. Chiar şi faptul că a mers să se posteze singur în faţa garnizoanei de lângă poartă, înarmată până în dinţi şi cu arcurile întinse, nu fusese prea inteligent. Ar fi trebuit să-i ameninţe cu represaliile dragonului: probabil că nimeni nu s-ar fi gândit că nu îl însoţea, dar vechea incapacitate de a minţi şi insuportabila stinghereală pe care o simţea la ideea de a minţi şi de a fi descoperit în fapt îl paralizaseră. Acum era târziu. Se lăsase prins şi, prin urmare, acum programul era următorul: pedeapsa cu spânzurătoarea pentru toţi. El în piaţă, iar Robi în subteranele palatului.

Yorsh fusese legat cu atâtea lanţuri, încât cu greu reuşea să respire. Numărul de soldaţi ce îl înconjurau era atât de mare, încât nu reuşea să-i numere. Singura consolare era că îl duceau în locul care trebuia, aflat în subteranele palatului din Daligar, şi ştia că acolo era Robi. Ceva urma să-i treacă prin minte. În orice caz, pentru sine nu era prea îngrijorat,

era clar că s-ar fi descurcat într-un fel sau altul: doar o antică profeţie ce se referea la viitorul lui prezicea că pentru el un oarecare viitor era încă posibil. Iar el nu s-ar fi salvat fără să o ia cu sine şi pe Robi.

Continuă să coboare pe scările tot mai strâmte şi mai abrupte, să traverseze coridoare tot mai adânci şi mai întunecate, tot mai afundate în profunzimile pământului, tot mai îndepărtate de lumina zilei, până când zidurile se deschiseră larg şi la lumina torţelor văzu o siluetă somptuos îmbrăcată în alb, ce emana un ciudat iz de bere râncedă, pe care îl recunoscu drept Guvernatorul administrator.

În spatele lui, întunericul de după gratii ascundea, abia perceptibilă, micuţa siluetă a lui Robi.

Guvernatorul nu pierdu timpul.

– Te aşteptam, elfule, spuse el cu o voce dură, ai venit în căutarea viitoarei tale soţii, nu-i aşa? Ştiam eu.

Yorsh rămase fără cuvinte. Cum de ştia? Desigur, Robi de-abia trecuse de vârsta copilăriei, iar el era încă un băieţandru, dar elfii îşi aleg soaţa de foarte tineri şi pentru totdeauna. De fiecare dată când se gândea la Robi, la chipul ei, la tandreţea şi curajul cu care încercase să o protejeze şi să o consoleze pe fetiţa mai mică, aceea fără un deget, ştia că urma să fie doar ea sau nimeni alta!

– Ştiam eu. Şi eu ştiu să citesc limbile antice, şi eu am citit profeţia, înainte de a pune să fie distrusă,

ca şi celelalte scrieri care murdăreau zidurile acestui lăcaş. Cititul nu face bine poporului: nu că ar mai fi capabil careva! Am evitat această nefericire. Profeţia: o scrisese Arduin, marele vrăjitor, Stăpânul luminii, Fondatorul! Daligar a fost un oraş elfic, ştiai acest lucru, nu-i aşa? După ce orcile l-au distrus, Arduin l-a recucerit şi l-a reconstruit. Era complet nebun Arduin, îi avea la inimă pe elfi. Nu era lipsit de o anume perspicacitate militară, recunosc. Desigur, să eliberezi oraşul de orci, în timp ce aceştia se aflau în apogeul puterii, atacând cu o armată nici pe jumătate faţă de cea adversă şi să îi înfrângi, a fost un fapt de arme ce demonstrează o certă abilitate, un anume curaj şi o anumită agerime, recunosc, dar nici pe departe cât să se compare cu mine! Eu sunt adevăratul fondator al Daligarului, adevăratul său eliberator: eu eliberez Daligarul de pasiune, de egoism, îl conduc spre virtute şi umilinţă, cu dreptatea şi severitatea mea îl purific. Şi îl înfrumuseţez! Şi eu sunt un mag, mult mai mare decât Arduin, care ştia doar să prezică viitorul şi să rupă vraja Umbrei, cu care orcii înrobeau lumea. Eu am făcut mai mult: nu ţi-ai dat seama? Nu ai văzut extraordinara mea minune? Triumful meu!

Linişte. O linişte îndelungată. Yorsh se întrebă dacă era prevăzut ca el să spună ceva. Probabil că da, dar, sincer, nu avea idee care să fi fost extraordinara

minune a Guvernatorului administrator. Singurul lucru care-i trecea prin minte era că Daligar era un loc de o mizerie înfiorătoare şi era o minune în ce hal putuse să ajungă faţă de trecutele sale splendori. Tăcerea continuă stingheritoare şi finalmente Guvernatorul reluă.

– Florile! izbucni el exasperat. Glicinele mereu înflorite, parfumul florilor de iasomie! Uscând enorme cantităţi de fructe şi grâne, care sunt trimise din sate, se obţine un fertilizant special, care permite această înflorire permanentă, aceste parfumuri mai intense. Nu este extraordinar? Acest lucru este într-adevăr extraordinar, nu-i aşa?

Yorsh nu-şi dezlipea privirea de pe Guvernator, fascinat. Era nebun, complet, senzaţional de scrântit. Nu exista nici un dram de îndoială. Ceea ce nu putea înţelege era motivul pentru care numeroasele şi înarmatele persoane ce se aflau în preajma lui continuau să stea în poziţie de drepţi în faţa smintelii sale, în loc să-l ia de mână şi să-l însoţească, într-un mod curtenitor, dar ferm, într-un oricare loc de îngrijire, unde stările sale de delir puteau fi tămăduite sau cel puţin făcute inofensive.

– A trebuit să pun să fie distrus şi anticul palat al lui Arduin: arcade pretutindeni, acele plicticoase arcade şi coloane care se alternau cu răzoarele ridicole, care înconjurau cedrii aceia absurzi. Toate

nişte vechituri: Arduin construia ca pe vremea dinastiilor runice sau, mai rau, ca elfii. Eu, Guvernatorul, am dispus să se dărâme tot, în afară de porticuri, pentru ca noul să poată lua naştere: o nouă eră. Una nemaivăzută vreodată, al cărei simbol să fie chiar palatul meu.

Se lăsă tăcerea. Guvernatorul era cufundat în propria senzaţie de satisfacţie.

– Arduin, reluă Guvernatorul, şi-a scris profeţia înainte de a muri: ultimul elf va lua în căsătorie o copilă, descendenta sa, urmaşa lui Arduin însuşi. Copila, ca şi strămoşul său, va avea darul clarviziunii, iar în numele ei se va afla lumina dimineţii; va fi fiica bărbatului şi a femeii care pe acest elf întotdeauna l-au... şi aici mai era un cuvânt care lipsea, şters de timp şi de intemperii, pe care eu l-am intuit a fi „urât". Când mi s-a spus că ai pătruns în grădina mea şi că ai văzut-o pe încântătoarea mea fiică Aurora, am înţeles că urmai să te întorci pentru a o lua şi că acum aş putea şi ar trebui să te distrug.

Aurora? Fiica Guvernatorului? Fiica Guvernatorului se numea Aurora! Acea bijuterie de răutate, aroganţă şi dominaţie avea în numele ei lumina dimineţii?

– Fiica mea Aurora: în numele ei se află lumina dimineţii. Am educat-o absolut perfect. Ea este copila perfectă. Ciupeşte strunele lăutei, citeşte antice

poeme şi cântă în timp ce se dă în leagăn, lin precum prinţesele din trecutele împărăţii. Cel puţin aşa le arată imaginile de pe pergamente. Şi, prin urmare, nu i-a fost permis niciodată nimic, Aurorei vreau să spun, de când a început să raţioneze, în afară de a cânta din lăută şi de a se legăna fredonând în mijlocul florilor, deoarece acest lucru, pentru o copilă, este perfecţiunea...

Lăută, cântece, leagăn şi flori de dimineaţa până seara, zi de zi. Yorsh începu să simtă o fărâmă de simpatie pentru biata Aurora, constrânsă să trăiască imitând perfect o oarecare absurdă poveste despre o prinţesă oarecare, ce poate nici n-a existat vreodată! Iată de ce era într-atât de îngrozitor de prostuţă: perfecţiunea trebuie să fi fost o povară insuportabilă.

– Aurora este fiica mea şi în consecinţă urmaşa lui Arduin, deoarece, ca şi el, fiind conducătorul oraşului, sunt succesorul lui. (Tonul Guvernatorului se înălţase şi acum scanda mai bine cuvintele, parcă pentru a le spori greutatea). Printre altele, Aurora are capacitatea de a prevedea viitorul, ştiai? O dată a prevăzut că va avea colierul de aur al soţiei mai-marelui gărzilor şi ghiceşte? S-a dovedit că el era un trădător: a fost spânzurat, bunurile sale au fost confiscate, iar colierul este acum al Aurorei... Şi atunci când a prezis că, mai devreme sau mai târziu,

seceta verii trecute va lua sfârşit, iar toamna va ploua, a avut dreptate.

Un zâmbet vag de satisfacţie îndulci preţ de câteva clipe trăsăturile Guvernatorului. Lui Yorsh îi fierbea mintea. Aurora! Nesuferita, infama, stupida aceea din leagăn? Capabilă să facă să plângă un copilaş vreme de câteva ore? Îi părea rău pentru ea: în felul ei, şi ea avea un destin dificil, chiar insuportabil, dar nici nu încăpea măcar vorba să întemeieze o nouă stirpe alături de ea. Niciodată. Prefera furca spânzurătorii. Niciodată. Pentru nimic în lume. Destinul lui se sfârşea aici, gata cu Arduin şi profeţiile sale. Poate că şi sărmanul Arduin suferise din pricina vârstei: lumina trebuie să-l fi orbit din când în când, iar umbrele s-or fi încurcat în mintea lui. Să porţi un război împotriva orcilor nu fusese un joc: în timpul vreunui asediu, Arduin trebuie că se lovise la cap în ceva foarte dur şi-i trecuse prin minte că Yorsh s-ar fi putut căsători cu Aurora.

Acum problema era cum să o ia pe Robi şi să sfârşească rapid această neplăcere, lăsându-i pe Guvernator şi încântătoarea-i odraslă în compania genialelor lor previziuni.

Guvernatorul ţinea în mâini arcul cu cele trei săgeţi şi săculeţul din catifea albastră.

– Ia să vedem ce ai adus, elfule, pentru a ne distruge. Arcul şi săgeţile tale sunt în mâinile mele acum. Ce altceva mai ai?

Guvernatorul sfâşie săculeţul de catifea. Păstăile aurii se împrăştiară pe pardoseală. Parfumul lor era prea discret pentru nasul oamenilor, dar nu şi pentru un elf.

În timp ce se împrăştiau pe podea, Yorsh le simţi aroma, o aromă uşoară, dar inconfundabilă, dulce şi pătrunzătoare ca aceea a pâinii proaspăt scoase din cuptor.

Yorsh îşi aduse aminte de şoareci.

Şoarecii graşi, mari, din închisorile Daligarului îl mai ajutaseră o dată, pe când era copil.

Şi ei simţiseră mirosul păstăilor, iar mintea lor fu copleşită de el. Mintea şoarecilor este uşor de controlat. Erau cu miile. Yorsh îi simţi. Simţi eterna, incurabila lor foame, mânia lor, ura pentru toate loviturile de picior, de pietre, săgeţile aruncate în glumă, momelile otrăvite. Mii şi mii în toate subteranele, înfometaţi, înfuriaţi, răi.

Yorsh respiră şi simţi cum aerul îi umple plămânii şi cum forţa îi creşte: ştia ce să facă. Urma să se folosească de şoareci. Intensifică parfumul păstăilor aurii şi cu acesta le căută minţile şi le ghidă.

– O jucărie de copil. Guvernatorul lăsă titirezul să cadă pe pământ şi îl zdrobi sub călcâi. Şi... o carte! Interesant, nu-i aşa?...

Şoarecii începură să iasă din întunericul din spatele gratiilor, din acela al coridoarelor laterale. Unii

fugeau pe ziduri, folosindu-se de liniile ce se aflau între torţe. Încă nu erau mulţi: câteva zeci. Yorsh alungă teama din mintea lor. Alţii îşi făceau apariţia, în spate alţii încă, şi-apoi alţii. Se îndreptau spre păstăi, nepăsători faţă de soldaţi, fără nici o urmă de teamă: un val de carne, blană şi dinţi minusculi, ce inundă picioarele oamenilor ca o maree. Soldaţii încercară să-i evite, să se dea la o parte, izbindu-se unii de alţii. Guvernatorul ţinea în mâini cartea de poezii a mamei lui Yorsh şi era mult prea captivat pentru a-şi mai dea seama de ceva.

– Ce sunt, incantaţii? Poezii? Ce prostii! Ur... mează tul... pina... urmează tulpina de iederă. Eu cunosc şi limba ta, elfule, ştiai acest lucru? E nevoie să ştii întotdeauna limba adevăraţilor tăi duşmani.

Urmează albastra tulpină de iederă.

Iedera e verde, o ştiu, elfii mint întotdeauna, nu-i aşa? Şi în poezii.

Urmează albastra tulpină de iederă:
te va conduce acolo unde aurul străluceşte.
Caută acolo unde şopoteşte apa.
Viitorul depinde
de a noastră putere... şi...

Şoarecii începuseră să roadă: nu numai păstăile aurii, ci tot ce găseau, adică picioarele şi gambele soldaţilor şi ale Guvernatorului, care lăsă să-i cadă cartea, scoţând un urlet. Numai Yorsh şi Robi erau neatinşi: picioarele lor erau neacoperite de uniformul strat de şoareci ce acoperea totul ca un covor mişunător, înşelător, mobil şi prevăzut cu dinţi.

Cineva încercă să fugă, sprijinindu-se de pereţi pentru a nu-şi pierde echilibrul. Clac: închizătoarea ce imobiliza mâinile lui Yorsh se deschise, iar lanţurile îi căzură la picioare; clac: şi gleznele îi erau libere. Vânzoleala era generală, în timp ce marea de şoareci străbătea totul. Guvernatorul se împiedică în resturile titirezului şi căzu la pământ. Puţinii soldaţi care mai rămăseseră se grăbiră să-l protejeze şi să-l ridice, lăsând complet nesupravegheată celula lui Robi. Clac: şi aceasta se deschise. Yorsh o luă de mână şi o trase afară de acolo, apoi se îndepărtară încetişor, mergând cu spatele astfel încât să nu-i piardă din vedere pe soldaţi şi pe Guvernator, în timp ce marea de şoareci se deschidea ascultătoare la trecerea lor. Yorsh desprinse de pe pereţi o torţă şi aruncă o ultimă privire grupului: Guvernatorul era din nou în picioare, dar avea altceva de făcut decât să ţină seama de ei. Scările furnicau de soldaţi, iar deasupra se aflau alte scări cu alţi soldaţi şi apoi alţi soldaţi şi încă alţi soldaţi.

În compensaţie, în mintea şoarecilor se afla imaginea unei lumi subterane imense, labirintice, ce se extindea pe sub oraş şi pe sub râu. El şi Robi se întoarseră şi începură să alerge: în direcţia opusă scărilor. Un grilaj le bloca drumul, din fericire era închis cu o încuietoare care se deschise, iar dincolo coridorul se continua. Yorsh închidea în spatele lui toate încuietorile, pentru a-i întârzia pe eventualii şi probabilii urmăritori până când, mai devreme sau mai târziu, aveau să-i ajungă. Spera cu disperare la o fâşie de lumină, o rază de soare care să le indice o oarecare ieşire, pentru a ajunge din nou sus, dar nu exista nimic de genul acesta. Coridorul se înclina spre adâncimi, mai jos, tot mai jos, prin galerii ce deveneau tot mai întunecoase. Şoarecii începuseră să se rărească. Alte porţi, alte încuietori, alte coridoare, tot mai joase, mai adânci şi mai întunecate. Cine construise anticul palat regal, probabil Arduin, decisese să se folosească de vechile subterane elfice, transformând o parte în închisoare, separată de restul de antice şi impenetrabile porţi. Anticul palat regal se surpase apoi şi din el se ridica ciudatul palat al Guvernatorului, cu o formă de neînţeles, dar închisorile fuseseră păstrate intacte.

Yorsh şi Robi se opriră cu respiraţia tăiată. Lui Yorsh îi era teamă: nu era sigur că era în stare să iasă de acolo. Odată şi-odată şoarecii aveau să se

retragă sau poate cineva avea să-şi amintească faptul că era suficientă o torţă ca să-i alunge, iar ei s-ar fi găsit în situaţia de a discuta cu întreaga armată a Daligarului asupra improbabilelor avantaje ale supravieţuirii lor şi nu ar fi fost o discuţie prea prietenească. Sau poate s-ar fi pierdut pur şi simplu prin galeriile pe jumătate surpate, aşteptând ca foamea să înlocuiască furca spânzurătorii.

– Nu ştiu pe unde să mergem, mărturisi el imediat ce putu să vorbească.

Robi îi zâmbi liniştită. Se mărgini să-i facă doar un semn cu mâna, indicându-i tavanul galeriei, unde lumina nesigură a torţei scotea în evidenţă o interminabilă frescă a unei viţe de iederă albastră. Iar cartea de poezii a mamei sale era o hartă! Era suficient să urmeze calea!

Într-adevăr, iedera se afla peste tot: la bifurcaţii, la răspântii de trei galerii, la răscrucile a patru galerii, în tunelurile care se sfârşeau într-o înfundătură, ce se îngustau tot mai mult, astfel încât trebuia să le străbaţi târându-te, în cele care se sfârşeau brusc cu pereţi abundent acoperiţi de fresce cu imagini de fântâni şi grădini.

Privind cu atenţie, Yorsh îşi dădu seama că în unele locuri viţa lua forma unor litere elfice: când cuvântul scris era MERGI, drumul nu se întrerupea. Locul în care se aflau era un antic labirint. Acolo se

succedau în mod continuu încrucişări cu alte galerii, toate cu acelaşi tip de frescă, şi trebuia să reconstruieşti calea cu literele ascunse în desenul viţelor. Câteodată dădeau de cuvântul NU, altădată întâlneau vreun vers zeflemitor: ACUM DRUMUL TU AI GREŞIT ŞI CALEA AI PRELUNGIT sau: ATENT TU DACĂ VEI FI, DRUMUL NU-L VEI MAI RĂTĂCI.

Pentru oricine ştia elfica, labirintul era de nerezolvat, dar un număr potrivit de persoane înarmate cu răbdare, timp şi un fir pe care să-l desfăşoare pentru a regăsi calea, l-ar fi putut explora şi dezlega. Trebuia să se descurce în grabă: deşi urma să le ia ceva timp, dar odată şi-odată soldaţii Guvernatorului tot aveau să-i ajungă.

Jocul se complica. Cuvântul MERGI începu să-i ghideze spre pereţi sau scări care nu duceau nicăieri. Unul dintre pereţi reprezenta jocul de şah elfic: nimfe albe şi doi dragoni negri se luptau în jurul unei regine ce avea o coroană pe care se răsucea iedera albastră. Cheia era cartea; poeziile alternau cu ghicitorile:

Patru suntem.
În inima purtăm
un curaj de războinic;
cu spada-n mână,
privirea mândră,
pe regină o protejăm.

Nimfele! Yorsh privi cu atenţie: în punctele în care mâinile nimfelor strângeau spadele erau patru discrete, imperceptibile crăpături, ascunse de ceea ce în desen reprezenta umbra apărătorii. Strecurând mâna, Yorsh găsi tot atâtea pârghii, pe care mâinile sale reuşiră doar să le atingă, nu să le şi mişte. Nu era grav: important era ca el să înţeleagă care trebuia să fie mişcarea pentru a o urma, exact ca în cazul încuietorilor. Clac. Peretele era doar un panou, care se dădu la o parte. Pârghiile însă, alterate de vreme şi de pământ, când se deschiseră se rupseră şi nu mai fu posibil să monteze dispozitivul în spatele lor: deschideau calea urmăritorilor, îndrumându-i şi pe ei prin anticele subterane.

Un alt perete închise brusc o vertiginoasă scară spiralată, ce i-a dus într-atât de jos, încât Yorsh începu să-şi imagineze că se aflau chiar dedesubtul râului. Pe perete fusese desenată marea.

– Când vom ieşi de aici, vom merge să locuim lângă mare, îi spuse Yorsh lui Robi, mai degrabă poate pentru a se linişti pe sine, decât pe ea.

...Mici fructe de soare pârguite, stropite de unde sărate... se spunea în carte. Privind cu atenţie, Yorsh localiză micuţa insulă ce avea deasupra cireşul sălbatic, pe deasupra căreia zburase în spatele lui Erbrow. Exista deja cu secole înainte, având pe ea un cireş care trebuie să fi fost străbunicul celui actual

sau pur şi simplu pictorul o imaginase şi visase? În copac cireşele scânteiau într-o culoare roşie, smălţuită, ce se întuneca în punctele mai umbroase, iar acolo se aflau mecanismele. Clac. Din nou panoul se deschise şi încă o dată îi fu imposibil să-l remonteze în spatele lor. Singurul lucru important în acel moment era să se mişte repede.

Coborau din ce în ce mai adânc, dedesubtul măruntaielor oraşului, în cele ce fuseseră subteranele fostului palatul regal al capitalei elfilor.

Pânze de păianjen enorme învăluiau drumul. Mici alunecări de teren, care-l îngustaseră, se alternau cu infiltraţii de apă ce-l inundaseră: tot mai frecvent înaintau târându-se prin noroi, respirând aerul ce devenea din ce în ce mai puţin şi mai dens, încărcat de praf şi antice mirosuri de pământ, apă şi frunze veştede. Yorsh era îngrozit. Poate că se îndrepta spre moarte şi, ceea ce era infinit mai rău, o trăgea după el şi pe Robi. Până în acel moment nu-i fusese cu adevărat teamă de nimic, pentru că, într-un anumit sens, profeţia îl proteja. Faptul că cineva, în cazul acesta Arduin Stăpânul luminii, avusese premoniţii asupra destinului său demonstra că, în orice caz, el avea unul. Dar acum ştia că încălcase profeţia: decât să-şi unească viaţa cu acea malefică gâsculiţă de Aurora, prefera să se lase devorat de un trol. Sau să crape în subteranele Daligarului. Dacă

profeţia era adevărată numai în parte şi dreptul lui de a supravieţui devenea o opinie, Arduin era în favoarea lui, Guvernatorul administrator absolut contrar, iar cel de-al doilea se afla mult mai aproape şi era dotat cu o companie mult mai numeroasă. Măcar de-ar fi putut să o salveze pe Robi!

Brusc, galeria pur şi simplu se sfârşi. Înaintară în patru labe prin noroi până se găsiră în faţa unui grilaj. De cealaltă parte, întunericul se lăţea, iar aerul era rece şi curat. În mod evident galeria se deschidea într-o peşteră. Grilajul era constituit din complicate volute ce simulau iedera: frunzele erau de argint, viţele de aur şi se strângeau în arcuri împletite. Lucrătura era în mod cert elfică şi tot atât de sigur nu fusese prevăzută nici o posibilitate de deschidere: nu existau închizatori şi nici cardane. Era vorba pur şi simplu de un grilaj şi nu de o poartă.

– Trebuie să te întreb ceva, spuse Robi. În lumina nesigură a torţei, ochii ei întunecaţi îi străluceau precum stelele şi un zâmbet timid îi lumina faţa. Yorsh schiţă un surâs de aprobare şi speră să nu aibă legătură cu vreo cerere de informaţii asupra dimensiunii şanselor lor de supravieţuire, deoarece era un subiect asupra căruia ar fi preferat să nu stăruie.

– Acum? întrebă el.

Robi încuviinţă. Timiditatea îi invadă chipul ştergându-i zâmbetul, dar consimţi cu încăpăţânare.

– Bine. Ce vrei să ştii?

– Lucrul acela pe care l-a spus Guvernatorul... hmmm..., descendentul, a spus. Vroia să spună că are aceeaşi funcţie sau că are acelaşi sânge? Adică este fiica fiului nepotului fiicei... ceva de genul acesta. Ai înţeles?

Yorsh era uluit. Uluit şi emoţionat: setea de cunoaştere a fetei era într-atât de mare că până şi acum, cu perspectiva de a alege între o altă întâlnire cu Guvernatorul şi furcile sale şi o moarte mai liniştită prin inaniţie, se pierdea în chestiuni semantice.

– Poate avea ambele înţelesuri, îi explică el.

Robi încuviinţă mulţumită.

– A avut mulţi copii acel domn, acela al luminii?

– Vrei să spui Arduin?

– Da.

Yorsh încercă să-şi amintească: nu că tomurile de istorie s-ar fi oprit asupra succesiunilor familiale.

– Mmmmmmda, acum îmi amintesc: a avut un fiu care i-a succedat şi care a murit apoi fără să aibă vreun fiu, Gesein cel înţelept, dar cu cel puţin şase fiice, care au avut alţi fii sau fiice, astfel încât astăzi nu se mai ştie cine este un descendent al lui Arduin! Poate că există descendenţi de-ai săi care nici măcar nu ştiu că sunt! concluzionă el triumfător.

Yorsh se gândi o clipă: ca subiect de conversaţie era oarecum absurd, dar cel puţin

amânau astfel momentul în care trebuia să-i spună că nu mai există nici o speranţă.

– Deci nu se ştie?

– Da. Cred că da, aprobă el.

După întreruperea istorică, discuţia se întoarse asupra semanticii.

– Clar... hmmm... clar...

– Clarviziune?

– Da, clarviziune: înseamnă că atunci când închizi ochii, imaginile a ceea ce se va întâmpla se formează singure?

– Da, răspunse Yorsh cu convingere. Apoi încheie conversaţia pe acest subiect: nu există nici un mod de a trece de acest grilaj.

– Dar sigur trebuie să existe, îl contrazise Robi liniştită, trebuie să existe. Nu se poate să nu existe. Numai că nu te-ai gândit încă suficient. Ai ceva de mâncare? Chiar şi hrană ridicolă, dacă vrei!

– Hrană ridicolă? (Conversaţia era tot mai absurdă).

– Care nu gândeşte!

Yorsh îşi confecţionase două buzunare interioare secrete în tunica sa, folosindu-se de instrucţiunile celor douăzeci şi trei de texte referitoare la cusut şi brodat din biblioteca sa, iar acum privi în interiorul lor: mai avea încă o mână de păstăi aurii. I le dădu lui Robi şi în timp ce i le oferea mâinile lor

se atinseră. Yorsh simţi o senzaţie stranie în stomac: era ceva între senzaţia de foame şi sughiţ şi o încerca pentru întâia dată.

Robi îşi umplu gura cu păstăi. Yorsh ştia cât erau de bune. Zâmbi în faţa expresiei extatice a lui Robi, a fericirii cu care mânca, simţi înăuntrul său bucuria ei – fu precum un uragan. Dar era sigur că avea să reuşească să o scoată de acolo. Nu era în profeţie, dar el era totuşi un elf. Ultimul şi cel mai puternic. Se afla într-un antic palat elfic. Drumul exista, nu trebuia decât să-l găsească. Şi pentru a-l găsi nu trebuia decât să fie siguri că o pot face. Avu tentativa de a-i spune lui Robi cât de mult o iubea deja, că pentru el nu mai exista decât ea în lume, dar apoi, din fericire, se opri: Robi nu era un elf, ci o creatură umană, iar creaturile umane nu-şi aleg soţiile de copii, ci atunci când sunt adulţi. Trebuia să aştepte şi să spere că Robi avea să-l accepte. Ar fi avut mai multe şanse dacă amâna cu câţiva ani. Şi apoi el era elf. Cei mai mulţi oameni urau elfii. Până şi Monser şi Sajra, la început! Trebuia să aştepte până când Robi avea să-l cunoască mai bine, dacă dorea să aibă ceva şanse.

Brusc, Robi îl întrebă de Aurora: o cunoştea? Văzuse cât era de frumoasă? Yorsh era pe punctul de a-i răspunde că o găsise doar o odioasă, răutăcioasă găină, când conştientiză un alt gând: Robi era aşa de

incredibil de puţin înspăimântată pentru că era sigură că el urma profeţia şi că, astfel, supravieţuirea ei era garantată. Dacă i-ar fi spus adevărul, teama ar fi sfâşiat-o ca o pasăre de pradă. Se limită la un gest vag de încuviinţare.

18

În momentul în care intrase elful, înconjurat de gărzi peste gărzi, inima lui Robi începuse să bată mai repede. Era chiar mai frumos decât şi-l amintea. Acum era îmbrăcat cu o tunică normală, care amintea puţin de cele purtate de anticii înţelepţi. Îi încătuşaseră mâinile la spate şi întreaga lui fiinţă iradia deopotrivă fragilitate şi putere.

Venise pentru ea: se predase pentru a o elibera pe ea.

De când mama şi tatăl ei nu mai erau, Robi încercase suferinţa acută de a nu mai fi copilul cuiva. Viaţa ei, moartea ei, foamea pe care o încerca, genunchii juliţi nu mai interesau pe nimeni. Acum, pe neaşteptate, era în centrul atenţiei. Un tânăr adevărat, mare, cu puteri imense şi frumos ca soarele îşi risca viaţa pentru ea. Stătea acolo, cu mâinile legate la spate, fără să-i fie teamă de nimic, pentru că era sigur că o putea salva.

Apoi Guvernatorul administrator vorbise despre profeţie şi în momentul acela inima-i fu într-adevăr inundată de lumină. Ea era! Ea avea viziuni ce-i arătau ceea ce urma să se întâmple. Ea era aceea care se numea... era ea pe punctul de a-i mărturisi, pe punctul de a-i striga, Robi era un diminutiv, în primul rând. Tatăl şi mama ei îi dăduseră un nume care purta în el acel moment magic al dimineţii când lumina începe să cuprindă lumea, iar speranţa că avea să fie o zi bună era încă intactă. Mama ei i-l spunea în fiecare dimineaţă când venea să o trezească, chiar dacă afară ploua sau ningea şi nu era deloc lumină. Ea era Rosalba*, lumina cu care renaşte de fiecare dată speranţa unei zile bune. Din fericire, prudenţa o amuţise şi apoi Guvernatorul începuse să vorbească despre propria-i fiică, Aurora: raza de soare ce-i inundase inima se transformase într-un şiroi de nămol îngheţat şi tot ce rămăsese era o stranie senzaţie în partea de sus a stomacului, ceva între senzaţia de foame şi sughiţ, ca atunci când Tracarna îşi dădea seama că furase ceva.

Robi o cunoştea pe Aurora. O văzuse în timp ce, escortată de jumătate din armata comitatului Daligar, îşi făcea intrarea în oraş. Drumurile li se încrucişaseră imediat după ce trecuse de poarta cea mare – Robi călare pe asinul ei, iar Aurora în lectica

*rosa = roz, trandafiriu, alba = zori, auroră (n. tr.)

sa ivorie cu stacojiu. Robi rămăsese fără cuvinte: cealaltă era fata cea mai frumoasă pe care o văzuse vreodată. Avea o faţă angelică, încadrată în partea de sus de părul blond, iar în partea de jos de gulerul rochiei sale din brocart auriu. Părul îi era pieptănat într-o serie de codiţe care se încrucişau alcătuind un desen de romburi, ce amintea modelul tighelurilor de pe corset. Îi aruncase lui Robi, care rămăsese să o privească cu gura căscată, inconfundabila privire pe care o ai când vezi un gândac. Ei bine, da, de fapt era puţin ca un gândac. Trecuseră doi ani de când se pieptănase ultima dată. Ultima oară când se spălase se petrecuse pe vremea penultimei ploi torenţiale din vara trecută: ultima căzuse în timpul nopţii şi o ratase. Ploile de toamnă îmbibau şi îngheţau picioarele, iar pe dedesubt rămâneau murdari. În plus, Aurora era cu cel puţin două palme mai înaltă decât ea!

Când părinţii ei mai trăiau încă, mama îi spunea că avea ochii tatălui ei, iar tatăl îi spunea că avea zâmbetul mamei şi se luminau amândoi atunci când o priveau. Dar acum trecuse atât de când părinţii ei nu mai erau acolo să se lumineze la faţă şi să-i spună toate lucrurile acelea!

Până în urmă cu câteva clipe, tot ceea ce-şi dorise înainte de toate era să poată să trăiască; acum nu-i mai era suficient ca Yorsh să o salveze, vroia să fie al ei. Dar cealaltă era infinit mai frumoasă decât ea! Şi era mare!

La dracu'.

Era ea, Robi, Rosalba, soaţa prezisă în profeţie. O ştia. Ceea ce descrisese Guvernatorul administrator drept „profeţiile Aurorei" erau prostii. Ea era cea care vedea lucrurile, da: în mod sigur „clarviziune" însemna acest lucru, a vedea lucrurile înainte ca ele să se întâmple. Fiica bărbatului şi a femeii ce l-au urât întotdeauna? Să fim serioşi! Ce fel de profeţie ar fi fost! Jumătate de lume ura elfii. Toţi urau elfii. Toţi, în afară de câţiva. Toţi, cu excepţia a foarte puţini. Toţi, în afară de Monser şi Sajra, împreună cu aceea care purta în nume lumina dimineţii.

Evident, ea era nepoata unei nepoate a Stăpânului luminii! Printre bunicii bunicilor ei sau a străbunicilor ei sau printre străbunicii bunicilor străbunicilor trebuia să se numere şi acest domn; pe de altă parte, cine să ştie care sunt bunicii străbunicilor ei? Ar putea fi oricine, de ce n-ar fi şi această persoană a luminii (cum au spus oare că se numea?). Robi îi ceru confirmarea lui Yorsh: „a descinde" poate însemna „a avea acelaşi sânge", iar clarv... da, de fapt, acel lucru însemna că viitorul ţi se alcătuia în minte, iar tu îl cunoşteai înainte de a se întâmpla. Acum că tânărul elf îi vorbise despre mare, în sfârşit înţelegea ce era azuriul ce-i copleşea mintea, de fiecare dată ce închidea ochii.

În timp ce fugeau prin tunele tot mai strâmte şi tot mai întunecate, unde minunate desene elfice se

înşiruiau pe pereţi, Robi simţea cum bucuria şi liniştea îi sporesc cu fiecare galerie străbătută, cu fiecare frunză de iederă. Cu siguranţă Arst... Ard... individul cu lumina nu-i visase dându-şi duhul agăţaţi de furca unei spânzurători sau în fundul viscerelor pământului, ca doi şoareci. Era cât pe ce să-i spună lui Yorsh totul, numele ei, viziunile ei, când din nou bucuria i se strânse pe dinăuntru şi deveni un fel de piatră rece, aflată în partea de sus a stomacului. El ar fi fost al ei pentru că vroia el sau pentru că aşa era scris pe perete? Adică Stăpânul luminii, Ar... ei bine, acela, vedea lucrurile pe care cineva dorea să le facă sau pe acelea pe care trebuia să le facă? Şi dacă el, Yorsh, şi-ar fi petrecut viaţa lângă ea gândindu-se la cealaltă? Aurora! Din nou memoria îi fu străbătută de imaginea acelui chip. Frumoasă aproape ca un elf! Cealaltă nu era doar coate, genunchi şi incisivi! O dată Tracarna o încolţise şi-i spusese pe un ton blând şi dezamăgit că, brunetă cum era, părea chiar un gândac. Un gândac cu dinţi de şoarece. Apoi a suspinat spunând că nu toţi ne putem naşte frumoşi. Şi apoi ea, Aurora, probabil că ştia să scrie, iar păstăile le-ar fi mâncat ca o doamnă, nu s-ar fi îndopat deloc aşa cum făcuse ea! Atunci când Yorsh i le dăduse, păstăile adică, mâinile lor se atinseseră: mâna lui lungă, palidă, perfectă o atinsese pe a ei, mică, murdară, cu unghiile roase şi înnegrite. Robi îşi

privi iar genunchii scheletici, murdari de noroi şi juliţi şi se simţi din nou un gândac. Îl întrebă din nou pe Yorsh de Aurora şi gestul lui de aprobare o descurajă profund.

Din nou îşi ţinu gura. Nu-i va spune că ea este viitoarea lui soaţă. Niciodată. Prefera să nu fie şi să nu devină asta, decât să ştie că el alesese „forţat".

În final, după ce îl examinase îndelung, Yorsh înţelese care era mecanismul grilajului. Partea centrală era legată de restul prin patru minuscule peţioluri de aur, foarte fin răsucite pe un fir de aramă. După explicaţia lui, era suficient să crească temperatura, pentru ca ele să se „lichefieze", ceea ce însemna să se topească, aşa cum se întâmplă cu ultimul strat de zăpadă sub soarele de primăvară, iar el reuşea să creeze căldură cu puterea minţii, dar în sensul că el se gândea la căldură şi beţişoarele ce blocau grilajul se încălzeau într-atât încât să se topească, exact ca zăpada la soare.

Odată deschis grilajul, lumea se mărea: de cealaltă parte se afla o grotă vastă, cu coloane imense de stâncă, ce în parte ieşeau din pământ, iar restul coborau din tavan. Se auzea o vâltoare mare de apă. Grota era toată poleită cu aur şi strălucea în lumina torţei de parcă ar fi fost stropită cu stele. După cum îi explică Yorsh, acele coloane se numeau stalag... ceva, acelea care veneau de jos, şi nu erau

chiar acelaşi lucru cu cele care veneau de sus. Peştera se afla dedesubtul râului Dogon. Apa săpase toată chestia aceea şi cum Dogon era un fluviu ce conţinea aur, firişor cu firişor peştera se poleise. Robi nu înţelese bine cum putea să sape apa, operaţie ce necesită o lopată şi două mâini care să o mânuiască, pentru că apa nu are nici unul din aceste trei lucruri. Totuşi nu ceru explicaţii: vocea şi zâmbetul lui Yorsh, atunci când explica, erau oricum minunate, chiar dacă era o prostie ceea ce spunea şi apoi, probabil, „cealaltă" ar fi înţeles, iar ea nu voia să pară toantă.

Inconfundabilul zgomot de tinichele al armurii soldaţilor le răsună în spate.

Palladio rămăsese prins în grilaj şi Meliloto îl împingea cu toată forţa.

Palladio le zâmbi ţintuit în mijlocul volutelor de iederă de aur şi argint.

– V-am urmărit încet-încet, le comunică el triumfător, urmându-vă vocile.

– Altfel ne-am fi pierdut în acel labirint, termină Meliloto.

– Nebunul vroia să ne trimită la spânzurătoare! reluă Palladio, roşu din pricina efortului. Pentru o jumătate de pintă de bere pe care i-au vărsat-o în cap!

– Oare vă deranjează dacă mergem cu voi? întrebă Meliloto, numai cât să ieşim de aici: apoi mergem fiecare la treburile noastre.

– Printre altele, dacă vă urmăreau, i-am fi încetinit! conchise Palladio arătând vesel mănunchiul mare de chei: cheile sunt la noi! Va trebui să găsească un fierar şi nu e uşor. Pe ultimul care mai rămăsese l-au spânzurat acum câteva zile.

– V-am adus chiar şi lucrurile, spuse Meliloto arătând bărcuţa, păpuşa, arcul, săgeţile şi cartea. Nu-i aşa că ne veţi salva şi pe noi?

Yorsh şi Robi erau fără cuvinte. Rămăseseră tăcuţi să-i privească pe cei doi nou-veniţi, având faţa unora care ar fi văzut un peşte vorbitor sau un măgar cu aripi. Meliloto, care continua să-l împingă pe Palladio din toate puterile, fără să reuşească să-l mişte nici măcar o palmă, întrebă cu o umbră de nerăbdare dacă, din întâmplare, în loc să stea acolo să-i fixeze precum două graţioase statuete, nu puteau să se deranjeze să-i ajute.

– Cum de v-a trecut prin minte să ne urmăriţi? întrebă Yorsh imediat ce-i reveni vocea.

Cei doi începură să vorbească pe tema asta, unul peste celălalt:

– Ţi-am spus: ăla ne-ar fi spânzurat... Jumătate de pintă de bere pe căpăţână... tu nu-l cunoşti... ei bine, nu, dacă ne gândim mai bine, îl cunoşti şi tu... noi nu vrem să murim...

– Şi apoi, în fine, traseră ei concluzia, de data asta la unison, tu eşti magic. Până şi Arduin ştia că

eşti destinat să trăieşti. Dacă rămânem cu tine, trăim şi noi şi ieşim vii de aici! adăugară cu o voce triumfătoare.

Dintr-un oarecare motiv misterios, Yorsh făcu o faţă ciudată: avea expresia unei persoane nemulţumite – mai mult sau mai puţin, era expresia unuia care de-abia conştientizase că unicul lucru pe care-l găsise de mâncare tocmai fusese înviat sau căruia abia i se spusese că trebuia să sape tranşee. Expresia unuia care nu numai că nu este mulţumit, dar are şi febră. Yorsh se apropie de grilaj şi încercă să găsească un alt punct prin care ar fi putut să o facă să se prăbuşească, dar, în mod evident, lucrătura elfică originală nu prevăzuse trecerea unui soldat în formă de butoi. În final, totul se rezolvă cu Yorsh care-l trăgea cu toată puterea, în timp ce Meliloto îl împingea cu toate forţele, iar Palladio se ruga din toate puterile. Prin eforturile lor susţinute, finalmente soldatul se desprinse şi ateriză pe pământ într-un zăngănit îngrijorător de fiare, căruia, din fericire, nu-i corespunseră răni majore.

– Ei bine, spuse Palladio, după ce se ridică furtunos în picioare, acum însă trebuie să ne mişcăm foarte repede: imediat ce ieşim de aici, noi vă părăsim şi mergem la treburile noastre, iar treburile noastre sunt acelea că trebuie să trecem pe la casele noastre să ne luăm familiile.

– Eu am patru fii şi el cinci, explică Meliloto, trebuie să trecem pe acasă să-i luăm şi să fugim împreună, altfel, imediat ce-şi va da seama că am fugit, nebunul se va răzbuna pe soţiile noastre şi pe copiii noştri.

Ulterior, expresia lui Yorsh se înrăutăţi: părea faţa unuia care făcuse febră, băşicuţe care te mănâncă şi care mai era şi pe punctul de a vomita.

19

Peştera era imensă. Ascunsă printre versuri se afla descrierea ei.

...în întunecatul codru împietrit
turturelele dorm somnul vrăjit...

Iat-o acolo, la dreapta, stalactita pe care apa şi aurul desenaseră profilul a patru turturele. Trebuia să se apropie de ea şi de acolo să caute pasul următor:

...visul va pogorî de sus...

Visul? Ce poate fi visul? Vis şi val erau acelaşi cuvânt în elfică: valul viselor, stalagmita foarte subţire şi transparentă, în spate spre stânga şi apoi încă puţin spre dreapta, unde scria:

...oglindirea domniţei tinere şi mândre,
oglindirea bătrâneţii înţelepte şi semeţe...

O baltă micuţă era formată din picăturile de apă ce se prelingeau de sus, unde se oglindeau nişte stalactite sub forma unei tinere fete şi a unui bătrân mândru, cu baston. Yorsh se întrebase întotdeauna ce doreau să însemne poeziile pe care i le lăsase mama lui, care, să spunem adevărul, i se păruseră mereu mai degrabă insipide, dar care acum căpătau un sens precis în indicarea drumului. Pe măsură ce înaintau, prindea curaj. Existase un moment în care fusese cuprins de groază, stomacul i se strânsese într-un cocoloş îngheţat, pentru că se gândise la numărul de vieţi de care se făcuse responsabil şi la durerea incalculabilă pe care ar fi cauzat-o eşecul său. Nu risca numai viaţa lui Robi, care era deja lumina ochilor săi, de parcă nu fusese suficient că era fiica bărbatului şi a femeii care-l protejaseră şi salvaseră, dar şi pe cele ale celor doi amărâţi şi a soţiilor şi copiilor lor!

Pe măsură ce înainta în grota imensă, săpată de râul Dogon dedesubtul întregului oraş Daligar în timpul mileniilor trecute, Yorsh îşi recăpătă curajul. Locul acela îl liniştea. Anticele versuri care descriau trecerea printre stalactite erau o îndrumare sigură. În mod cert se îndreptau către ceva. Se aflau în locurile unde trăiseră elfii. Era ultimul din stirpea lui şi poate cel mai puternic. Dacă nu el, cine?

Oglindirea apei multiplica torţele, cea pe care o avea el şi cea pe care o avea Meliloto şi, astfel, nu-şi dădură seama imediat că lumina sporea. În sfârşit o rază de soare îşi făcu imperioasă apariţia printre stalactitele de aur, luminând praful de parcă ar fi fost un nor de stele.

În mijlocul luminii se afla un tron de aur, pe care iedera albastră desena volute ce se alternau literelor elfice.

Pe tron mai şedea încă un antic suveran: scheletul său era acoperit cu veşminte de aur; pe cap, aurul smălţuit cu basoreliefuri de frunze de iederă albastră se împletea într-o coroană scânteietoare. În mâini ţinea încă spada unde, din nou, smalţul viţelor de iederă decora aurul gărzii. Lama se afunda în piedestalul de piatră. Din aur ornat cu iederă albastră erau şi colanul pe care îl purta la gât şi inelele pe care le avea pe fiecare deget. Yorsh se apropie şi lumina zilei îl învălui şi pe el, făcând pentru câteva clipe ca pletele-i blonde să sclipească precum o aureolă. Sfâşie pânzele de păianjen care se împrăştiară în rotocoale de praf şi citi:

AICI ZACE
CEL CE COROANĂ A PURTAT,
ŞI CU SABIA A LUPTAT

Patru coloane de aur flancau stalactitele: şi pe ele se răsucea iedera albastră, formând o sculptură în relief atât de adâncă, încât putea fi folosită pe post de unică şi extrem de lungă treaptă elicoidală. Yorsh îşi ridică privirea: lumina îl orbi, dar reuşi să vadă o deschizătură mărginită de ferigi. Partea cea mai înaltă a coloanei cea mai apropiată de deschizătură era acoperită de muşchi şi câteva ferigi micuţe, care străluceau în soare.

– Nu mai plouă, spuse Meliloto.

– Putem pleca: coloanele acelea sunt pur şi simplu scări, adăugă Palladio fericit.

Cu ea alături, Yorsh simţi cum îi sporeşte forţa, cum aproape îi dispare frica. Sau poate anticul rege era cel care emana acea senzaţie stranie de putere. Yorsh privi găvanele goale şi acoperite de văluri de pânze de păianjen şi încercă o senzaţie ciudată, ca de apartenenţă. Puse mâna pe garda sabiei, care rămase complet imobilă. Încercă şi cu ambele mâini: nici un rezultat. Spada era înfiptă în rocă şi părea să facă parte din ea. Yorsh era uluit, apoi începu să râdă. Dar desigur: era destinată unui elf. Era doar un mic truc ca să fie siguri că numai persoana care trebuia o putea scoate, o simplă problemă termică: diminuând temperatura, se micşorează şi volumul. Odată răcită lama, ar fi devenit într-un mod imperceptibil mai subţire, dar suficient cât să alunece în

afara rocii cu aceeaşi uşurinţă cu care, la fel de rece, o străpunsese cu secole înainte. Din fericire, nevoia de a stinge nenumăratele incendii cauzate de Erbrow, pe vremea când era nou-născut, îl perfecţionaseră în domolirea căldurii. Puse mâna pe gardă, închise ochii şi îngheţă lama, apoi o trase. Fu o mişcare uşoară şi fără efort: antica sabie îi străluci în mâini. Garda cu volute de iederă se potrivea palmei sale de parcă ar fi fost concepută pentru el. Poate că trucul cu diminuarea căldurii era extraordinar chiar şi pentru un elf. Poate că spada nu fusese făcută pentru un elf, ci pentru cel mai puternic dintre elfi. Ultimul. Părea că acea spadă îl aşteptase, de parcă regele o păstrase pentru el.

Orice rămăşiţă de teamă îi dispăru. Oboseala însă îl ajunse şi se aşeză la picioarele tronului, aşteptând ca fruntea să nu-i mai ardă: era mai puţin dureros decât să stingă incendiile provocate de Erbrow, dar, la fel, avea nevoie de puţin timp ca să-şi revină. Când se ridică, îl contemplă încă o dată pe rege. Coroana, colanul şi inelele dispăruseră. Yorsh îi fixă perplex pe cei doi soldaţi, care-l priveau pe furiş.

– Patru fii eu şi cinci el..., începură fâstâcindu-se.

– Mortului nu-i folosesc la nimic, nu trebuie să pună pâine pe masa nimănui...

– El nu ştie ce înseamnă să te întorci acasă şi să nu ai de mâncare pentru toată lumea, când toată lumea plânge.

– Dacă nu noi, altul va lua toate chestiile astea...

– Poate că Guvernatorul: în definitiv, Guvernatorul pune mâna pe tot...

Yorsh îi străfulgeră cu privirea, dar nu mai avu timp să le poruncească să pună la loc totul. Încetiniţi de încuietori, împrăştiaţi în labirint, finalmente soldaţii Guvernatorului îi ajunseseră. Ei nu înţeleseseră care erau semnele ce trebuiau urmate, dar avuseseră avantajul că erau numeroşi: destui cât să urmeze toate răscrucile, să se împrăştie la toate bifurcaţiile, în final să găsească drumul.

Începuseră să mişune în partea cea mai joasă şi mai adâncă a peşterii: nu se puteau vedea încă. Folosind coloana pe post de scară în formă de melc, unul după altul, Yorsh primul şi Meliloto ultimul, se căţărară. Palladio îşi dăduse jos platoşa şi de data asta nu mai rămase înţepenit. Ieşiră printre ferigi, lângă râu. Erau în partea de sud a oraşului. Dogonul curgea umflat de ape şi dincolo de maluri se afla palatul Guvernatorului. Soldaţii de gardă îi zăriră şi îşi aţintiră arcurile, dar Meliloto şi Paladio reuşiră să dea impresia că îi arestaseră deja pe cei doi fugari:

păreau chiar că îi escortau. Depăşiră malul şi se îndreptară către palat: cei doi tineri erau în mijloc, cu mâinile la spate, de parcă ar fi fost încătuşaţi, soldaţii se aflau de-o parte şi de alta, precum doi prizonieri şi escorta lor. Robi se prefăcu că se împiedică şi profită de acest lucru ca să culeagă nişte pietre. Yorsh avea asupra sa spada şi arcul. Încercă să le ţină ascunse în pliurile lungii sale tunici: avea mâinile la spate şi totul merse bine până când ajunseră în fata potenţialilor inamici. Când primii urmăritori se iviră în spatele lor, din mijlocul ferigilor de pe albia râului, prefăcătoria se sfârşi. Cu o clipă înainte ca primele săgeţi să înceapă să zboare, Meliloto şi Paladio o rupseră la fugă; a fost un gest înţelept: toţi erau concentraţi asupra celor doi tineri şi nimeni nu-i urmări. Erau surprinzător de rapizi, chiar şi Palladio, în ciuda formei sale de bute. Yorsh nu consideră fuga lor drept trădare, ci dimpotrivă o eliberare. Acum nu mai trebuia să-şi facă griji pentru cei doi şi cu atât mai puţin pentru familiile lor, pentru că, într-un fel sau altul, urmau să se descurce pe cont propriu. Acum, trebuia numai să-i înfrunte pe cei opt soldaţi pe care-i avea în faţă, pe cei şase care se aflau pe acoperiş, pe cei într-un număr nedefinit pe care îi avea în spate, apoi să se ocupe de cei patru cavaleri care îi blocau drumul, să treacă de poarta cea mare şi să-şi ia înapoi calul, pe care spera să-l găsească acolo

unde-l lăsase. De data asta nu se putea folosi de râu drept cale de scăpare, deoarece Robi nu ştia să înoate şi era mult prea mică şi fragilă ca să reziste răcelii apei, dar, într-un fel sau altul, tot vor reuşi să scape. Nu-i era frică. Nu atâta timp cât avea spada în mână. Se apleca spre Robi ca să-i spune să nu-i fie teamă: micuţa avea în mână o praştie adevărată şi încerca să-şi găsească o ţintă. Aprobă convinsă fără a-şi mişca privirea.

Fu cât pe ce să fie atinsă de o săgeată. Yorsh îşi încleştă mâna pe sabie. Îl cuprinse furia în faţa acelor soldaţi acoperiţi de arme şi armuri, ce-şi încordau arcurile contra a doi sărmani care nu făcuseră rău nimănui şi care doreau doar să plece. Furia i se transformă într-o furtună. Un vânt cumplit se abătu asupra soldaţilor. Orbiţi de praf, soldaţii nu mai reuşeau să ţintească şi puţinele săgeţi trase erau doborate de furia aerului, înainte să-şi atingă ţinta. Caii deveniră nervoşi şi îşi aruncară din şa călăreţii. Yorsh reuşi să intre în contact cu mintea unuia dintre animale, iapa cea neagră, mare, care se afla cel mai aproape de ei. Îi vorbi despre libertate şi păstăi aurii. Formă în mintea ei imaginea harnaşamentelor care erau înlăturate. Iapa rămase îndelung nehotărâtă şi uimită, apoi încet începu să se apropie. Un grup de soldaţi îi înconjură pe cei doi fugari: erau trei, tineri, înalţi, înarmaţi cu spade, trei spade militare normale,

oneste, făcute dintr-un oţel bun. Spada lui Yorsh strălucea cu o lumină proprie: lovindu-se de lama ei, celelalte se frânseră şi se fărâmiţară. Yorsh simţi în mintea lui durerea omului căruia îi rănise un umăr, cel mai tânăr dintre cei trei, dar ura faţă de oricine era dispus să o ucidă pe Robi o anulă. Alţi soldaţi li se alăturară şi apoi alţii: o îngrămădire de coifuri, scuturi şi săbii, din care Yorsh nu mai reuşi să distingă chipuri şi expresii. Îi doborî unul după altul. Cu fiecare spadă ce se încrucişa cu a sa, frângându-se, căpăta mai mult curaj, iar ceilalţi îl pierdeau. Un oficial cu platoşa plină de decoraţii era pe punctul de a-l ataca din spate, dar o lovitură de piatră a lui Robi îl lovi în plin. Brusc, iapa se hotărî şi alergă în direcţia lor, culcând la pământ soldaţii. Yorsh reuşi să o oprească şi, ca să o aşeze pe Robi pe crupă, o luă în braţe aproape – trebui să îşi coboare spada. Asta fu îndeajuns ca soldatul înalt, cu barba căruntă, care-l arestase la ultima sa visită, să se apropie suficient cât să-l poată răni: o lovitură a spadei sale îi atinse gamba, ce se deschise într-o rană lungă, din care îi ţâşni sângele, apoi bărbatul ridică spada deasupra capului lui Robi. Spada lui Yorsh îl lovi, iar el simţi în minte cum celălalt bărbat moare: simţi amintirea copilăriei lui, frica de întuneric şi gol, regretul pentru o femeie cu care nu se căsătorise. În timp ce groaza şi durerea îi copleşeau mintea, Yorsh reuşi să se urce

pe iapă în spatele lui Robi. Luă frâiele, trecându-şi braţele în jurul lui Robi, şi mână iapa spre poarta cea mare. Traversară piaţa principală, unde erau deja pregătite cele două spânzurători: cea mare pentru el, cea mai mică pentru Robi. Guvernatorul administrator, în avântul furiei sale, trebuie că renunţase şi la fărâma de decenţă ambiguă de a-şi dori să evite o execuţie în public a unui copil. Vederea spânzurătorii destinate lui Robi îi redă tânărului dorinţa de a lupta cu orice preţ, chiar de a răni sau de a ucide. Trebuia să o salveze imediat, înainte ca rana să-l slăbească, trebuia să-şi câştige lupta şi încă în grabă. Iapa zbură pe străzile din Daligar. Strălucitoarea spadă elfică era scoasă din teacă, murdară de sânge, iar reflexiile sale feroce fură suficiente pentru a intimida şi îndepărta pe oricine ar fi dorit să-i oprească.

Erau lângă poarta cea mare. Podul mobil se ridică în faţa lor. Avea un mecanism rapid, făcut din corzi, care îl preceda pe acela, mai lent, făcut din lanţuri. Yorsh îi dădu hăţurile lui Robi, luă arcul, pe care îl purta pe umăr, şi una dintre săgeţi, care se aflau într-o mică tolbă prinsă de mâner, apoi trase: se antrenase cu anii, făcând să cadă fructele aflate prea sus, retezându-le codiţele. Ştia că trebuie să ţintească cu ochii minţii şi nu cu cei ai trupului. Îi aprinse vârful imediat ce săgeata părăsi arcul: una dintre cele două corzi care ridicau podul fu lovită în

plin şi parţial retezată şi începu să ardă. Apoi veni rândul celei de-a doua. Atinse de săgeţi, mistuite de flăcări, cele două corzi cedară.

Podul coborî în faţa lor cu un scrâşnit ce făcu să scârţâie vechile grinzi şi ridică un nor de praf roşiatic. Iapa îl străbătu ca vântul. Soldaţii porţii celei mari se împrăştiaseră în loc să intervină. Norul de praf îi împiedică din nou pe arcaşi să ţintească.

Erau liberi! Reuşiseră! Erau liberi! Liberi!

Yorsh avea o rană la picior, o spadă elfică în mâini, un cal, mai degrabă doi, şi un arc cu o singură săgeată. Şi o avea pe Robi cu sine. Reuşise. Robi era întreagă, în afară de pericol şi era cu el. Durerea pentru soldatul ucis îi reveni, iar Yorsh ştia că nu-l va părăsi niciodată, aşa cum era şi decent să se întâmple. Mai ştia însă că era dispus să se lupte din nou pentru Robi şi pentru ceilalţi, pentru el însuşi şi pentru fiii săi, atunci când îi va avea.

Traversară un luminiş şi o pădurice de castani. Calul era acolo. Yorsh nu-l legase, aşa cum promisese, iar acesta nu plecase. Soarele apunea. Aerul se făcea mai rece. Yorsh încercă o senzaţie ciudată în stomac, pe care nu o mai simţise de ani, treisprezece ca să fie exact, şi pe care o identifică drept foame. O foame teribilă. Evident destinul lui nu avea simţul jumătăţilor de măsură. Coborî de pe iapă

cu o mişcare lentă şi continuând să se sprijine. Rana nu-l mai durea foarte rău, iar gamba îl putea susţine. Îşi sfâşie o bucată de văl din tunică, din fericire făcută din fâşii suprapuse, şi o pansă. Culese câteva mâini de castane şi le împărţi cu Robi, care rămăsese călare pe iapă, ca să nu trebuiască să se urce din nou.

Yorsh simţea nevoia să spună ceva. Dorea să spună că scăpaseră. Că reuşiseră. Erau vii. Erau împreună. Erau liberi. Ar fi dorit să-i spună cât era de fericit că ea se afla în viaţă, că era liberă, că era alături de el.

Dintr-un motiv pe care nu reuşi să-l înţeleagă, gândurile despre ce ar fi putut să-i spună îi alergau prin minte izbindu-se unele de altele ca o ceată de coţofene şi, în fine, dintre toate gândurile, cel care-i ieşi fu acela cel mai puţin important, cel care, într-adevăr, nu-l interesa aşa de mult.

– Ar fi trebuit să lăsăm coroana. Regelui.

– Dar era mort, obiectă Robi cu convingere. Cu adevărat foarte mort, insistă ea.

Yorsh se simţea tot mai încurcat şi mai prostuţ. Cum de reuşise, dintre toate lucrurile pe care dorea să i le spună, să se încurce într-o conversaţie aşa de… ei bine… prostească?

– Aşa era scris în carte, explică el, …cine are destinul războinicului, va dobândi spada, cine are

destinul conducătorului, coroana... recită el. El era regele: ar fi trebuit să-i lăsăm coroana, cred, adăugă el nesigur.

– Aaa, din pricina asta, spuse Robi. Atunci nu e grav! Priveşte!

Băgă mâna în buzunarul mare de pânză murdară şi coroana elfică, împletită cu iederă albastră, scânteie în timp ce o trăgea afară.

Yorsh fixă coroana cu gura deschisă.

– Tu ai luat-o?

– Nu, o luase Palladio, cel mai mare dintre cei doi. S-a căţărat înaintea mea când am ieşit afară la aer şi mi-a fost uşor să i-o scot din desagă. Oricum i-au rămas inelele pentru copiii lui şi erau atâtea, inele vreau să spun. Eu sunt o hoaţă pricepută, ştii! Pot fura orice lucru! adaugă ea cu un zâmbet mândru, timid. Dar dacă tu spui că e important, următoarea dată când mai trecem pe-acolo i-o restituim, regelui, aşa e mai fericit. Învie şi el ca şoarecele sau rămâne mort?

– Rămâne mort.

„Stupid" era puţin spus. Dar, de fapt, era pentru întâia oară când vorbea cu Robi! Dar de ce-i spunea... altceva? Yorsh continua să se simtă ridicol, dar se consolă: va avea timp. După aceea. În acel moment nu aveau. În spatele lor sigur se organiza o urmărire: trebuia să plece.

Iapa se numea Pată – Yorsh îi citise numele în memorie – dar calul lui încă nu avea nume: trebuie că-şi schimbase des proprietarul, era confuz în privinţa numelor lui, nici unul dintre ele nu-i rămăsese în memorie.

Trebuia să dea un nume calului. Un nume care să fie chiar potrivit, cum fusese Fido pentru câine. Se gândi la ceva care să inspire ideea de viteză şi de frumuseţe. Un fulger de lumină!

– Te voi numi Fulger, spuse el cu voce tare.

Robi se gândi că, dintre toate numele ce se pot da unui cal, acela era cel mai trăsnit. Un cal trebuie să se numească Pată sau Copită sau Coadă sau pur şi simplu Cal. Se gândi că, probabil, acela urma să fie primul şi ultimul cal numit Fulger, pentru că era într-adevăr un nume comic, dar nu spuse nimic.

Mintea calului îi răspunse cu o încuviinţare.

Yorsh călare pe Fulger şi Robi pe Pată se îndreptară către Casa orfanilor, fiecare molfăindu-şi pumnul de castane, lent, să le ajungă cât mai mult.

În prima parte a călătoriei, Yorsh resimţi o oboseală atroce, cea care-l cuprindea după ce-şi folosise toate forţele: o istoveală totală, încât devenea suferinţă, dar apoi se simţi mai bine. Cerul se descoperi. Lumina câtorva stele străluci.

Din când în când, Robi şi el mai schimbau câte o privire.

Yorsh purta înăuntrul lui durerea pricinuită de uciderea unui om, o rană la gambă şi o armată aflată undeva în spate, pentru că o întreagă armată îl urmărea, dar în acelaşi timp, din toată viaţa lui de până atunci, viaţa ce includea şi zborul în spatele dragonului, acela era momentul celei mai intense fericiri.

Ajunseră la Casa orfanilor, pe care o conturau zorii: cerul era înnorat, dar nu ploua. O ceaţă fină, rece, se ridica din pământ. Erau obosiţi, fericiţi, înfometaţi şi liberi. În timp ce străbăteau o vie ce strălucea în nuanţe roşii şi aurii, doi tâlhari de drumul mare li se opriră în faţă.

Erau mascaţi, înarmaţi cu bâtele Tracarnei şi lui Stramazzo şi purtau inconfundabilele zdrenţe ale Casei orfanilor. Ameninţau cu represalii oribile dacă nu le cedau imediat caii. Urmă un moment de uimire de ambele părţi, apoi se recunoscură. Atacatorii erau Creschio şi Moron: băieţii nu-şi mai încăpeau în piele de bucurie; uşor ameţiţi de fericire, declarară că dragonul în persoană, înainte ca berea să-l adoarmă de tot, îi însărcinase să strângă cât de mulţi cai puteau, pentru a-i transporta pe toţi spre mare. Ei erau primii doi cavaleri care treceau pe acolo.

Care toţi ? Toţi cei care li se alăturaseră. Când ploaia încetase şi aroma fripturilor lor se răspândise în jur, ridicându-se deasupra satelor mizerabile şi a

fermelor unde iepurii erau mai bine hrăniţi decât oamenii, toţi indivizii morţi de foame veniseră să li se alăture. Cei care nu aveau nimic. Cei care nu aveau pe nimeni. Strânseseră toţi săracii şi toţi mizerabilii, cei care nu mai aveau un pământ al lor şi care visau ca într-o zi să-l aibă: şi erau mulţi.

Tot călare, Yorsh şi Robi ajunseră la Casa orfanilor. Erau urme de focuri peste tot, câte unul mai fumega, iar fumul se înălţa amestecându-se cu ceaţa. Pene de gâscă, de găini şi de raţe se amestecau pe jos cu frunzele toamnei. Trei butoaie de bere goale şi răsturnate stăteau în jurul dragonului, iar înăuntru se afla lume care dormea: siluete îngrămădite, cu mâinile tuciurii şi uscate, ce ieşeau din mânecile zdrenţăroase. Alţii stăteau în căsuţa Tracarnei şi a lui Stramazzo, câţiva în bătătură. Casa orfanilor nu mai exista. În locul ei, un incredibil număr de pietre alcătuia aproape o moviliţă: fusese dărâmată cu lovituri de pietre. Cu ajutorul lui Creschio şi al lui Moron, Robi coborî de pe crupa Petei, se opri să privească Casa orfanilor, apoi se aplecă, luă o piatră şi lovi ceea ce mai rămăsese din partea de nord, aproape de locul unde dormise ea. Rămase acolo nemişcată, cu ochii pierduţi în gol. Cala o localiză şi-i alergă în întâmpinare ţipând: îi păstrase deoparte, apărând-o curajos de tot şi de toţi, o pulpă adevărată de pui. Găinile nu gândesc prea mult şi sunt chiar mai gustoase decât şoarecii.

Dragonul era într-o dispoziţie foarte proastă şi avea o durere de cap insuportabilă.

Yorsh îl întrebă furibund cum de-i trecuse prin minte să corupă doi inocenţi, ca să-i transforme în tâlhari de drumul mare şi în hoţi de cai. Dragonul îi răspunse că semnificaţia cuvântului „inocent" era în mod evident discutabilă şi că, pentru tâlhărie, cei doi aveau un asemenea talent nativ, încât ar fi fost o cruzime să nu-i lase să şi-l exprime. În orice caz, dacă Yorsh era aşa de înţelept încât să aibă o idee mai bună pentru a organiza transportul tuturor celor care ajunseseră până la Arstrid, el era dispus să dea ascultare sfaturilor. Erau orfanii din Casa orfanilor, ale căror dimensiuni mergeau de la cei puţin mai mari decât un sugar până la băieţandri: băieţii merg, cei puţin mai mari decât un sugar nu trebuie neapărat să fie duşi în braţe.

Apoi era adunătura de vagabonzi apăruţi din senin; nu chiar aşa din senin: sosiseră atunci când aroma de gâscă friptă începuse să se împrăştie pe câmpie şi se instalaseră susţinând că unul dintre copiii din Casa orfanilor era o rudă îndepărtată a lor şi, prin urmare, ei făceau parte din grup. Vagabonzii erau doi bunici, şase străbunici, şapte părinţi, taţi şi mame, douăzeci şi trei de copii, în mare şi aceştia mergând de la cei puţin mai mari decât un sugar la copilandri, cu toate variantele intermediare, şi practic

fără să fie vreunul care să poată să meargă mai mult de câteva leghe. Apoi erau bătrâneii care fugiseră de la ferma din nord, care era un loc unde erau trimişi bătrânii, după cât se părea, după cum în Casa orfanilor erau trimişi orfanii. Oamenii mâncau în raport cu cât reuşeau să mai muncească şi cum bătrâneii erau cam ramoliţi, având în vedere anii pe care îi purtau în oase, nu prestau o muncă utilă îndeajuns cât să mănânce mai mult decât o broscuţă, o făptură care în general mănâncă mai puţin decât o fiinţă umană. Unul dintre soldaţii de gardă la Casa orfanilor se întorsese şi întrebase dacă putea rămâne. Era un băieţandru cu pistrui şi păr roşcat, care, după ce fusese la rândul lui unul din oaspeţii Casei orfanilor, avusese onoarea de a deveni unul dintre paznici. Lăsând la o parte gâştele rumenite, se întorsese pentru că, efectiv, nu-i venea în minte nici un loc unde ar fi putut să meargă, o altă persoană cu care ar fi putut sta, iar să fie singur şi să meargă la noroc, pe cont propriu, nu avea nici capacitatea, nici curajul şi nici nu înţelegea de ce ar trebui să o facă, având în vedere viaţa pe care o dusese dintotdeauna. Cel puţin el putea fi trecut ca persoană validă şi acelaşi lucru era valabil şi pentru lucrătorii voluntari din comitatul Daligar, doi săpători înarmaţi cu sape şi un tăietor de lemne dulgher, înarmat cu o secure şi un ferăstrău, care fugiseră din mina de fier,

traversând colina spre nord. Da, şi acolo ajunsese aroma frigăruii lor: vântul suflase în direcţia aceea şi devii foarte sensibil la mirosurile pe care nu le simţi ani întregi. Cei trei erau în poziţia cea mai fragilă, ca să spunem aşa, pentru că-şi aduseseră cu ei şi uneltele. Cei trei susţineau că le aparţinuseră dintotdeauna, cu mult înainte ca Guvernatorul să înceapă să conducă şi să spună că toate lucrurile aparţineau comitatului Daligar, tot ceea ce se afla sub soare, între Munţii Întunecaţi şi înalta vale a Dogonului; mai mult, tăietorul de lemne moştenise securea de la tatăl lui. Fapt era că lucrurile acelea fuseseră declarate ca aparţinând comitatului Daligar şi, prin urmare, în afară de participarea la furtul gâştelor, erau responsabili şi de furtul echipamentului de lucru şi, prin urmare, la furca spânzurătorii aveau dreptul de două ori, nu doar o dată. În fine, de parcă toate astea n-ar fi fost îndeajuns, fusese evacuat spitalul de boli contagioase, ce se afla la est, de cealaltă parte a şanţului cu muri. Nu aveau boli infecţioase, din fericire: erau numai şchiopi, schilozi, scrofuloşi şi indivizi într-atât de obosiţi, că se ţineau pe picioare cu greu – toţi declaraseră că, decât să se întoarcă în locul de unde veniseră, mai degrabă preferau să moară pe loc şi cu aceasta tabloul fu complet.

Nu, nu erau toţi în măsură să scape. Dacă întregul grup ar fi fost în stare să meargă o zi

întreagă, n-ar fi fost nevoie să se recurgă la tâlhărie pentru a face rost de cai. Cei mai în vârstă, cei mai sărăcăcioşi şi cârdul de copii dintre cei mai mici nu puteau să meargă pe jos până la Munţii Întunecaţi, nu într-un singur drum şi, cu toată armata din comitat, care poate îi urmărea deja, nu era cazul să se oprească să ia câte o gustare pe iarbă şi să facă excursii printre flori.

Nu, el nu reuşea să zboare, nu înainte de a digera berea şi de a-i fi trecut durerea de cap; de fapt, dacă ar fi fost în stare să zboare, el s-ar fi întors deja în Munţii Întunecaţi, pentru că el dragon, ultimul din stirpea sa, ultimul din specia sa, iar ei, dragonii, nu se amestecaseră niciodată cu nimeni altcineva care să nu fi fost dragon, iar el începuse să se sature de copii plângăcioşi, zdrenţe fetide, elfi moralizatori, ca să nu mai pomenească de durerea sa de cap îngrozitoare. Oare putea să vorbească puţin mai încet, îl ruga frumos, avea impresia că cineva începea să-l lovească cu târnăcopul din interior şi fiecare bubuitură era un spasm de durere, înăbuşit dar ucigător, între al patrulea şi al cincilea os parietal şi, având în vedere că erau la subiectul acesta, nici durerea de la labele posterioare nu-i trecuse, ca să nu mai amintească de durerea de spate. Yorsh îşi aduse aminte că dragonii nu aveau decât trei oase parietale în total, dar, după anii petrecuţi alături de Erbrow cel Bătrân,

aflat în perioada de clocire, dobândise o remarcabilă sensibilitate în a înţelege când era momentul să-şi ţină gura închisă.

Ceaţa se risipi şi descoperi vârful colinei, unde o jumătate de duzină de zone arse întrerupeau desenul regulat al viţelor de vie. Yorsh le fixă perplex cu privirea. Creschio îi explică faptul că berea îi provoca sughiţuri dragonului.

20

Robi nu mai pusese mâna pe o pulpă de pui de când tatăl şi mama ei muriseră. Carnea se sfâşia delicios în dinţi; avea parfumul mamei ei care gătea, al tatălui care vâna: îi puseseră şi rozmarin! Nu ştia dacă să mănânce în grabă, ca foamea să-i treacă mai repede, sau lent, câte o bucăţică o dată, ca să ţină mai mult.

Era lume peste tot. Toţi erau zdrenţăroşi. Păreau obosiţi. Câte unul era poate bolnav.

Yorsh încercă să-i adune: trebuiau să se alinieze în grabă. Mai devreme sau mai târziu, mai degrabă mai devreme decât mai târziu, cavaleria urma să sosească din Daligar şi atunci toţi ar fi regretat sclavia din ferme ca pe o fericită epocă de aur, întrucât ce avea să li se întâmple era infinit mai rău. Yorsh era rănit, şchiopăta. Încercă să grupeze oamenii, dar arătau ca o târlă de oi cu un câine ciobănesc şchiop. Abia ce părea că sunt toţi şi că puteau porni, că unul începea să se îndepărteze din

nou, sub pretextul că mergea să ia ceva, să mai caute un ciorchine de struguri, să mai spere la o ultimă îmbucătură de pâine sau înghiţitură de bere, rămase poate ascunse pe undeva.

Robi înţelese: se simţeau disperaţi de atâta timp, că nici măcar nu reuşeau să spere în salvarea lor. Când duci în spate ani de foame şi de extenuare, „mâine“ devine un gând dificil. Tot ceea ce-ţi acaparează mintea este „aici şi acum“. Să-ţi fie foame mai puţin acum. Să rămai aici, pentru că a merge înseamnă oboseală. Cine a primit numai ordine şi a fost acoperit de lovituri de bici când încerca să facă orice nu-i fusese poruncit nu mai reuşeşte să facă nimic dacă nu i-a fost ordonat, nici măcar să-şi salveze viaţa!

De fapt erau într-atât de obişnuiţi să le fie teamă, că ameninţarea unui posibil atac al cavaleriei Daligarului nu îi deranja: nu li se părea a fi mai rău decât lipsa lor de însemnătate, care-i apăsa dintotdeauna. Şi apoi se gândeau că sclavii nu sunt ucişi, altfel apoi trebuie să munceşti în locul lor. Dar nu: dacă nu plecau în grabă, nu îi aştepta destinul unui sclav, ci acela al unui cadavru. Un cadavru fără nume şi fără mormânt, abandonat în mijlocul noroiului, pradă viermilor, uliilor, corbilor şi şobolanilor. Guvernatorul administrator nu ar fi permis niciodată ca după o răscoală, chiar şi după un ospăţ

preparat din puii din comitatul „său", să mai rămână cineva în viaţă.

Pe lângă asta, nu aveau nici cea mai mică încredere în posibilitatea plecării cu adevărat, era evident că nu puteau reuşi. Tot ceea ce doreau era să mai caute să râcâie câteva fărâmituri şi apoi să-i lase să plece, iar ceea ce urma să se întâmple era ceea ce trebuia să se întâmple. Erau obişnuiţi dintotdeauna să le fie foame, astfel încât faptul de a nu le lăsa să scape nici cel mai mic bob de grâu sau boabă de strugure li se părea mai important decât să evite întâlnirea cu cavaleria.

Robi închise ochii. Albastrul i se formă în spatele pleoapelor: acum valurile se puteau distinge, auzea şi zgomotul, văzu chiar şi păsărelele albe care zburau înspre orizont. Văzu o plajă şi recunoscu siluetele: o bătrânică se juca cu Cala, aceea puţin cocârjată şi cu baston, bărbatul cu nasul încovoiat ce se afla în acel moment în mijlocul rândurilor. Într-o barcă cu năvod îi recunoscu pe Creschio şi Moron. Erau meniţi să reuşească! Yorsh, în mod evident, era capabil să-i îndrume. El nu era conştient de asta, dar trebuia să fie ceva ce trebuia să ştie să facă. Ceva ce el considera lipsit de importanţă sau, oricum, lipsit de utilitate în acel moment şi care, în schimb, era fundamental!

– Ce ştii să faci? îl întrebă Robi brusc pe Yorsh, după ce îl prinse din urmă.

Yorsh rămase uimit, apoi începu să enumere. Primul lucru care-i veni în minte fu acela că ştia să învie musculiţele, iar Robi trebui să facă uz de toată credinţa ei pentru a nu-şi pierde curajul, apoi lista se îmbogăţi cu... aprinderea focului fără iască... deschiderea încuietorilor fără a folosi chei... Ştia să facă să se ridice vântul care-i dezorienta pe adversari, aşa cum făcuse în Daligar, dar era extrem de obositor, reuşise să o facă preţ de numai câteva momente şi apoi rămăsese fără puteri jumătate de zi până îşi refăcuse forţele. Ştia să vindece rănile... nu, nu pe ale sale, doar pe cele ale altora... ştia... să învie musculiţele, a spus deja? Şi şoarecii... găinile... un iepure o dată... În ultimii treisprezece ani cel mai mult a citit. El citea foarte bine, ştia să citească în şapte limbi diferite, fără să pună la socoteală elfica... Petrecuse treisprezece ani într-o bibliotecă unde se aflau de toate... chiar şi cărţi de tactică militară, dar acelea explicau cum să faci să câştigi în cazul a două armate, acum se afla o armata de o parte, iar de cealaltă o banda... de... ei bine, mai bine să nu mai vorbim despre tactica militară; apoi citise cărţi de astronomie, alchimie, balistică, biologie, cartografie, etimologie, filologie, filozofie... despre cum se face marmelada de struguri... ca să nu mai vorbim de poveşti. Ce poveşti? Cele pe care le citea dragonului, nu, nu acestuia, celuilalt, părintele acestuia, când clocea... dragonii clocesc... Femelă? Nu ştia...

Totuşi, când un dragon cloceşte, creierul nu-i funcţionează foarte bine... şi atunci trebuie să-i ţii companie spunându-i poveşti, precum povestea prinţesei măzăriche... Cum era povestea prinţesei măzăriche?... Deci, era odată o regină care nu putea avea copii şi era îngrozitor de tristă, deoarece viaţa ei se scurgea, lună de lună, anotimp după anotimp, iar ea nu avea pe nimeni să legene...

Liniştea deveni absolută. Până şi cei care molfăiau câte ceva încetaseră să o mai facă. Şi Robi uitase de toate ascultându-l, chiar să termine de curăţat osişorul ei de pui. Îi păru că tot ceea ce se întâmpla, incluzând cavaleria din Daligar, care probabil sosea, ar fi fost într-un oarecare fel mai puţin important decât tristeţea teribilă a acelei nefericite regine, care de-acum o cuprindea.

Yorsh încetă să mai vorbească şi o privi uluit.

– Continuă! strigă Robi.

– Şi apoi? ţipă altcineva.

– Hei, nu te opri!

– Cum se va termina?

Cei care auziseră povestea de la început o istoriseau celorlalţi, care nu o auziseră şi cărora le veneau în ajutor.

Yorsh îi privi îndelung, tot mai uimit, apoi reîncepu.

Ridică tonul vocii şi, fără a se întrerupe, privi în jur: Toţi se adunau în jurul lui, care povestea. Continuă

să le povestească, şi, fără să se oprească din istorisit, incluse şi numărătoarea în poveste: în punctul în care regina se afla pe câmpul de măzăriche şi începu să le mănânce, îi făcu să le numere una câte una. Erau toţi. Puteau să plece. Arstrid se afla la mai puţin de-o zi de mers. Apă se găsea de-a lungul drumului sub forma unor râuleţe şi torente. Ei aveau cu toţii burta plină. Poate că vor reuşi. Tot povestind interminabila lui istorie, Yorsh îl trezi pe Erbrow, care reîncepu să bombăne, îi sui pe cei doi copii mai mici pe Pată, iar el îl luă pe Fulger, deoarece rana îl împiedica să meargă, şi se urcă pe crupă în sens invers, cu spatele spre partea din faţă şi cu faţa privind în spate, spre gloata lui de zdrenţăroşi, şi se îndepărtă. Dragonul încheia rândul. Nu încetă o clipă să se plângă cum la fiece pas durerea de cap se adăuga celei a labelor posterioare, nemaipomenind totuşi de durerea de spate, dar vorbi pe un ton jos, pentru ca povestea lui Yorsh să se poată auzi. Povestea era interminabilă: de fiecare dată când aveau impresia că se putea termina, se relansa cu o altă regăsire, o nouă răpire, o recunoaştere ulterioară, o altă faptă rea, un alt duel... Soarele se ridică. Nămolul se împuţină. Picioarele începură să le fie obosite. Dorinţa de a se aşeza puţin pe marginea drumului creştea cu fiece pas. Copiii cei mai mici stăteau cu schimbul pe spatele Petei, dar ceilalţi trebuiau să meargă. Yorsh

răguşise, dar nu se oprea. Vagabonzii îşi scoseseră flautele şi începuseră să sublinieze cu muzică pasajele mai importante: când prinţesa măzăriche începuse să fugă cu oamenii ei din faţa orcilor, muzica devenise mai puternică şi pătrunzătoare, iar Yorsh se putuse opri pentru a bea o picătură de apă. Când o reluase, povestea pe care o istorisea începuse să semene în mod curios cu a lor. Era vorba de un şuvoi de fugari ce se puteau salva numai continuând să meargă. Robi asculta disperarea lor, speranţele lor, temerile lor, curajul lor şi simţi pe dinăuntru dorinţa feroce de a nu se opri, de a continua pas după pas, până la ultima palmă din drumul visat, acela care nu se termină până ce nu ajunge la mare. Privi în jur: şi de pe faţa celorlalţi dispăruse oboseala, înecată în povestea pe care o ascultau şi care îi încălzea pe dinăuntru ca un foc. Singurul extenuat era Yorsh, nu numai după vocea tot mai răguşită, ci şi după tremurul uşor al mâinilor. Soarele începu să se mişte spre vest: în puţin timp urma să dispară în spatele Munţilor Umbrei, Munţii Întunecaţi.

Imediat după ultima curbă, când rămăşiţele a ceea ce fusese satul Arstrid deveniră vizibile, în sfârşit înţeleseră cu toţii de ce cavaleria Daligarului nu îi urmărea: se afla în faţa lor, înşirată în Arstrid, închizând trecătoarea.

21

Yorsh simţi cum îl cuprinde groaza: îi târâse pe toţi, pas cu pas, povestire după povestire, spre catastrofă.

Rămase umilit să fixeze cu privirea ultimele raze de soare ce scânteiau pe armuri.

Îi condusese spre un carnagiu. Mai puternică decât orice era dorinţa de a nu trebui să aleagă, să decidă. Mai puternică decât orice era dorinţa de a avea pe cineva care să-i spună: „Nu te îngrijora, fiule, rezolv eu, mă gândesc eu la asta".

Yorsh rămase tăcut. Toţi se opriseră. Dragonul depăşi coloana purtându-şi durerea de cap şi de labe până la înălţimea lui Fulger şi a Petei. Soarele ajunse deasupra piscurilor Munţilor Întunecaţi şi umbre lungi se desenară pe pământ, apoi norii înghiţiră totul.

– Care este planul acum? se informă dragonul sec.

– Tu ai vreo idee? întrebă Yorsh plin de speranţă.

– Eu o iau la stânga, tu la dreapta şi îi înconjurăm? propuse dragonul ironic.

– În războiul cu trolii, un dragon a incendiat câmpia, evitând confruntarea. S-a întâmplat în timpul celui de-al patrulea secol al celei de-a două dinastii runice.

– În al cincilea dintr-a treia, îl corectă dragonul. Şi era vară. O vară toridă şi uscată: a fost suficient un strănut. Acum suntem la sfârşitul toamnei. Vezi chestia aia maro închis de pe jos, dintre firele de iarbă? Se numeşte noroi. N-O-R-O-I. Noroiul are numeroase proprietăţi, printre care aceea că este ignifug, care este antonimul cuvântului „combustibil": nu arde şi nu ia foc. Dacă doreşti, pot face câteva cercuri de iarbă arsă, dacă nu plouă, dar mă îndoiesc că vor fi impresionaţi.

Yorsh şi Erbrow se uitară urât unul la altul. Noaptea se lăsă şi o ploaie fină începu să cadă.

Robi închise ochii: totul fu învăluit de albastru. Pe fundalul mării scânteietoare văzu un lung şir de siluete: erau Yorsh, Cala, Creschio şi Moron, omul acela înalt şi încovoiat, femeia micuţă ce şchiopăta... Erau toţi. Vor scăpa. Toţi.

Cei doi puteau reuşi: pur şi simplu nu ştiau cum. Trebuia să se grăbească. Disperarea se unduia printre rândurile lor ca un şarpe prin mijlocul şoarecilor şi, ca un şarpe în mijlocul şoarecilor, înghiţea tot ceea

ce se afla în calea ei. Plânsetele se amestecau cu strigăte şi blesteme: dintr-un moment în altul urma să înceapă fuga, cu toţii s-ar fi răspândit prin câmpie, uşoară şi jalnică pradă pentru cavalerii înarmaţi, precum o adunătură de broaşte pentru ulii.

Robi interveni liniştită:

– Tu ştii să zbori, îi spuse dragonului, şi scuipi foc, iar el are o spadă invincibilă. Veţi reuşi fără nici o îndoială.

– Spada lui nu este invincibilă. Nu vreau să las impresia că aş fi un meticulos şi un fanatic al detaliilor neînsemnate, dar nici unul dintre noi doi nu este invulnerabil. El este deja rănit, iar solzii mei anteroinferiori, cei de pe burtă – de fapt, sunt... hmmm... puţin cam subţiri pentru săgeţi. Eu scuip focul din glandele de foc, care nu sunt infinite. Iar acum, deoarece am suferit de... su... su...

– Sughiţul cauzat de beţie? sugeră îngrijorată Robi.

– Să spunem că nu sunt în cea mai bună formă, răspunse dragonul sec. Vă pot carboniza un cavaler – doi, cu condiţia ca războinicul aici de faţă să mă lase să o fac, dar mai rămân destui cât să ne facă să înţelegem că n-au considerat amuzant acest lucru.

– Îi poţi speria, sugeră Robi. Ei nu ştiu că eşti... că eşti... golit?

– Epuizat.

– Epuizat, exact. Ei nu ştiu asta, iar dacă tu nu prăjeşti pe nici unul, fiecare se va teme să nu fie cel dintâi ales pentru a fi fript şi se vor trage cu toţii în spate. Priviţi, nu e chiar imposibil: dragonul îi distrage în cealaltă parte, iar noi fugim spre trecătoare. Câţiva ne vor ataca, dar vor fi puţini; Yorsh se va descurca, a ţinut piept unei mulţimi în Daligar.

– Şi? Nu-i poate distrage veşnic! Mai devreme sau mai târziu vor reuşi să intre în trecătoare. Şi cascada? Trecătoarea se strâmtează într-o cascadă vertiginoasă, nu vă amintiţi? Se numeşte Râpa Dogonului şi este de netrecut. Scările ce urcă până la bibliotecă sunt blocate de o surpătură: am remarcat în ziua primului nostru zbor.

– Cascada nu este de netrecut: locuitorii Arstridului au trecut. Vom trece şi noi.

– Bine, spuse dragonul, atunci vor trece şi ei. În loc să fiţi masacraţi aici, veţi fi masacraţi pe o plajă.

Urmă o tăcere lungă. Robi percepu o senzaţie în partea de sus a stomacului, ce nu era cauzată de foame, ci de frică. Învăţase să se încreadă în viziunile ei, dar ştia că erau incomplete. Poate că urmau să ajungă cu toţii la apa albastră a mării (asta era ceea ce vedea), apoi însă urmau să ajungă soldaţii Guvernatorului, iar albastrul s-ar fi transformat în roşu deschis sau într-un roşu foarte închis. Apoi îşi reveni.

Marea era albastră şi aşa rămânea. Strălucea curată în lumina soarelui.

– Noi vom trece, iar ei nu, strigă ea sigură, pentru că noi suntem inteligenţi şi ei sunt proşti. Noi fugim pentru a ne salva şi pentru a trăi, iar ei execută doar ordinele. Ceva ne va trece prin minte de care ei nu ştiu. Vom reuşi. Acum. Ei poartă mantale şi armuri: ploaia îi împiedică mai mult pe ei decât pe noi. Acum! Caii lor alunecă mai mult în noroi decât picioarele noastre. Acum!

– Chiar aşa? spuse Cala, care tocmai alunecase şi stătea în noroi, udă ca un pui de găină. Ploaia chiar îi deranjează mai mult pe ei decât pe noi... eşti sigură?... Atunci nu suntem încă morţi?... Mai putem încă scăpa?...

Robi nu îi răspunse.

– Acum! le strigă pentru ultima dată elfului şi dragonului. Apoi se întoarse şi privi la adunătura deplorabilă care se împrăştia în ploaie. Îi trecu prin minte să se urce pe crupa Petei, dar cei trei copilaşi se încleştaseră aşa de tenace, încât nu fu posibil să-i dea la o parte. Încercă să strângă ceata, pentru că uniţi puteau reuşi, în timp ce răsfiraţi erau pierduţi.

Alergă de la unul la altul, alunecând prin nămol.

– A fost odată, strigă Yorsh cu tot aerul din plămâni. Vocea lui ricoşă printre gemete şi plânsete. A fost odată o ceată de eroi, care... care... au fost

sclavi. A fost odată un popor de sclavi, care... a hotărât... să... plece... pentru a deveni un popor liber şi pentru a face acest lucru... pentru a fi liberi... vreau să spun... ajunseră la mare...

Yorsh începu să istorisească o poveste lungă şi minunată. Inventă nume, descrise armate; descrise fugarii unul câte unul şi fiecare îşi regăsi descrierea sub un alt nume şi cu o altă poveste. Teama începu să dispară. Oboseala începu să slăbească strânsoarea ce pusese stăpânire pe picioarele şi minţile sleite.

Ploaia încetă. Un vânt uşor se iscă şi sparse norii. Razele lunii luminară câmpia şi trecătoarea din Arstrid, dincolo de care se aflau libertatea şi marea. Ceata de zdrenţăroşi începu să se strângă.

– A fost odată un popor de sclavi care a devenit un popor liber traversând deşertul şi marea... şi apoi o trecătoare... urmaţi-o pe Robi: rămâneţi împreună şi mergeţi spre trecătoare. Ea cunoaşte drumul: a locuit acolo. Eu şi dragonul vom proteja coloana. Voi rămâneţi împreună, urmaţi-o pe Robi.

Robi trebuia să fie cât mai vizibilă, pe cât se putea în lumina slabă a lunii. Lumina era redusă şi, în plus, mulţi o confundau cu Cala şi o urmau când pe una, când pe cealaltă. Robi mai avea în buzunar coroana regelui. O scoase şi şi-o puse pe cap. Lumina o învălui şi coroana străluci în întuneric.

În acel moment cavaleria se puse în mişcare. Începu atacul. Yorsh îşi trase spada. Fulger era extenuat: mersese o zi, o noapte şi încă o zi, dar îşi recăpătă puterea. Se ridică în două picioare. Robi văzu spada lui Yorsh strălucind în lumina lunii precum coroana ei.

Pentru un moment, păru că lumina lunii cristalizase timpul, de parcă realitatea şi visele s-ar fi topit într-o clipă de neclintire, apoi totul se fărâmiţă.

Erbrow se hotărâse în final să intervină.

Un răget înspăimântător tună.

O flacără terifiantă sfâşie întunericul, transformând umezeala într-o ceaţă fină.

Cavaleria se opri nesigură. Armata de zdrenţăroşi prinse curaj. Între ei şi lăncile soldaţilor Daligarului se aflau spada strălucitoare a unui soldat şi fulgerătoarea limbă de foc a unui dragon. În inima lor purtau povestea unui popor de sclavi, care traversase lumea pentru a deveni oameni liberi, iar acest lucru îl transformă într-un popor de eroi. Dinaintea lor, coroana micuţei regine strălucea în întuneric precum spada războinicului.

Creschio şi Moron, înarmaţi cu bicele lor, se apropiară de Yorsh pentru a apăra flancurile. Cei doi bărbaţi care fugiseră din mina unde erau „muncitori excavatori ai comitatului Daligar“ şi purtau cu sine lopeţile, acum le foloseau pentru luptă. Şi un tăietor

de lemne, înainte „lucrător forestier", îşi adusese securea, făcându-se vinovat, ca şi alţii, de delictul „furtului unei unelte de lucru" şi de acela al „abandonării punctului de lucru alocat". Acum se hotărâse să-şi folosească unealta. Toţi bărbaţii, femeile fără copii şi băieţii mai mari se strânseră în jurul lui Yorsh, care nu încetase o clipă să vorbească. În momentul acela, povestea faptele eroice ale lui Pintrore şi Farnuce, bandiţi la drumul mare, care deveniseră locotenenţi, ale lui Prat, sosit din păduri cu securea lui magică, ale preabunilor Săpaşi, abia treziţi dintr-o vrajă...

O ploaie de săgeţi se abătu asupra lor, ca un zbor de şoimi, dar dragonul se aşeză între ei şi cavaleri, iar săgeţile ricoşară în solzii deşi şi duri de pe spatele său, ca boabele de năut suflate printr-un tub.

– Rezistăm, ţipă Robi fericită.

– Până când? se întrebă Yorsh.

Cerul se deschise cu totul. Norii se împrăştiară. Frigul se înteţi. Luna lumina în plin resturile scheletice ale Arstridului, în meandra râului care strălucea argintiu în întuneric. Deasupra, pe o parte povârnişul de stâncă era surpat fiind aproape vertical, de cealaltă era puţin mai lin, alcătuit din pământ şi de o pădure enormă de stejari antici, care susţineau cu rădăcinile lor negre imense mase de granit alb, în care se reflectau razele lunii.

Protejaţi de Yorsh şi de micuţa lui ceată de

războinici improvizaţi, dar în principal de ameninţătoarea şi gigantica spinare a dragonului, unul după altul intrară în trecătoare. Robi trecu pe lângă resturile arse ale fostului ei cămin, iar ochii i se umplură de lacrimi; atinse cu mâinile pereţii carbonizaţi, care erau tot ceea ce mai rămăsese. Îşi aminti cum cu doi ani înainte fusese târâtă de acolo, iar ea lăsase în urmă o dâră de pietricele de râu, albe, rotunde şi identice, pentru a regăsi drumul. De atunci nu prea mai plânsese. Fido, câinele ei, încercase să o protejeze şi fusese lăsat şchiop. În toate visele ei, când se întorcea în Arstrid, Fido îi alerga în întâmpinare şchiopătând. Acum îl căuta cu privirea, sperând ca el să fi rămas acolo, pentru a veghea casa şi pentru a o aştepta, dar, evident, era o speranţă absurdă, deoarece nici un câine nu este într-atât de fidel încât să aştepte an după an. Silueta alburie a câinelui nu apăru de niciunde. Ochii i se umplură de lacrimi care nu i se scurseră pe obraji: le oprise ca întotdeauna.

Trebuia să meargă înainte.

Robi se întoarse. Toţi zdrenţăroşii se aflau în siguranţă în trecătoare. Yorsh şi ceilalţi terminau şirul de eroi involuntari, care acum se reliefa pe suprafaţa râului argintat; dragonul închidea trecătoarea. Până când? În momentul în care şi-ar fi schimbat locul, cavalerii ar fi atacat: i-ar fi avut pe toţi în spate.

Cavalerii erau odihniţi. Ei mărşăluiau de dimineaţă. Câte unul cădea la pământ de extenuare. Nici o poveste nu le mai putea insufla forţa de a continua să meargă. Copiii mai mici plângeau de frig şi de foame. Şi Pată dădea semne că nu mai putea. Şi Fulger se oprise.

Dragonul se înălţă în zbor.

Aripile se deschiseră. Minunatele volute verzi se conturară în lumina lunii.

Era magnific.

MAGNIFIC.

MAGNIFIC.

MAGNIFIC.

MAGNIFIC.

MAGNIFIC.

MAGNIFIC.

MAGNIFIC.

MAGNIFIC.

Se înălţă în zbor într-o ploaie de săgeţi şi, chiar şi în lumina neclară a nopţii senine, Robi distinse şiroaiele roşii de sânge ce se scurgeau din rănile care se deschideau una după alta în solzii fini de pe burtă. Ca prin vis, Robi auzi Nuuuuuuuuuuuuuuuu-uuuuuuuuuuuuuuuuu, strigătul prelung al lui Yorsh pierzându-se în întuneric ca o implorare inutilă. O ultimă, enormă flacără sfâşie noaptea luminând-o

definitiv. Stejarii fură învăluiţi de o văpaie ucigătoare şi, în ciuda faptului că erau umezi, se aprinseră. Rădăcinile carbonizate se fărâmiţară şi lăsară să cadă masele de granit, care începură să alunece în jos, târâte de noroi împreună cu ceea ce mai rămânea din trunchiurile încă arzânde. Dragonul lovi cu toată greutatea sa ultimele blocuri ce susţineau întregul flanc al colinei, dar pentru a reuşi trebui să rămână în zbor, cu pântecele expus atacatorilor, şi noi săgeţi, urmate de altele, se împlântară.

Se formă o grămadă imensă de pământ, pietre şi foc, care, cu un vuiet înfricoşător, se prăbuşi în trecătoare, închizând-o.

Erau bucăţi de stâncă şi mâl, alte bucăţi de stâncă şi mâl şi alte bucăţi de stâncă, mâl şi copaci rupţi.

Tot flancul muntelui se prăbuşise, închizând pe vecie trecătoarea Arstridului.

Aripile dragonului bătură pentru ultima dată, apoi Erbrow se prăbuşi şi dispăru pentru totdeauna de cealaltă parte a insurmontabilului perete de pământ, pietre, noroi şi copaci frânţi, care acum îi proteja pe fugari.

Robi închise ochii. Totul deveni azuriu, iar siluetele lor se conturară pe fondul mării strălucitoare.

Cum de nu-şi dăduse seama dinainte? Nu se mai vedea pic de verde.

În viziunea ei nu se aflase niciodată dragonul.

Ei urmau să se salveze cu toţii pentru că dragonul avea să-şi dea viaţa pentru ei.

Îl cunoştea pe dragon doar de o jumătate de zi. Schimbase cu el doar câteva cuvinte în doi peri, dar fără el visul lor de a fi liberi ar fi fost o adevărată nebunie.

Timp de doi ani imaginea aripilor verzi ale dragonului îi consolaseră disperarea.

Robi izbucni într-un lung hohot de plâns, care se alătură vaietelor lui Yorsh.

22

Luna strălucea deasupra lumii. Un vânt proaspăt venise să-l răcorească.

Durerea de cap dispăruse: Erbrow era din nou în măsură să zboare.

Putea în sfârşit să plece. Un zbor frumos vertical, cu spatele întors spre arcaşi.

Oricum, dacă ar fi rămas, nu ar fi folosit la nimic: mai devreme sau mai târziu, toţi ar fi fost măcelăriţi. Mai bine înainte decât după aceea: aşteptările sunt plictisitoare, execuţiile amânate sunt o cruzime.

El, cum era dragon, ar fi ajuns la bibliotecă, unde, dragon fiind, ar fi locuit câteva secole zburând peste mare şi înfulecând delfini şi pescăruşi. Când ar fi sosit momentul să intre în perioada de clocire proprie dragonilor, el, care era dragon, s-ar fi închis în splendida sa bibliotecă, unde păstăile aurii, grepfruiturile roz şi o nesfârşită rezervă de cărţi de poveşti l-ar fi înveselit până la naşterea descendentului său,

care, fiind şi el dragon, ar fi înfulecat delfini şi pescăruşi timp de secole şi aşa mai departe.

Asta pentru că el era dragon, iar ei doar o ceată de cerşetori. Dar ca să plece, zburând cu spatele la arcaşi, ar fi trebuit să treacă pe deasupra lui Yorsh, a lui Robi şi a celorlalţi, să-i privească pentru ultima dată, în timp ce-i abandona. Răbdare. Singurătatea fusese dintotdeauna destinul dragonului, iar trădarea era o necesitate tolerabilă pentru specia sa. Cine este DRAGON nu datorează loialitate nimănui.

Erbrow îşi aminti că nimeni nu va avea grijă de puiul său.

Nimeni nu avea să-l înveţe cum să zboare.

Puiul său ar fi fost disperat şi singur. Poate că ar fi murit într-un incendiu provocat de el însuşi, strănutând sau plângând sau împiedicându-se în propria-i coadă.

Îşi aduse aminte cum Yorsh îl învăţase să zboare.

Se gândi că nu o putea face. Niciodată n-ar fi plecat, lăsându-i acolo, singuri, în faţa unei armate. În minte, traversând numeroasele memorii, îi răsună dezaprobarea tatălui său şi a străbunilor săi, deoarece el, un dragon, îndrăznea să se gândească să-şi rişte viaţa pentru nişte fiinţe oarecare, ce nu erau decât o şleahtă de zdrenţăroşi.

El era dragon. Ultimul dragon. Stăpânul creaţiei.

Iar un dragon nu se luptă pentru nimeni, cu excepţia lui însuşi, pentru că nici o fiinţă nu putea avea o valoare egală cu a sa. Trebuia să plece. Trebuia să-i abandoneze şi să se salveze.

Dacă el pleca în momentul acela, avea să trăiască. O viaţă foarte lungă, într-o solitudine totală, duşmănoasă. S-ar fi născut un alt mic dragon, care şi el ar fi trăit într-o singurătate totală, duşmănoasă, asta dacă, într-un fel sau altul, ar fi reuşit să supravieţuiască propriei copilării dezolante şi pustii. Încă mai trist decât să fi fost o pasăre Fenix.

Se gândi că nu mai existau dragoni, singurătatea îi exterminase.

Se gândi că nu se poate trăi, secol după secol, clocind propria măreţie şi propria solitudine.

Se gândi că nu lucrurile erau importante, ci sensul pe care li-l dăm noi. Mai devreme sau mai târziu, moartea îi aşteaptă pe toţi. Mai important decât să amâni venirea morţii este să-i dai un sens.

Prin întuneric, în razele lunii, spada lui Yorsh şi coroana lui Robi scânteiau în lumina argintată. Erbrow se gândi că legendele aveau să vorbească despre el. Timp de secole şi secole, poeţii aveau să elogieze ultimul dragon, cel care a condus un mare războinic elf şi o micuţă regină zdrenţăroasă spre destinul lor de fondatori ai unui ţinut unde se putea trăi în libertate.

Marele dragon se înălţă, iar zborul său aduse cu sine salvarea, o avalanşă enormă de pietre care închise trecătoarea cu un perete imens, instabil şi de netrecut, dar făcând toate acestea îşi descoperi pântecele, partea sa vulnerabilă, unde săgeţile nu ricoşau precum boabele de năut, ci se înfigeau adânc în carne: şiroaie abundente de sânge clocotitor pătară verdele solzilor. Dragonul zbură cu aripile mari, întinse în lumina lunii, apoi săgeţile se îndesiră, iar sângele se isprăvi.

Erbrow, ultimul dragon, se prăbuşi pe pământ şi rămase acolo în ultimele sale clipe, pe iarba noroioasă.

Până în ultimul moment visă că nu va muri, că va putea să mai trăiască puţin şi aşa, cu pieptul străpuns de săgeţi, pe noroiul ce se îmbiba de sângele răspândit împrejur.

Apoi un alt vis îl învălui, întâiul vis pe care-l avusese la începutul vieţii sale. Se visa pe sine, nou-născut, pui, născut de curând, stând cu capul pe genunchii fratelui său elf, într-o infinită câmpie de margarete. Deschise pentru ultima dată ochii. Miracolul se repetase. Mii şi mii de flori micuţe îl înconjurau, albite de lumina lunii, sub picioarele soldaţilor, care se apropiau cu băgare de seamă. Erbrow privi petalele şi simţi cum îl cuprinde fericirea, apoi închise ochii şi de data aceasta fu pentru totdeauna.

23

Zorii se iviră reci, ceţoşi şi vineţii. Yorsh tremura. Nu numai din pricina rănii, a oboselii şi a frigului, împotriva cărora nu mai avea suficientă energie să lupte.

Gândul că îl pierduse pe Erbrow îl apăsa cu greutatea unei stânci.

Fusese familia sa, fratele său.

Toţi cei pe care îi iubea sau care îl iubeau erau destinaţi să moară.

Toţi, mai puţin Robi.

Robi trăia. Trebui să-şi aţintească gândurile la Robi, la respiraţia ei, la zâmbetul ei, iar atunci greutatea ce-l apăsa deveni mai uşoară, cât să-i permită să respire.

În urma giganticei prăvăliri, fugarii căzuseră grămezi unii peste alţii, ţinându-şi astfel de cald, printre ruinele colibelor din Arstrid. Aprinseseră şi câteva focuri pentru a se încălzi.

Pentru Yorsh, noaptea nu fusese decât un şir neîntrerupt de deziluzii. În fiecare clipă sperase să

vadă aripile deschizându-se din nou, să vadă limba de foc. Trebuie să fi fost o prefăcătorie, un truc, un fel de glumă. Poate că l-au rănit şi apoi capturat. L-or fi dus în lanţuri la Daligar şi îl ţineau prizonier acolo. El, Yorsh, s-ar fi dus înarmat cu spada să-l elibereze, ar fi ţinut piept întregii garnizoane şi apoi ar fi fugit împreună, Erbrow deschizându-şi aripile sale mari, iar el ar fi stat între ele.

Şi totuşi, în acelaşi timp, ştia. O parte a minţii sale continua să-i istorisească poveşti, cealaltă ştia. Mintea lui Yorsh fusese în măsură să o perceapă pe aceea a lui Erbrow exact cum ochii lui îl puteau vedea, iar simţul lui olfactiv mirosise. Mintea lui Yorsh ştia că Erbrow era mort. Unde înainte se afla imaginea dragonului, acum nu era decât un vid negru al unei non-existenţe ca de gheaţă.

Yorsh era demoralizat din pricina faptului că trăia acum într-o lume unde dragonii nu mai existau, unde Erbrow nu mai exista: nu depusese nici un ou.

Făcu un calcul rapid care-l îngheţă precum un şuvoi de apă rece: obişnuinţa de a-l considera un fel de frate mai mare, cu un complicat joc de memorie multiplă ce-i permitea să vorbească la persoana întâi despre evenimente petrecute cu ani sau cu secole înainte, îl făcuse să uite că Erbrow, în realitate, trăise mai puţin de două luni. Fusese ca un meteorit. Îşi aminti că în antica limbă elfică Erbrow înseamnă „cometă".

Robi suspină îndelung. Şi ei, precum mamei ei, când era disperată i se scurgea apă din ochi. Nasul îi curgea, avea ochii roşii şi pleoapele umflate, de parcă nu ar fi dormit de două zile. Yorsh, pe de-o parte, găsea în continuare acest lucru extrem de ciudat, puţin igienic şi incomod, pe de alta, ar fi dorit din toată inima să poată plânge şi el.

De parcă toate acestea n-ar fi fost îndeajuns, se adăuga şi groaza de a trebui să ucidă.

Când zorii luminară lumea, se impuse problema mâncării. Tuturor le era foame. Tot ceea ce luaseră – resturile festinului din luminişul Casei Orfanilor – se terminase de mult. Merii şi via din Arstrid fuseseră distruşi sau arşi. Singurul lucru rămas erau păstrăvii. În perioada aceea, Dogon era plin de peşti. Solzii lor argintii străluceau prin apă, iar Yorsh avea un arc cu o săgeată elfică. Nimeni nu îndrăznise să i-o ceară, dar, la un moment dat, socoti foamea resimţită de toată lumea aceea sărmană, de copii, insuportabilă. Viaţa şi moartea sunt îmbinate, ar fi spus Erbrow.

Moartea unora era îmbinată cu viaţa altora. Nu-l va mai auzi vorbind. Niciodată. Niciodată. Niciodată nu-l va mai auzi sforăind. Niciodată nu-l va mai vedea respirând. Niciodată. Niciodată. Orice ar fi făcut, cuvântul acela îi răsuna în interior. Niciodată. Niciodată. Niciodată.

Yorsh potrivi săgeata în coarda arcului şi ochi. Niciodată nu-i va mai auzi vocea. Modul său elfic de a ţinti era fără greş, deoarece ţintea cu ochii minţii, dar de fiecare dată dorinţa de a greşi îl consuma, nu voia să simtă durerea peştelui ce murea. Trase. Niciodată nu va mai vedea aripile lui conturate pe cer. Yorsh văzu săgeata străpungând păstrăvul şi simţi înăuntrul său tristeţea peştelui faţă de propria moarte. Asta urma să mai simtă de încă cincizeci de ori înainte să se sfârşească ziua. Trebuia să potolească foamea a nouăzeci şi nouă de personae, iar un păstrăv ajungea pentru un adult sau doi băieţandri sau trei copii mici. Tăietorul de lemne se arunca în apă pentru a recupera păstrăvul. El şi unul dintre cei doi săpători erau singurii care ştiau să înoate şi le revenea, pe rând, friguroasa sarcină de a recupera din apă prada şi unica săgeată de care dispuneau.

Niciodată. Niciodată. Niciodată. Niciodată. Niciodată. Niciodată. Niciodată. Niciodată. Niciodată. Niciodată. Niciodată.

Tăietorul de lemne recuperă săgeata şi i-o restitui. Yorsh reîncepu. Mai captură doi păstrăvi, apoi ceata de oameni se repuse în mişcare. Alternând mersul, pescuitul şi răgazurile de odihnă, aveau să ajungă la cascadă. Yorsh îşi aminti de momentul în care le survolase pe spatele lui Erbrow. Niciodată. Îşi dori din nou să poată plânge.

Mergeau, pescuiau, cineva reuşi să găsească ceva bace. Înainte de apusul soarelui, se făcea tabăra. Tăietorul de lemne tăia ramuri mari de pin şi brad, cu care ridica o colibă improvizată. În cele patru colţuri erau lemne care ardeau, iar deasupra lor se rumeneau păstrăvi. Mergeau înainte zi după zi, având curioasa impresie că timpul şi viaţa lor erau într-o anumită măsură suspendate, în aşteptare.

Yorsh se gândea la prima dată când făcuse acel drum. Era în barcă, întins pe spate, cu două persoane minunate, care se sforţau de-a dreptul să nu mănânce în faţa lui păstrăvii afumaţi, şi avea saci întregi de fasole şi porumb pentru a-şi umple stomacul. Pe pământ, drumul ar fi fost mai lung, plin de pietre, mai obositor şi încă nu menţionase foamea. Toate astea nu însemnau nimic în comparaţie cu rana pe care o avea în inimă, acel cuvânt „niciodată" care îi răsuna în minte cu fiecare respiraţie; totuşi mai exista şi acea incredibilă, nesperată comoară – Robi – ce mergea alături de el.

Trebuia să meargă înainte. Toamna era târzie. Cât de curând urma să cadă prima ninsoare şi totul ar fi devenit şi mai dificil.

Uneori drumul era uşor şi puteau să meargă de-a lungul malurilor străjuite de mici plaje, alteori trebuia să se caţere pe rocile abrupte, netede, alunecând pe muchii sau, dacă malurile erau

impracticabile, să facă lungi ocoluri străbătând păduri, având grijă să nu se îndepărteze niciodată de apă, pentru a nu pierde direcţia şi drumul.

Brusc cascada se deschise în faţa lor. Nu se întâmplă chiar dintr-o dată: îşi anunţase dinainte prezenţa prin răcoarea generată de apa ce cădea, dar, cu toate acestea, vederea ei le provocă ameţeli. Apa cădea într-o perdea de o înălţime impresionantă, pe care lumina forma irizaţii. În faţa lor se deschidea marea. Orizontul atingea cerul într-o linie lungă, neîntreruptă de nimic, cu excepţia unei insule minuscule pe care un cireş sălbatic îşi scutura ultimele frunze. Printre stânci, la dreapta lor, începând dintr-o plajă mică, la care se putea ajunge numai prin tumultoasele ape ale râului, se ridica îngusta scară ce ducea la stânca înaltă pe care se vedea scris HIC SUNT DRACOS. O porţiune din scară era iremediabil surpată, iar scrisul, acum, era o minciună. Izolată de tot şi de toate, pe piscul său acum inaccesibil, biblioteca îşi păstra inutilele comori.

Dacă se concentra asupra lui Robi, Yorsh reuşea să nu se lase în voia tristeţii.

HIC SUNT DRACOS.

Niciodată, până la sfârşitul secolelor.

Dar exista Robi; în lume exista Robi. Şi ceilalţi chiar. Acum îi cunoştea. Pe toţi, pe fiecare în parte. Era o senzaţie ciudată, după o viaţă întreagă petrecută în singurătate.

Robi exista şi era alături de el. Trebuia să se gândească în continuare la acest lucru.

– Cum să facem să trecem? întrebă Creschio, care devenise palid în faţa minunatei şi vertiginoasei căderi de apă.

– Nu ştiu, răspunse cinstit Yorsh.

– Nu o să reuşim. Niciodată! adăugă Moron descurajat.

– Bineînţeles că vom reuşi, îi calmă liniştită Robi, nu putem să nu reuşim. Locuitorii din Arstrid au trecut şi ei pe aici: trebuie să existe o cale!

Yorsh îşi recăpătă curajul. Erbrow nu murise degeaba. Urmau să reuşească. Trebuia numai să se gândească mai mult. Privi în jur. Marea era albastră. Alături de ei, ultimele frunze străluceau roşii şi aurii în copacii deja aproape goi, în timp ce crestele Munţilor Întunecaţi erau albite de nea. Trebuia să existe o soluţie.

Nu-i trecu nimic prin minte.

– Ei. Nu-i greu deloc: e suficient să săpăm! se auzi o voce, de fapt două.

Cei doi săpători din comitatul Daligar fuseseră rebotezaţi Săpaşii cei Amabili, pentru a se identifica cu nişte personaje dintr-o stranie şi eroică poveste, personaje inventate de Yorsh, de fapt, după chipul şi asemănarea lor. De atunci, după ce-şi petrecuseră

viaţa considerându-se mai puţin chiar decât nişte animale de povară, se simţiseră învestiţi cu o lumină nouă de demnitate şi importanţă. Pentru întâia dată în întreaga lor viaţă, pe care o petrecuseră bombănind între ei, îndrăzneau să vorbească tare pentru a spune ceva în public. Cei doi Săpaşi Amabili se căţăraseră în partea de sud a prăpastiei: nu era numai stâncă, era şi pământ. Scormonind cu nişte crengi, se putea săpa un drum, în rocă, pe sub căderea de apă. Aveau nevoie de o echipă de oameni care să ducă pământul pe măsură ce ei îl săpau, câţiva bărbaţi care să-i înlocuiască atunci când le oboseau braţele, lemne drepte şi ascuţite pentru a susţine săpătura.

Dacă ajutau cu toţii, reuşeau.

24

Nu fu suficientă o jumătate de zi. Le luară trei zile întregi. La sfârşit, nu era nimeni care să nu pară o sculptură în noroi. A trebuit să sape drumul în pământ, apoi în stâncă, folosind pietre ascuţite în locul târnăcoapelor pe care nu le aveau.

Braţele le erau atât de obosite, încât li s-ar fi părut incredibil să mai fie şi altfel.

Coborârea a fost lentă, istovitoare şi minunată. Marea se deschidea în faţa lor, cascada vuia alături de ei în miriade de picături irizate. Aerul avea parfumul sării, care se îmbina cu cel al mărarului sălbatic şi al mirtului, care creşteau cu încăpăţânare în crăpăturile stâncilor inospitaliere, bătute de vânt, alături de orhidee sălbatice. Pe măsură ce coborau, devenea vizibil micuţul lac de apă dulce, pe care cascada îl forma jos, printre pinii de mare, la începutul plajei lungi ce mărginea golful de sub ei. Pe o parte, golful se continua cu o coastă plană, de cealaltă era adăpostit şi închis de un promontoriu

abrupt şi înverzit, pe care noaptea străluceau lumini minuscule: noile case ale Arstridului!

Yorsh nu mai avea nici forţă, nici idei pentru a mai povesti, dar vagabonzii îşi scoaseră instrumentele şi muzica insuflă forţă celor care munceau, să muncească în continuare. Strânseră din dinţi şi nu renunţară. Oră după oră, palmă cu palmă, săpară drumul.

În timp ce săpau drumul, observară bucăţi de frânghie arsă ce atârnau de stânci şi de ramurile cele mai joase ale marilor castani care se proiectau spre orizont.

Locuitorii Arstridului trebuie să fi coborât folosind un sistem de scări din funii, pe care le-au ars apoi ca să fie siguri.

Yorsh băgă de seamă că ploaia şi intemperiile făcuseră ca drumul pe care-l lăsau în urmă să dispară cu rapiditate şi, mai cu seamă, să fie impracticabil.

Rana lui era închisă, dar nu vindecată, prin urmare nu făcea parte din grupul celor care, agăţaţi de flancul muntelui, deschideau drumul, ci rămăsese sus, alături de femeile mai bătrâne, de copiii mai mici şi de cei care se odihneau după ce munciseră. Atunci când Săpaşii cei Amabili dădură peste o stâncă într-atât de dură încât era indestructibilă şi de netrecut, o trimiseră pe Cala să îl cheme. Yorsh sosi şi încercă să se gândească la o soluţie. Îşi aminti de un manual

de mecanică, de unde învăţase despre pârghie, dar nu exista nimic în care să mărească forţa pentru a mişca stânca. Poate că ar fi putut să o despice în două cu ajutorul unor pene, dar nu avea nici o crăpătură unde ar fi putut vârî penele şi nu aveau nimic ce putea fi folosit pe post de pană. Se iscă o briză uşoară ce purta cu sine, mai aproape, ţipetele pescăruşilor. Exasperat de neputinţa lui, Yorsh trase spada şi lovi cu toată puterea în granitul ce se sfărâmă sub lovitura lamei. Lama rămase intactă, iar strălucirea ei spori, de parcă lovitura o întărise, în timp ce zâmbetul lui Robi devenea tot mai larg şi, în jur, ropoteau ovaţii.

Şi coborârea fu lentă: făceau câte un pas o dată, ţinându-se de mâini, ca un singur, extrem de lung şarpe, pentru a fi siguri că nimeni n-ar fi putut cădea.

Când ajunseră jos, resimţiră într-atât emoţia şi oboseala, încât rămaseră îndelung tăcuţi, privind valurile şi mişcarea blândă cu care se apropiau, pentru a pieri apoi pe mal. Câţiva îngenunchiară şi sărutară nisipul. Mulţi se duseră să atingă marea.

Yorsh simţise întâia oară parfumul mării zburând pe spatele lui Erbrow.

În momentul acela, se gândise că atingerea mării împarte viaţa într-un „înainte“ şi „după“, deoarece „după“ nu va mai fi la fel ca „înainte“. Tăcerea se

prelungi, întreruptă doar de valuri şi de un stol de pescăruşi ce zbura deasupra malului.

Primii care se mişcară fură copiii. Mişunară pe plajă fascinaţi de legănatul valurilor. Yorsh, care citise cinci tratate despre scoici, îi învăţă cum să le găsească în nisip pe cele comestibile şi se porni o recoltare zgomotoasă şi însufleţită.

Robi se ghemuise şi ea în porţiunea unde valurile se întâlneau cu plaja, cu mâinile cufundate în nisipul umed şi fin, care se scurgea cu repeziciune, astfel încât cochiliile netede şi alungite ale marilor bivalve de culoare roz deschis să îi rămână între degete.

– Tatăl meu spunea că e bun de mâncat ceea ce se află înăuntrul cochiliilor, chiar dacă gândeşte şi poate că înţelege şi puţină poezie, îi spuse râzând, cu ochii ei mari ce străluceau precum stelele.

Yorsh îşi spuse că mai devreme sau mai târziu avea să-i spună de unde pornise expresia.

Se instalară în păduricea de pini, alături de lăcuşorul de sub cascadă. Era un loc bun şi aveau apă din abundenţă. Murmurul cascadei se contopea cu acela al valurilor, de parcă cineva ar fi cântat un cântec de leagăn.

Un perete vertical de stâncă deschisă la culoare străjuia un luminiş.

Yorsh trase spada şi gravă ERBROW pe perete, întâi în caractere elfice, apoi în cele curente, runice.

Un grup de oameni îl privea fascinat. Câţiva se apropiară suficient cât să atingă cu degetele literele. Întrebară ce înseamnă şi Yorsh le explică.

– Ei bine, spuse tăietorul de lemne, fost lucrător forestier în comitatul Daligar. Era numele dragonului, nu-i aşa? Acesta va fi şi numele ţinutului nostru. Ne vom numi Erbrow.

Se auzi un cor slab de aprobare.

În momentul acela, unul dintre „lucrătorii agricoli ai comitatului Daligar“ spuse:

– Scrie şi: ROADELE OBŢINUTE DE CINEVA LUCRÂND PĂMÂNTUL SUNT ALE SALE ŞI NIMENI NU I LE POATE LUA.

Yorsh scrise cu caractere clare, îngrijite, dar fără să schimbe o silabă, fiindcă aceia care s-au luptat pentru a avea posibilitatea să vorbească au dreptul ca spusele lor să nu fie schimbate.

După ce termină, adăugă tot ceea ce i se mai dictă:

CUI NU-I MAI PLACE, POATE PLECA, IAR DACĂ SE ÎNTOARCE MAI TÂRZIU, NU SE ÎNTÂMPLĂ NIMIC.

NIMENI NU ARE VOIE SĂ LOVEASCĂ PE CINEVA.

BUCATA DE PĂMÂNT PE CARE AI LUCRAT-O DINTOTDEAUNA ŞI CARE ÎNAINTE ERA A TATĂLUI TĂU ESTE A TA.

SPÂNZURAREA ESTE INTERZISĂ.

ESTE PERMIS SĂ ÎNCERCI SĂ CITEŞTI.

ŞI SĂ SCRII.

CEEA CE PESCUIEŞTI DIN MARE ÎŢI APARŢINE ŞI NU TREBUIE SĂ PLĂTEŞTI NIMIC NIMĂNUI.

DACĂ UN TĂTIC ŞI O MĂMICĂ MOR, CEI MAI BUNI PRIETENI AI LOR LE DEVIN TATĂ ŞI MAMĂ COPIILOR.

NICI UN COPIL MIC NU TREBUIE SĂ MUNCEASCĂ.

COPIII MUNCESC MAI PUŢIN DECÂT ADULŢII ŞI FAC LUCRURI UŞOARE.

SĂ SAPI NĂMOLUL NU ESTE UN LUCRU UŞOR ŞI NICI UN COPIL NU TREBUIE SĂ O FACĂ.

Urmă o tăcere lungă.

– FIECARE POATE SĂ ÎNCERCE SĂ FIE FERICIT DUPĂ CUM POATE, spuse o femeie.

Glasul lui Moron adăugă:

– NU E INTERZIS SĂ FII ELF.

Yorsh scrise şi acest lucru. Robi şi Cala şuşotiră îndelung, printre chicoteli neobişnuite, apoi Cala, roşie până la urechi, în timp ce Robi se ascundea în spatele ei, enunţă ultima lege:

– FIECARE SE POATE CĂSĂTORI CU CINE VREA, DAR CHIAR CU CINE VREA, CHIAR DACĂ ESTE PUŢIN DIFERIT, ŞI NIMENI NU-I POATE SPUNE NIMIC.

Când termină, Yorsh reciti cele scrise şi toţi aprobară.

Apoi se împrăştiară pentru a-şi organiza prima lor noapte în Erbrow, ţinutul bărbaţilor, femeilor şi copiilor liberi.

Cala şi Creschio rămăseseră cu privirea aţintită unul la altul.

– Robi a spus că va veni cineva să mă ia şi să mă ducă departe de Casa Orfanilor.

– Au venit un elf şi un dragon.

– Da, ştiu, dar ei au venit pentru toţi. Eu mă gândeam că va veni cineva numai pentru mine. Nu-i acelaşi lucru.

Creschio se aşeză pe nisip.

– Şi eu am visat ani de zile că va veni cineva să mă ia din Casa Orfanilor. Încă mai visez, serios, chiar şi acum când am scăpat de acolo.

Cala rămase tăcută, apoi Creschio reluă:

– Atunci facem aşa: tu m-ai luat pe mine, iar eu te-am luat pe tine, astfel şi noi avem pe cineva care a venit numai pentru noi să ne ia.

Cala făcu un semn de aprobare cu capul şi apoi se aşeză şi ea pe nisip alături de el.

Soarele apuse pe mare. O fâşie roz-aurie lumină orizontul şi cerul se umplu de strălucire, în timp ce la est, în primele umbre ale întunericului,

străluceau primele stele. Un pescăruş zbură în direcţia lor.

Robi şi Yorsh se apropiară de apă, în locul unde se spărgeau valurile.

– Ştii, începu Robi, numele meu...

Nu avu timp să sfârşească. Yorsh o întrerupse:

– Numele tău este foarte frumos, îmi place foare mult.

– Îţi place Robi?

– Da, este ca sunetul unei picături ce cade, ca o pietricică ce ricoşează pe suprafaţa apei: e un nume extrem de frumos.

Robi rămase pe gânduri, îndoită, cu un zâmbet abia schiţat pe chip, apoi zâmbetul ei se contură mai mult şi se lărgi.

– Şi profeţia? mai întrebă ea. Destinul tău? Copila ce poartă în numele său lumina dimineţii?

Yorsh ridică din umeri şi o privi: se înroşi tot, apoi făcu un gest vag.

– Destinul nostru este cel pe care-l dorim, nu cel care a fost gravat în piatră; este viaţa noastră, nu ceea ce au visat alţii.

Robi încuviinţă. Se aplecă deasupra apei şi aşeză deasupra bărcuţa ce avea înăuntru păpuşa şi o privi plutind lin. Erau jucăriile pe care i le făcuseră părinţii ei, tot ceea ce îi mai rămânea de la ei, în afară de praştie, numele ei şi ea însăşi.

– Copiii mei se vor juca cu ele, spuse ea cu siguranţă în voce.

Ştia. Văzuse.

Se întrebă dacă trebuia să-i spună, lui Yorsh, despre numele ei, despre profeţie.

Se putea gândi la acest lucru liniştită.

Avea toată viaţa la dispoziţie.

Elfii au fost prigoniţi fără milă de oameni – ei sunt de vină pentru toate catastrofele, puteţi întreba pe oricine! Rasa lor aproape s-a stins. Micul Yorsh este ultimul elf, dar nu-i singur: o femeie şi un bărbat îl salvează şi îl conduc la ultimul dragon, astfel încât o profeţie veche de sute de ani să se împlinească. Şi nimeni nu bănuieşte, nici măcar atotştiutorul dragon, că profeţia ascunde o alta...

Această minunată epopee fantasy a primit în Italia, în anul apariţiei sale (2004) premiul Andersen şi a fost tradusă în franceză, engleză şi spaniolă.

Ilustraţia copertei de

Gianni De Conno (2004)

•

Publicată cu acordul

Adriano Salani Editore S.p.A.

ISBN 978-973-679-526-8

9 789736 795268

edituraaramis.ro